

ĐẶC TÍNH TÀI

TIẾN THOAI VÀ ĐẶC TÍNH TÀI

Mục lục

[Chương 1: Thiếu Niên Nơi Đây](#)

[Chương 2: Ba Năm Tụ Khí](#)

[Chương 3: Một Ngày Ba Cảnh](#)

[Chương 4: Thái Dương Mệnh Hôn](#)

[Chương 5: Quyết Định Của Phong Tình Tuyệt](#)

[Chương 6: Rừng Ẩn Hiện](#)

[Chương 7: Khắc Lục Sư](#)

[Chương 8: Mọi Người Chú Ý](#)

[Chương 9: Thi Văn](#)

[Chương 10: Kinh Ngạc Tột Cùng](#)

[Chương 11: Yêu Tình Hại Ta](#)

[Chương 12: Sư Huỳnh Đệ](#)

[Chương 13: Một Ngày Công Thành](#)

[Chương 14: Luận Chiến](#)

[Chương 15: Quá Ngông Cuồng](#)

[Chương 16: Tuổi Trẻ Khinh Cuồng](#)

[Chương 17: Ta Không Phục](#)

[Chương 18: Tàn Tướng Quân](#)

[Chương 19: Dư Âm](#)

[Chương 20: Dẫn Sói Vào Nhà](#)

[Chương 21: Học Cung Hắc Diễm](#)

[Chương 22: Thiếu Niên Kiêu Ngạo](#)

[Chương 23: Rất Đẹp Phục Thiên](#)

[Chương 24: Bá Đạo!](#)

[Chương 25: Tuyệt Đại Phong Hoa](#)

[Chương 26: Thiếu Niên Quật Cường](#)

[Chương 27: Kề Vai](#)

[Chương 28: Tính Khí Không Tốt Lắm](#)

[Chương 29: Hôn Cầm](#)

[Chương 30: Cầm Ma Họa Thánh](#)

[Chương 31: Nghĩa Phụ](#)

[Chương 32: Tình Yêu Chớm Nở](#)

[Chương 33: Ly Biệt](#)

[Chương 34: Nguy Cơ Của Thành Thanh Châu](#)

[Chương 35: Diệt Thanh Đế](#)

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiếu Niên Nơi Đây

Mùa thu năm 9999 theo lịch Thần Châu, Đông Hải, thành Thanh Châu.

Học cung Thanh Châu là thánh địa của thành Thanh Châu, hơn phân nửa cường giả của thế gia tông môn và quý tộc thành Thanh Châu đều xuất thân từ học cung Thanh Châu cho nên người ở thành Thanh Châu đều rất tự hào khi có thể vào học cung tu hành nhưng để có cơ hội bước vào học cung tất phải khổ luyện.

Nhưng hình như không phải tất cả mọi người đều có suy nghĩ này.

Lúc này trong phòng học của học cung Thanh Châu có một thiếu niên đang gục xuống bàn ngủ say.

Trên giảng đường, một thiếu nữ mặc y phục màu xanh cũng đang chú ý tới cảnh này, trên gương mặt tươi cười không khỏi hiện lên vẻ tức giận, bước về phía thiếu niên đang ngủ.

Tần Y, mười bảy tuổi, là đệ tử chính thức của học viện Thanh Châu, giảng viên của đệ tử ngoại môn, dung nhan xinh đẹp, vóc người cuốn hút.

Trong phòng học, từng đôi mắt dõi theo chuyển động của Tần Y, cho dù tức giận nhưng bước chân của Tần Y vẫn rất ưu nhã.

"Tiểu tử này lại dám ngủ trong giảng đường của Tần sư tỷ." Lúc chú ý tới dáng người ngủ say, các thiếu niên xung quanh cũng cạ lời, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên.

"Với dung mạo và dáng vóc của Tần sư tỷ cho dù là nhìn thôi cũng đủ để khiến người ta mẫn nguyện, không biết rốt cuộc trong đầu tên kia chứa cái quái gì thế. "

Trong các giảng viên, Tần Y là giảng viên nổi tiếng nhất, không ai sánh bằng, còn về nguyên nhân, chỉ cần nhìn nàng là hiểu, không biết bao nhiêu người tôn sùng là nữ thần, giảng đường của nàng luôn chật kín.

Ngủ trong giảng đường của Tần Y? Thật quá xem thường nữ thần rồi.

Tần Y bước rất nhẹ, tới bên người thiếu niên không hề phát ra tiếng động, nàng đứng trước bàn nhìn gương mặt đang ngủ say, vẻ đẹp của nàng phủ lên một lớp sương lạnh.

"Diệp Phục Thiên." Một âm thanh êm ái phát ra nhưng không phải là từ Tần Y mà là từ sau lưng Diệp Phục Thiên.

Đang ngủ nghe được có người gọi mình, Diệp Phục Thiên động đậy, hai tay ôm đầu từ từ mở mắt, đập vào ánh mắt mông lung là núi non phập phồng.

"To quá." Diệp Phục Thiên không kiềm được khẽ nói, thanh âm của hắn rất nhẹ như đang thì thầm nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh lúc này, thanh âm quá đột ngột, chỉ trong nháy mắt, rất nhiều ánh mắt ngưng đọng lập tức hóa thành phần mộ.

"Hắn dám... ngang nhiên xem thường Tần sư tỷ? "

"Tên tiểu tử vô liêm sỉ này thật khốn kiếp!" Từng ánh mắt phần mộ như hóa thành lưỡi kiếm khiến Diệp Phục Thiên rùng mình, hình như có gì đó sai sai, hắn nhìn lên thấy một gương mặt tinh xảo như ngọc nhưng tràn đầy lửa giận.

"Ừa..." Diệp Phục Thiên sầm mặt, tại sao là Tần Y? Người gọi hắn không phải Tình Tuyệt sao?

Hắn quay đầu nhìn qua liền thấy một thiếu nữ mười lăm tuổi đang trợn mắt nhìn hắn.

Diệp Phục Thiên nhìn lướt qua thiếu nữ thầm mắng một tiếng, thảm rồi, thảo nào có điềm không lành.

"Tần sư tỷ, ta..." Diệp Phục Thiên đang muốn giải thích.

"Diệp Phục Thiên." Tần Y lạnh lùng cắt lời hắn, nói: "Học cung Thanh Châu thành lập trong hoàn cảnh nào?"

Hiển nhiên Tần Y muốn lảng tránh chuyện xấu hổ lúc nãy nên mới chuyển đề tài nhưng lửa giận trong lòng nàng lúc này Diệp Phục Thiên có thể cảm nhận rõ ràng, hắn thậm chí mơ hồ cảm giác được từng luồng kiếm khí phát ra từ Tần Y, sắc bén đến xương, đâm hấn đau từng tắc da thịt.

"Ba trăm năm trước, Đông Hoàng Đại Đế thống nhất Đông Phương Thần Châu, hạ lệnh cho các chư hầu trong thiên hạ sáng lập học cung, hưng thịnh võ đạo, học cung Thanh Châu được sáng lập trong hoàn cảnh này." Diệp Phục Thiên đáp, đương nhiên những gì hắn nói đã được chính sử ghi lại, trong dã sử của gia tộc hắn còn thấy một cái tên khác tồn tại nhưng đó là tên cấm kỵ không được phép đề cập.

"Tu hành có những hệ nào?" Tần Y lại hỏi.

"Tu hành có thể phân võ đạo và pháp thuật, tu hành võ đạo có chiến sĩ, kỵ sĩ, kiếm khách, tu hành pháp thuật có pháp sư, đan sư, luyện khí sư, pháp sư lại phân nhiều nhánh, đương nhiên cũng có kẻ thiên phú dị bẩm tu hành cả võ pháp." Diệp Phục Thiên đáp.

"Người hình như còn bỏ sót một hệ." Tần Y nghiêm túc nói.

"Đương nhiên sẽ không sót." Thiếu niên lộ ra vẻ xán lạn như thánh thần: "Hệ mạnh nhất được Thần Châu công nhận, được trời cao chiếu cố, là pháp sư thiên mệnh sở hữu thiên phú trời cao ban cho, những thiên phú đó đều cực kỳ hiếm thấy như triệu hoán sư, ngự thú sư, tinh thuật sư, đa số đều xuất thân từ pháp sư thiên mệnh, cho dù họ tu hành võ pháp đều có thiên chất hơn người."

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, pháp sư thiên mệnh - hệ huyền thoại kế thừa thiên mệnh, được trời xanh chiếu cố.

"Không chỉ có vậy, mặc dù là pháp sư thiên mệnh bình thường nhất cũng trời sinh thích hợp tu hành cả võ pháp." Tần Y lộ ra vẻ thích thú sau đó nhìn thiếu niên trước mặt lại có chút tức giận nói: "Không ngờ người lại có hiểu biết không ít về vấn đề này."

"Đương nhiên." Diệp Phục Thiên nhìn Tần Y nghiêm túc nói: "Ta chính là pháp sư thiên mệnh."

"Phù..." Cách đó không xa, một gã thiếu niên đang uống nước chợt bị sặc, ho kịch liệt, mọi người xung quanh nhìn Diệp Phục Thiên như tên ngốc.

Không ngờ thế gian lại có người vô liêm sỉ như thế, không hổ là nhân vật truyền kỳ của học cung Thanh Châu, không chỉ ngang nhiên đùa giỡn Tần sư tỷ, bây giờ lại nói dối mình là pháp sư thiên mệnh vì muốn thu hút sự chú ý của Tần sư tỷ sao?

Nhưng hẳn là ai chứ, nhập học cung tu hành ba năm vẫn mãi luẩn quẩn ở cảnh giới Thức Tinh tầng một Tụ Khí cảnh, thân thể gầy yếu, hiển nhiên luyện thể cũng chưa hoàn thành, tầm thường như vậy thậm chí chỉ có thể là kẻ phế vật, đằng này lại dám nói mình là pháp sư thiên mệnh?

Có còn biết xấu hổ hay không vậy?

Bộ ngực Tần Y lại phập phồng, nàng tức giận nhìn Diệp Phục Thiên: "Người đã là pháp sư thiên mệnh, đương nhiên mệnh cung có hồn, giải phóng mệnh hồn ra cho ta xem thử."

"Mệnh hồn của ta còn đang ngủ say, không cách nào triệu hồi ra được, ta ngủ trên giảng đường cũng bởi vì mệnh hồn." Diệp Phục Thiên bình tĩnh đáp lại.

"Diệp Phục Thiên..." Tần Y đột nhiên hét lớn, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt nói: "Ba năm trước, mười hai tuổi người vào học cung, khi đó ta là đệ tử ngoại môn quan sát bài kiểm tra thiên phú của các người, người có năng lực cảm nhận linh khí chấn động cả học cung, rất nhiều sư trưởng quan tâm, nhưng ba năm qua lại không hề tiến triển, vẫn dừng lại ở cảnh giới giác ngộ thứ nhất Tụ Khí, suốt ngày không làm gì, lười biếng bất kham, không chú tâm trên giảng đường, rốt cuộc người có tu hành hay không? Bây giờ người lại nói dối xưng mình là pháp sư thiên mệnh, mượn cớ để ngủ trên giảng đường."

"Ba năm qua, bất kể là thi Hội hay thi Hương người đều bỏ thi, hạng nhất từ dưới đếm lên, Diệp Phục Thiên, rốt cuộc người có liêm sỉ hay không?"

Cùng với sự tức giận của Tần Y, cả phòng học đều im ắng không tiếng động đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, ánh mắt mọi người ngăm nhìn gương mặt xinh đẹp đầy tức giận của Tần Y, hình như bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy Tần sư tỷ có dáng vẻ như thế.

Diệp Phục Thiên cũng im lặng, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm dung nhan tinh xảo đỏ ửng vì phẫn nộ.

"Ba năm rồi sao."

Diệp Phục Thiên nói nhỏ trong lòng, không ngờ thối thoắt đã qua ba năm mà mệnh cung của hắn vẫn không hề thay đổi, hơn nữa hắn có chút

bất ngờ, nữ thần Tần sư tử lạnh lùng lại luôn chú ý tới hấn từ khi hấn bước vào học cung kiểm tra thiên phú.

Không gian hoàn toàn tĩnh mịch, đôi mắt đẹp của Tần Y nhìn thiếu niên tuổi mười lăm trước mặt đường nét anh tuấn, đôi mắt trong suốt sáng như sao, ngoại trừ hình thể hơi gầy thì không tìm ra khuyết điểm nào, ba năm nữa chắc chắn sẽ là một mỹ nam.

"Ngữ khí của ta có phải hơi nặng quá hay không?" Tần Y nhìn đôi mắt hiu quạnh của Diệp Phục Thiên không khỏi thầm nghĩ trong lòng, tức giận cũng tiêu tán vài phần.

"Còn một tháng nữa là tới thi Hương, lần này người nếu vẫn bỏ thi hoặc không qua thì cho dù Dư Sinh có nói giúp cho người cũng vô ích, học cung sẽ không giữ lại người, người có hiểu không?" Tần Y tiếp tục nói, ánh mắt mọi người trong phòng chột ngưng đọng, xem ra học cung sắp không nhận nổi tên kia rồi.

Rốt cuộc cũng sắp bị học cung Thanh Châu đuổi đi rồi sao? Nếu vậy e rằng sắp được ghi vào sử sách của học cung Thanh Châu rồi, dù sao bị học cung Thanh Châu đuổi cũng cực kỳ hiếm thấy.

"Hấn đi, ta cũng đi." Phía sau, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, không ít người nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trong góc, ánh mắt phức tạp, có ngưỡng mộ, có đố kỵ, cũng có sùng bái, sợ hãi.

"Trong học cung đã có quyết định, Dư Sinh không cần phải tham gia thi Hội sang năm nữa mà có thể tùy ý chọn một trong các Chiến lâu, kỵ sĩ đoàn hoặc Pháp cung để tu hành, tương lai của hấn sẽ không bị người làm liên lụy nữa." Tần Y nhìn Diệp Phục Thiên thở dài, số phận của hấn và Dư Sinh cuối cùng sẽ đi về hai hướng khác nhau.

"Liên lụy?" Khóe miệng Diệp Phục Thiên nở một nụ cười có chút bất cần đời.

"Câm miệng..." Dư Sinh ngồi phía sau bật dậy, đôi mắt lộ vẻ sáng chói sắc bén đâm về phía Tần Y.

"Ngồi xuống." Diệp Phục Thiên không quay đầu lại nhàn nhạt nói, ánh mắt của Dư Sinh ngưng lại, nhìn bóng lưng phía trước rồi im lặng ngồi xuống, dường như lời của Diệp Phục Thiên là mệnh lệnh với hắn.

"Ta quyết định..." Diệp Phục Thiên lộ ra một nụ cười lỏng lẻo, nhìn Tần Y nói: "Năm nay ta chính thức tham gia thi Hương."

Ánh mắt Dư Sinh hiện lên vẻ rạn vỡ.

Đã ba năm qua, hắn rốt cuộc cũng nên nghiêm túc rồi đúng không?

Ba năm tu luyện ở học cung Thanh Châu, tất cả người trong học cung đều biết Dư Sinh thiên phú tuyệt luân, năng lực cảm nhận thuộc hệ Kim, thiên phú võ đạo cũng cực cao, có thể pháp võ kiêm tu, tuy là đệ tử ngoại môn nhưng cảnh giới còn cao hơn nhiều giảng viên.

Nhưng ai thật sự hiểu được tên thiếu niên ngủ say kia?

"Thân thể người gầy yếu, vẫn dừng ở Tụ Khí cảnh, cho dù có tham gia thi Hương thì sao mà qua được?" Tần Y nhìn Diệp Phục Thiên, trong lòng thầm than, cho dù bây giờ hăng hái sợ là cũng đã muộn rồi.

"Nếu qua thì sao?" Diệp Phục Thiên hiểu mình, giọng nói có sự tự tin mạnh mẽ.

"Nếu người có thể qua, sau này người muốn làm gì trong giảng đường đều được." Tần Y nói.

Ánh mắt Diệp Phục Thiên hiện lên vẻ khác thường nhìn bóng hình xinh đẹp trước mặt, mắt không tự chủ được nhìn về nơi không nên nhìn, nhẹ nhàng nói: "Muốn làm gì cũng được sao?"

"Tên này, người có ý gì..." Rất nhiều người nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên.

"Cái tên vô sỉ kia, mắt người đang nhìn đi đâu thế?" Khi chú ý tới ánh mắt của Diệp Phục Thiên, rất nhiều người kích động đến mức nhảy dựng lên, hần vẫn dám đùa giỡn Tần sư tỷ?

Tần Y cũng chú ý tới ánh mắt Diệp Phục Thiên, sự thông cảm vừa nãy trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, đôi mắt đẹp hung tợn nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên, cắn răng nghiêng lợi nói: "Muốn làm gì cũng được!"

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ba Năm Tụ Khí

Tần Y hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên, thấy nụ cười trên mặt hắn khiến nàng nhớ lại ba năm trước đây, khi hắn mười hai tuổi, lúc kiểm tra thiên phú đối mặt với rất nhiều nhân vật lớn học cung, trên gương mặt non trẻ của hắn là nụ cười tự nhiên và kiêu ngạo khác hẳn với những thiếu niên khác đang thấp thỏm.

Kết quả kiểm tra lần đó, năng lực cảm nhận thiên địa linh khí là thiên phẩm; là người tu hành võ đạo trời sinh.

Bây giờ ba năm qua đi, ngoại trừ thiên phú cảm nhận vẫn còn, cảnh giới của hắn lại không có chút tiến bộ, tèn tèn, lười biếng thậm chí rất ít khi thấy hắn trên giảng đường nhưng ánh mắt của hắn vẫn như ba năm trước.

"Nếu người không làm được thì sao?" Tần Y hỏi.

"Tần sư tỷ muốn như thế nào cũng được." Diệp Phục Thiên nói.

"Hi vọng người đừng ảnh hưởng đến tiền đồ của Dư Sinh." Tần Y ngẩng đầu liếc mắt nhìn thiếu niên cương nghị ngồi phía sau.

Dư Sinh, năng lực cảm nhận thuộc tính hệ Kim, tầng tám Bách Biến cảnh, còn mạnh hơn tầng bảy Huyền Diệu cảnh của nàng một bậc, tương lai của hắn không nên bị làm lỡ.

"Được." Diệp Phục Thiên gật đầu, chỉ là, điều này có thể sao?

Tần Y trở về bục giảng, đôi mắt đẹp nhìn mọi người xung quanh rồi nói: "Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi Hương, hy vọng mọi người có thể tranh thủ thời gian, đến thi Hội sang năm sẽ có một nhóm đệ tử ngoại môn chính thức bước vào học cung, Lăng Tiểu, người đã bước vào tầng sáu Vô Song cảnh, Phong Tình Tuyết, người đang dừng ở tầng năm Thần Lực cảnh cũng lâu rồi, hy vọng thi Hội sang năm có thể tiến bộ thêm."

Cảnh giới tu hành đầu tiên là Giác Ngộ, chia thành chín tầng gồm: Tụ Khí, Luyện Thể, Khai Mạch, Thiết Cốt, Thần Lực, Vô Song, Huyền Diệu, Bách Biến, Quy Nhất.

Nếu trước mười tám tuổi có thể đạt tầng bảy, bước vào Huyền Diệu cảnh, trong kỳ thi Hội chỉ cần thể hiện không quá kém là có thể thực sự trở thành đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu.

"Tần sư tử yên tâm." Lăng Tiểu gật đầu đáp, Phong Tình Tuyết nắm chặt tay, mục tiêu sắp đạt được rồi.

"Tan học thôi." Tần Y nhẹ giọng nói rồi bước ra khỏi phòng, nhiều ánh mắt thiếu niên cũng dõi theo bóng hình yếu điệu, sau khi Tần Y đi khỏi, từng ánh mắt mắt hung tợn lại nhìn Diệp Phục Thiên, tên khốn này lại dám xem thường nữ thần trong lòng bọn họ.

"Diệp Phục Thiên." Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên thu hút ánh mắt của nhiều người, chủ nhân của giọng nói đó chính là thiếu nữ ngồi phía sau Diệp Phục Thiên - Phong Tình Tuyết.

Nàng mười lăm tuổi duyên dáng yêu kiều, đôi mắt dễ nhìn vô cùng, ngũ quan tinh xảo, toàn thân tràn đầy khí tức thanh xuân khiến người ta có cảm giác thanh thuần duy mỹ, khi nàng đứng lên, nhất thời đôi chân ngọc có vẻ thon dài kia cũng thẳng tắp đầy ưu nhã.

"Sao huynh lại như vậy?" Ánh mắt Phong Tình Tuyết có chút phẫn nộ, trừng mắt nhìn Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên nhìn dáng vẻ tức giận của nàng, chân mày nhíu lại, lập tức cười nói: "Muội sẽ không ghen chứ?"

Đôi mắt đẹp của Phong Tình bất lực nhìn đối phương, tiếp tục nói: "Huynh ăn nói sao với Diệp thúc."

"Ăn nói với phụ thân hả?" Diệp Phục Thiên chớp mắt, nhớ lời phụ thân nói Tình Tuyệt mộng lớn dễ sinh, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía đường cong ấy, thần sắc trở nên cổ quái.

"Đầu muội đang nghĩ cái gì suốt ngày vậy, chúng ta dù sao cũng còn nhỏ, chuyện sinh con sau này hẵng tính." Diệp Phục Thiên nói, lời vừa nói ra nhất thời khiến rất nhiều thiếu niên giận dữ trong sảnh đường vắng vẻ.

Tên khốn này sao có thể vô sỉ như vậy, vừa mới ngang nhiên xem thường nữ thần Tần sư tỷ, bây giờ lại nói ra những lời thiếu tế nhị với Phong Tình Tuyệt.

Có biết xấu hổ hay không vậy trời?

Phong Tình Tuyệt ngây ngẩn cả người, nhớ lại Diệp thúc đã từng nói đùa với phụ thân nàng, sắc mặt bỗng đỏ ửng, cái tên vô sỉ khốn kiếp có phải lại dám cố ý xuyên tạc lời nói của nàng không?

"Ý của ta là lần này thi Hương này nếu người bị đuổi khỏi học cung thì làm sao ăn nói với Diệp thúc." Ngực nàng phập phồng, không hiểu trong đầu tên này chứa cái gì?

Hiển nhiên, nàng không tin Diệp Phục Thiên có thể vượt qua kỳ thi Hương sắp tới.

"Sao có thể chứ." Diệp Phục Thiên nhìn dáng vẻ nàng, nhàn nhạt lắc đầu.

"Ba năm vẫn dừng lại ở tầng một, làm theo ý mình, nói nói cười cười, ta cũng muốn hỏi một câu, Diệp Phục Thiên, hai chữ liêm sỉ, người tốt cuộc có biết viết như thế nào không?" Một giọng nói lạnh lùng đột ngột vang lên, rất nhiều người quay đầu nhìn thiếu niên ngồi phía sau Phong Tình Tuyết - Lăng Tiểu.

Lăng Tiểu đạt tầng sáu Vô Song cảnh, đi theo con đường pháp sư hệ Phong, đệ tử ngoại môn mười lăm tuổi này của học cung Thanh Châu thiên phú xuất chúng, sang năm có cơ hội vượt qua kỳ thi Hội chính thức bước vào học cung.

Lúc Lăng Tiểu nói chuyện thậm chí không ngừng đầu nhìn Diệp Phục Thiên, ánh mắt của hắn nhìn Phong Tình Tuyết, tiếp tục nói: "Ở tầng chót lại có lời xem thường một thiếu nữ thiên tài, tốt cuộc người lấy dũng khí và tự tin ở đâu ra, nhưng lại ứng với một câu nói, kẻ không biết, không sợ."

Lăng Tiểu đã nói ra suy nghĩ của rất nhiều người muốn nói lại không dám nói, bọn họ đều chăm chọc nhìn về phía Diệp Phục Thiên, người này, luận mức độ vô sỉ hoàn toàn không ai sánh bằng.

Không biết từ lúc nào Dư Sinh đã đi đến bên Diệp Phục Thiên, khi hắn đứng đó, lập tức khiến người ta cảm thấy khí thế cường đại, những ánh mắt chăm chọc cũng bớt đi phần nào.

"Dư Sinh ca." Phong Tình Tuyết nhẹ nhàng gọi.

"Ừ." Dư Sinh gật đầu, ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm Lăng Tiểu, lộ ra vẻ mạnh mẽ áp chế.

"Kẻ không biết không sợ?" Diệp Phục Thiên cũng không vì lời chăm chọc của Lăng Tiểu mà thẹn quá hóa giận, chuyện như vậy ba năm nay đã trải qua không ít, thường hay có vài tên thích đạ người khác để chứng minh mình ưu việt, nhất là ngay trước mặt mỹ nữ.

"Người cho là mình biết rất nhiều?" Diệp Phục Thiên thân nhiên nói.

"Những gì ta biết về tu hành đương nhiên người không thể bì được." Lăng Tiểu bình tĩnh nói, hiếm khi trên giảng đường mới xuất hiện một kẻ phế vật, không phải là kẻ vô tri sao?

"Một người chiến sĩ phải làm thế nào để chiến thắng pháp thuật sư song hệ Hỏa Kim?" Diệp Phục Thiên đột nhiên hỏi khiến Lăng Tiểu sửng sốt, lập tức nói châm chọc: "Người đang khoe sự thông minh của mình sao, đừng nói là pháp sư Hỏa Kim, cho dù là pháp sư đơn hệ, chỉ cần không phải là kẻ gốc cặn chiến với chiến sĩ, độc chiến chắc chắn sẽ thất bại."

Pháp sư có thể sử dụng pháp thuật, độc chiến trội hơn chiến sĩ, điều này không thể nghi ngờ, khả năng thắng chiến sĩ cực thấp.

"Gốc quá, nếu như cảnh giới chiến sĩ càng cao, dĩ nhiên là có thể chiến thắng." Diệp Phục Thiên giễu cợt nói, Lăng Tiểu sửng sốt, sắc mặt trầm xuống, mọi người xung quanh cũng nhìn Diệp Phục Thiên, câu hỏi này cũng hơi bị vô si.

"Người đưa ra vấn đề chiến đấu khác hệ, đương nhiên mặc định cảnh giới như nhau, người nói vậy có ý nghĩa sao?" Lăng Tiểu châm chọc nói.

"Nếu cùng cảnh giới, vậy thì nếu chiến sĩ là thể tu, lại tu hành thân pháp thì sao?" Diệp Phục Thiên hỏi lại, nhiều người trong phòng học đều sửng sốt, lộ ra vẻ suy tư, khả năng bạo phát của thể tu rất mạnh, nếu như lại tu hành thân pháp, tất nhiên có thể cận chiến phát thuật sư trong thời gian ngắn.

"Người nói pháp sư Hỏa Kim có Hỏa Diệm thuật pháp bọc thân, lại phối hợp hệ Kim cường đại phòng ngự cùng công kích, cho dù cận chiến cũng sẽ không thua thể tu." Lăng Tiểu cười lạnh nói.

"Thế tu nếu đột phá tầng chín phối hợp khả năng bạo phát của thể tu, người cho rằng phòng ngự thuộc Kim hữu dụng?" Diệp Phục Thiên lộ ra vẻ khinh miệt: "Tấn công của pháp sư, người nên hiểu rõ nó không có chút ý nghĩa nào."

Ánh mắt Lăng Tiểu ngưng trọng, hoàn toàn chính xác, một thể tu tu hành thân pháp tất nhiên có thể né tấn công pháp thuật chính diện, dựa trên lý thuyết mà nói, Diệp Phục Thiên đúng.

"Điều này chung quy chỉ là lý luận suông mà thôi, không có ý nghĩa thực tế." Lăng Tiểu đương nhiên không thể chịu thua.

"Không sai, pháp sư sao có thể thua chiến sĩ." Có người phụ họa nói.

"Bảo sao hay vậy, còn tự xưng là bác học châm chọc người khác vô tri, ta đây hỏi lại người vấn đề đơn giản nhất, tầng một Tụ Khí cảnh có khác biệt với người tu hành sao?" Diệp Phục Thiên lại hỏi.

"Tu hành võ đạo cảm nhận thiên địa linh khí, dùng nó để tụ khí, năng lực cảm nhận một thuộc tính linh khí của pháp sư nhạy cảm hơn nhưng càng thêm thuần túy bá đạo, cho nên tích tụ linh khí đơn của hai người tất nhiên không giống nhau, nếu đều tu hành võ đạo thì không có gì khác biệt, nếu là pháp sư tụ khí, vì thuộc tính bất đồng, Tụ Khí cảnh đương nhiên có khác biệt." Lăng Tiểu chậm rãi nói, ẩn chứa nhiều kiến thức bên trong.

"Ngu ngốc." Diệp Phục Thiên khinh miệt liếc nhìn Lăng Tiểu rồi xoay người rời đi.

"Người có ý gì?" Lăng Tiểu nhíu mày nhìn bóng lưng Diệp Phục Thiên: "Không nói gì tính giả bộ thắng lợi rời đi sao? Nực cười."

"Tên này giả vờ thật." Có người nói châm chọc.

Ngay lúc bọn họ nói, trên người Diệp Phục Thiên đang quay lưng về phía bọn họ đột nhiên xuất hiện một tia sáng chói mắt, đó là khí lưu, lưu chuyển quanh thân giống như một màn ánh sáng rực rỡ, những ánh mắt châm chọc sau lưng lập tức ngưng đọng lại, thần sắc trở nên rất đa dạng.

Diệp Phục Thiên là Tụ Khí cảnh, hẳn đang dùng thực tế nói cho mọi người biết, Tụ Khí cảnh của hắn không giống người thường.

Ánh mắt Lăng Tiểu hơi lộ ra vẻ âm trầm, khí lưu quanh thân phát ra bốn phía, đây là Tụ Khí cảnh ư?

Dư Sinh cùng Diệp Phục Thiên rời đi, bóng dáng nhanh chóng khuất sau cánh cửa, sau khi họ rời khỏi, cả phòng học xôn xao hẳn lên.

"Tụ Khí cảnh của tên bại hoại này quả thật rất khác thường."

"Vậy thì sao, ba năm vẫn dừng lại ở Tụ Khí cảnh, đương nhiên sẽ có chút không giống, nếu chúng ta giống như tên phế vật kia thì chúng ta cũng có thể làm được."

"Nói không sai, ba năm tụ khí, không biết hắn lấy đâu ra sức mạnh, có tư cách gì phách lối như vậy."

"Còn dám nói ra những lời như vậy với Tần sư tỷ và Phong Tình Tuyệt, thật cận bã."

"Lăng Tiểu, đừng quá để ý, lý luận suông có hay hơn nữa, nếu như hắn thật sự đánh với huynh, một ngón tay huynh cũng có thể bóp chết hắn." Có người nói với Lăng Tiểu, ngay lập tức có rất nhiều người phụ họa theo.

Lăng Tiểu suy nghĩ, lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn, không sai, chẳng cần phải để ý đến sự tồn tại của tên thấp kém đó.

"Tình Tuyệt, tên kia thật không biết tự trọng, mình biết cậu và hấn quen nhau từ nhỏ nhưng vẫn nên giữ khoảng cách với hấn." Mộ Dung Thanh, tỷ muội thân thiết của Phong Tình Tuyệt khuyên nhủ, nàng vẫn luôn rất ghét Diệp Phục Thiên, cảnh giới thấp như vậy mà lúc nào cũng dương dương tự đắc.

"Hấn quả thật có chút quá đáng." Phong Tình Tuyệt có chút tức giận nói.

"Tình Tuyệt." Mộ Dung Thanh thấy giọng điệu của Phong Tình Tuyệt không quá để ý đến chuyện đó bèn nghiêm túc nói: "Cậu tỉnh táo một chút được không, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể trở thành đệ tử chính thức của học cung, nên suy nghĩ cho tương lai, hành vi của hấn sẽ ảnh hưởng đến danh dự của cậu mà cậu lại không so đo, khiến người khác nghĩ gì? Vì một người như vậy có đáng không? "

Đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyệt trầm xuống, nàng không nghĩ nhiều như vậy.

"Cậu nên chín chắn một chút, về sau bớt tiếp xúc với hấn, tốt nhất là nên vạch rõ giới hạn với hấn." Mộ Dung Thanh tiếp tục khuyên nhủ

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Một Ngày Ba Cảnh

Học cung Thanh Châu thân là thành Thanh Châu thánh địa, diện tích cực kỳ rộng, dựa núi xây lên, lưng tựa vào Thiên Yêu sơn, ở học cung Thanh Châu, cho dù là đệ tử ngoại môn cũng có biệt viện độc lập của riêng mình.

Diệp Phục Thiên trở lại biệt viện của mình trong khu vực cư trú của đệ tử ngoại môn, Dư Sinh yên lặng đi theo phía sau hắn.

"Dư Sinh, mình định từ bỏ." Lúc này, Diệp Phục Thiên dừng bước, thấp giọng nói.

"Mặc dù thiên mệnh không thức tỉnh, cậu vẫn là thiên tài." Dư Sinh nhìn thiếu niên phía trước nói, Diệp Phục Thiên nói hắn là pháp sư thiên mệnh, mọi người đều tưởng đó là chuyện đùa, chỉ có Dư Sinh biết điều đó không hề buồn cười.

Diệp Phục Thiên, hắn thực sự là pháp sư thiên mệnh.

"Đương nhiên mình hiểu chỉ là có chút không cam lòng." Diệp Phục Thiên cười khổ: "Ba năm rồi, nếu tiếp tục như vậy nữa, chắc chắn sẽ bị cậu đá đi mất, xem ra, phải cố gắng hơn nữa."

"Đi thôi, bắt đầu tu hành." Diệp Phục Thiên quay đầu nhìn thiếu niên cao hơn hắn một cái đầu, hình thể Dư Sinh cao to hơn so với người thường, trời sinh có khí chất mạnh mẽ.

Hai người đi tới nơi tu hành trong biệt viện, Diệp Phục Thiên khoanh chân ngồi xuống, chỉ thấy đôi mắt hắn nhắm lại, trong phút chốc, quanh

thân hẳn lưu chuyển luồng khí sáng bừng, một cụm linh khí nhỏ xung quanh như phát điên, nhao nhao vọt tới thân thể Diệp Phục Thiên, Dư Sinh ngồi phía sau hẳn yên lặng nhìn cảnh này, lúc này Diệp Phục Thiên như một vòng xoáy đáng sợ, thôn tính tất cả linh khí, nếu những người khác chứng kiến e là sẽ rất kinh ngạc.

Luồng khí đáng sợ theo thân thể Diệp Phục Thiên, di chuyển vào trong đầu hẳn, nơi đó là chính là mệnh cung của hẳn.

Mệnh cung có hồn, là mệnh hồn, có thể coi là người tu hành thiên mệnh.

Lúc này, ở trong mệnh cung Diệp Phục Thiên có một gốc cây cổ thụ chọc trời rậm rạp xanh biếc cành lá nhưng xung quanh rất hoang vu, khi thiên địa linh khí dừng mãnh tràn tới, cổ thụ tham lam hấp thu tất cả linh khí, cành lá xanh biếc phát ra tiếng xào xạc, không gió tung bay.

Ở dưới cây cổ thụ ngưng tụ một hình bóng hư ảo, đó là hình bóng Diệp Phục Thiên, hẳn nhìn cây cổ thụ trước mắt, thấp giọng nói: "Hấp thu ba năm linh khí vẫn không hề thay đổi, chỉ biết đòi lấy, đã như vậy từ nay về sau ta sẽ không cung cấp thêm linh khí nữa."

Dứt lời, hư ảnh ý thức của Diệp Phục Thiên biến mất, thiên địa linh khí trong cơ thể không chảy vào mệnh cung nữa.

Thiên địa linh khí mạnh mẽ cọ rửa thân thể, chuẩn bị luyện thể, nhưng vào thời khắc này nảy sinh dị biến, một lực hút hấp xả mạnh mẽ được tạo ra, trong phút chốc linh khí đảo lưu, điên cuồng di chuyển về phía mệnh cung lần nữa.

Biến hóa bất thành linh khiến thân thể Diệp Phục Thiên run lên, lập tức có một sự khó chịu ập đến, ba năm qua toàn bộ linh khí đều đưa vào mệnh cung, nó chẳng hề thay đổi, bây giờ lại còn muốn ngang nhiên cướp đoạt, ngăn cản hẳn tu hành?

Nghĩ vậy Diệp Phục Thiên muốn chống lại nhưng nguồn sức mạnh bá đạo đó coi thường tất cả, điên cuồng hút tất cả linh khí, thậm chí tinh khí trong cơ thể Diệp Phục Thiên đều bị hút ra, trong khoảnh khắc ngăn ngui sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt đi.

"Khốn kiếp." Diệp Phục Thiên tức giận mắng một tiếng, cùng với linh khí điên cuồng dưng mãnh tràn vào mệnh cung, hắn cảm giác đầu mình rung động kịch liệt như mệnh cung bên trong đã xảy ra thay đổi lớn, ý thức muốn đi vào nhưng trong nháy mắt bị một luồng sức mạnh cuồng bạo xé nát.

"A..." Một tiếng gào thét trầm thấp bật ra, Dư Sinh đứng dậy ngay lập tức, theo dõi sát sao sự thay đổi lớn của Diệp Phục Thiên, không chỉ có thân thể Diệp Phục Thiên, ngay cả thiên địa linh khí quanh người hắn đều điên cuồng chảy về phía Diệp Phục Thiên, hơn nữa, hoa cỏ cây cối xung quanh héo rũ cực nhanh, đôi mắt Dư Sinh hiện lên sự sắc bén rạng ngời như nghĩ ra điều gì đó, hắn đi tới phía sau Diệp Phục Thiên rồi ngồi xuống, hai tay đặt trên người của hắn, quả nhiên, chỉ trong nháy mắt một sức hút mạnh mẽ thôn tính linh khí trong cơ thể hắn.

Cuối cùng cũng sắp thức tỉnh rồi ư?

...

Khi Diệp Phục Thiên tỉnh lại chỉ cảm thấy thân thể cực kỳ suy yếu, hắn mở mắt, ánh mắt trời có chút chói mắt, rõ ràng đã qua một đêm.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Diệp Phục Thiên ngồi dậy, nhìn thấy cỏ cây xung quanh héo rũ, Dư Sinh cũng mệt mỏi ngồi một bên điều hòa hơi thở.

Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, hắn nhắm mắt lại, ý thức tiến vào mệnh cung, sau đó thân thể chợt run, lúc này trong mệnh cung hoang vu, trên trời cao có ánh trăng chiếu xuống, còn có một mảnh đất nhỏ mịn mờ, hình như có nước từ trên núi chảy xuống, mệnh hồn cố thụ đứng sừng sững

trên mặt đất phất phới theo chiều gió, cành lá sum xuê trở nên càng thêm xanh biếc như tràn đầy linh khí.

"Thế giới chi thụ." dưới cây cổ thụ xuất hiện hình bóng Diệp Phục Thiên do ý thức biến thành, lẽ nào cha không lừa mình?

Cha từng nói với mình, tổ tiên hãn có pháp sư thiên mệnh nghịch thiên tu hành, mệnh hồn thế giới chi thụ, có thể đoạt thiên địa vạn vật chi linh, chỉ là sau đó gia tộc truyền thừa bị đoạn tuyệt, mà hãn Diệp Phục Thiên là người duy nhất thừa kế thiên phú tổ tiên.

"Nói như vậy, Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp chẳng phải cũng là thật?" Diệp Phục Thiên nhớ tới lúc nhỏ đọc lầ lầ Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, trong lòng có chút kích động, lập tức nhắm mắt, thốt ra pháp quyết khó hiểu, hãn nhanh chóng trở chú tâm, ý niệm trong đầu thông suốt, ý niệm tùy tâm sở dục rong ruổi giữa đất trời.

Rất nhanh, trong quan tướng của Diệp Phục Thiên, thiên địa linh khí xuất hiện dày đặc, hãn thậm chí có thể nhìn thấy linh khí có màu sắc khác nhau, đó là các thuộc tính linh khí khác nhau thuần túy nhất, mỗi một màu sắc đại biểu cho một loại thuộc tính.

"Hỏa Diệm." Ý niệm của Diệp Phục Thiên tập trung vào màu sắc linh khí của Hỏa Diệm, đó là thiên địa linh khí của thuộc tính Hỏa, mệnh hồn thế giới chi thụ hóa thành sắc Hỏa Diệm chói mắt, linh khí nhanh chóng chảy vào cơ thể Diệp Phục Thiên, tỏa khắp lục phủ ngũ tạng, cảm giác nóng rực cực kỳ mãnh liệt.

"Thuộc tính Mộc." Diệp Phục Thiên thi triển Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, linh khí quan tướng chuyển màu xanh, trong khoảnh khắc khi linh khí hệ Mộc rót vào, những hao tổn tinh khí trong cơ thể hãn nhanh chóng khôi phục một cách thần kỳ.

"Kim, Thổ, Phong, Thủy..." Diệp Phục Thiên không ngừng thử, một lúc lâu sau hần mới dừng lại rồi mở mắt ngẩn ngơ chờ người ra.

"Đây là thật sao?" Diệp Phục Thiên nhìn hai tay mình, có chút không dám tin.

"Đương nhiên là thật, cậu là pháp sư toàn hệ." Phía sau, hai tay Dư Sinh nắm chặt, toàn thân kích động nổi gân xanh, ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên nói: "Hơn nữa còn là pháp sư toàn hệ có thể kiêm tu cả võ pháp."

"Nói vậy, thiên phú của ta chẳng phải là..." Đôi mắt sáng của Diệp Phục Thiên chợt lóe lên nét rạng rỡ.

"Nghịch thiên." Dư Sinh nói: "Thành Thanh Châu tuyệt đối không có người thứ hai."

Nụ cười xán lạn nở rộ nơi khóe môi, thiên phú của tổ tiên nhiều đời không có người kế thừa lại rơi vào mình, đây chính là thiên mệnh sao? Pháp sư thiên mệnh, kế thừa thiên mệnh.

"Đi." Diệp Phục Thiên đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi biệt viện.

"Đi đâu?" Dư Sinh hỏi.

"Phía sau núi." Diệp Phục Thiên đáp lại, chính là ngọn núi học cung Thanh Châu dựa lưng vào - Thiên Yêu sơn.

"Phía sau núi có yêu thú hoành hành, đi đến đó làm gì?" Dư Sinh hỏi.

"Ở khu vực ranh giới, cậu sợ cái gì." Diệp Phục Thiên đã đi ra ngoài, Dư Sinh không nhiều lời bèn theo sát phía sau.

Thiên Yêu sơn là một dãy núi trùng điệp địa thế hiểm trở, trên núi có yêu thú hoành hành, rất ít người biết rốt cuộc nó sâu cỡ nào, nghe nói học cung

Thanh Châu dựa núi xây lên chính là để phòng ngừa yêu thú Thiên Yêu sơn xuất sơn gây tai họa, đồng thời cũng là nơi rèn luyện của đệ tử học cung.

Chính ngộ, hai thiếu niên leo lên đỉnh một ngọn núi sát ranh giới Thiên Yêu sơn, đứng trên mỏm đá lớn nhìn về học cung nguy nga ở xa xa, Diệp Phục Thiên thở dài.

Ba năm rồi, hắn tự biết bản thân là pháp sư thiên mệnh cam tâm chỉ tu hành võ đạo nhưng mệnh hồn vẫn không biến đổi làm cho vẻ ngoài kiêu ngạo của hắn ẩn chứa sự cô quạnh, bây giờ tất cả cuối cùng đã kết thúc, hắn đang tiến về phía ước mơ trở thành một người tu hành thiên mệnh cường đại.

Mặt trời lên cao chiếu lên người Diệp Phục Thiên, thiếu niên ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mặt trời, híp mắt lộ ra sự tự tin mạnh mẽ.

Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp tinh túy ở chỗ Quan và Tướng.

Lúc này, hắn muốn quan tướng mặt trời.

Diệp Phục Thiên đứng trên mỏm đá lớn quan tướng mặt trời chói chang, rất nhanh, những tia nắng hóa thành thái dương hỏa tràn ngập quanh người Diệp Phục Thiên, len lỏi vào cơ thể hắn, một luồng ánh sáng chói chang tỏa khắp cơ thể đã thông lục phủ ngũ tạng bao bọc lấy hắn.

Dư Sinh nhìn thấy Diệp Phục Thiên hóa thành hỏa nhân, đôi mắt kiên nghị lộ ra một nụ cười, chân long ngủ say cuối cùng sẽ thức tỉnh.

Âm thanh ùng ùng vang lên, da thịt Diệp Phục Thiên đều bị ngọn lửa nung đỏ dưới ánh nắng mặt trời, cơ thể hắn đang lột xác.

Một lúc sau, da thịt Diệp Phục Thiên trở nên trong suốt như có hỏa quang, trong cơ thể hắn xuất hiện nhiều con hỏa long bay về phía kinh

mạch tạo ra âm thanh cực lớn, cũng may đỉnh núi không người, chỉ có Dư Sinh nghe thấy âm thanh cuồng bạo này.

Động tĩnh của khai mạch luyện thể thật kinh người.

Thấm thoát hoàng hôn sắp buông xuống, mặt trời lặn về phía tây, cơ thể Diệp Phục Thiên đã bị ngọn lửa bao vây, trong cơ thể hình như có mưa rền gió dữ, xương cốt không ngừng vang lên âm thanh rắc rắc mãi cho đến khi mặt trời biến mất, Diệp Phục Thiên mới dừng lại, đôi mắt chậm rãi mở, chợt có một tia lửa bắn ra từ trong ánh mắt.

"Một ngày ba cảnh." Dư Sinh chấn động thốt lên, kiềm nén ba năm một khi bộc phát, mượn sức mạnh của mặt trời nung rèn thân thể, đột phá luyện thể, khai mở mạch cảnh, bước vào tầng bốn Thiết Cốt, toàn thân mình đồng da sắt.

"Quá bá đạo." Diệp Phục Thiên thì thào nói nhỏ, người bình thường muốn rèn mình đồng da sắt chỉ ít cần mấy tháng trời, hãn trở thành pháp sư thiên mệnh, dùng Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp quan tướng thái dương hỏa để rèn luyện, có mệnh hồn phụ trợ, chỉ nửa ngày đã luyện được Thiết Cốt.

Giờ phút này hãn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, Diệp Phục Thiên đứng dậy đi tới một cây cổ thụ to trên đỉnh núi, quyền phong gào thét, một quyền đánh thẳng vào cây đại thụ cường tráng, trong khoảnh khắc âm thanh rắc rắc vang lên, thân cây nát bấy phân thành nhiều mảnh rồi âm ầm sụp đổ, nằm đăm buông xuống cháy đen.

"Thần Lực cảnh chưa chắc đã địch nổi một quyền của cậu." Dư Sinh thấy vậy bèn than thở, tầng năm Thần Lực cảnh sức mạnh vô cùng lớn nhưng một quyền này của Diệp Phục Thiên tuyệt đối hơn hãn những võ tu Thần Lực cảnh bình thường.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thái Dương Mệnh Hồn

Diệp Phục Thiên sững sờ nhìn uy lực một quyền của bản thân sau đó như nhớ ra điều gì, ánh mắt hẩn nhắm lại, ý thức tiến vào mệnh cung.

Hình bóng của ý thức xuất hiện dưới thế giới chi thụ, ánh mắt tràn đầy sự chấn động.

Lúc này, cổ thụ xanh biếc mơ hồ có một lớp hỏa diễm sáng bóng như tràn ngập linh khí thuộc tính hỏa, điều thật sự khiến Diệp Phục Thiên khiếp sợ là trên trời cao lại xuất hiện một vầng mặt trời chói chang tản ra ánh sáng rực rỡ của hỏa diễm, tuy chưa thật sự chói chang như mặt trời nhưng vẫn khiến hẩn kinh ngạc bội phần.

Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp xem núi được núi, nhìn nước được nước, hẩn quan tướng mặt trời chói chang tu hành, bây giờ mệnh cung đã xuất hiện mặt trời.

"Đoạt tạo hóa của thiên địa vạn vật, công pháp này thật mạnh." Diệp Phục Thiên cảm thán trong lòng, hẩn bắt đầu quan tướng mặt trời trong mệnh cung, ngay lập tức hẩn cảm giác bản thân hóa thành mặt trời chói chang, linh khí hỏa diễm trong đất trời hung mãnh tràn vào cơ thể, chảy vào mệnh cung, tiến vào thế giới chi thụ.

Cổ thụ mệnh cung hóa thành ánh sáng hỏa diễm khiến mặt trời trên cây cổ thụ càng thêm rực rỡ.

"Nóng quá." Diệp Phục Thiên cảm giác mình đang ở trong lò lửa, kinh mạch xương cốt trong cơ thể không ngừng rèn luyện thái dương chi hỏa.

"Mệnh cung có hồn, chính là mệnh hồn." Diệp Phục Thiên thì thào nói nhỏ, nghĩ đến một khả năng, hần hơi chuyển động ý nghĩ, trong phút chốc sau ót hần lại xuất hiện vòng sáng mặt trời rọi sáng xung quanh, khuôn mặt anh tuấn của hần thấp thoáng khí chất thần thánh.

"Mệnh hồn là mặt trời?" Dư Sinh hỏi.

Diệp Phục Thiên bỗng nhiên mở mắt, vòng sáng biến mất, hần thấy thần sắc Dư Sinh có chút quái dị, thấp giọng nói: "Hình như mình có thể tạo ra mệnh hồn..."

Hần phát hiện mặt trời trong mệnh cung rõ ràng chính là mệnh hồn, không chỉ có thể tu hành mà còn có thể hiện ra bên ngoài.

Dư Sinh trợn mắt nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên, nghiêm túc nói: "Có thể giúp mình tạo một mệnh hồn không?"

Diệp Phục Thiên sầm mặt lại, tư duy của hần nhanh nhạy quá, đáng lẽ nên nghi hoặc hay khiếp sợ chứ nhỉ? Đẳng này lại muốn mình tạo một cái...

"Trí tưởng tượng phong phú thật." Diệp Phục Thiên nghiêm túc gật đầu rồi xoay người rời khỏi.

Dư Sinh gãi đầu nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Đi đâu?"

"Tu hành, quan sát muôn thú." Diệp Phục Thiên cao giọng hăng hái nói, hần quan tưởng thái dương, tạo nên thái dương chi hỏa liên tục đột phá các cảnh nhưng từ Thiết Cốt đến Thần Lực cảnh cần dựa vào sự phối hợp của cơ thể và sức mạnh, chỉ có có thể tùy tâm sở dục phát lực, tinh khí thần hợp nhất, một quyền một cước đều có thể tùy ý bộc phát ra sức mạnh kinh người mới được coi là Thần Lực cảnh.

Yêu thú của Thiên Yêu sơn có ở khắp nơi, e là cho dù ở bên ngoài cũng vậy.

Tiến vào Thiên Yêu sơn chưa bao lâu, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh liền thấy phía trước có một con yêu thú Yêu Phong Báo cấp bốn.

"Dư Sinh, cậu ngăn nó lại đừng để nó hất mình ra." Diệp Phục Thiên kêu lên, Dư Sinh liền lập tức lao đến, mặt đất rung động, Yêu Phong Báo như cảm nhận được sự uy hiếp liền nhanh chóng bay đi như một tia chớp.

"Ý từ tâm mà ra, di chuyển theo tâm trí, đại đạo tự nhiên, không giới hạn bởi hành động, không bị trời đất chi phối." Diệp Phục Thiên thốt ra pháp quyết Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, hắn chạy như bay đồng thời trong đầu quan tướng hư ảnh Yêu Phong Báo chạy như điên, dường như mỗi một động tác của Yêu Phong Báo đều lặp lại chậm rãi trong đầu hắn vô cùng rõ ràng.

Sau đó, thân thể hắn bắt đầu bắt chước động tác của Yêu Phong Báo chạy nhanh trong không trung đồng thời chân phải hơi cong, trong phút chốc toàn bộ sức mạnh đều tập trung ở chân phải chọt bùng ra như tia chớp nhưng lúc mới bắt đầu động tác của hắn có vẻ không suôn sẻ lắm, nhanh chóng bị Yêu Phong Báo hất ra, cũng may Dư Sinh đã sớm chạy về phía trước ngăn cản Yêu Phong Báo.

"Không chỉ phát lực, còn mượn cả gió." Diệp Phục Thiên có thể cảm nhận được xung quanh cơ thể Yêu Phong Báo là sức mạnh thuộc tính Phong, xung quanh thân thể của hắn dường như cũng có gió vây quanh, tiếng vang xào xạc không ngừng, động tác của hắn ngày càng nhanh, sau nửa canh giờ, hắn thực sự đã có thể chạy nhanh như gió giống Yêu Phong Báo.

"Dư Sinh, được rồi." Diệp Phục Thiên dừng lại, lúc này Dư Sinh mới tha cho con Yêu Phong Báo kia.

"Khả năng bắt chước của cậu quá mạnh." Dư Sinh nói, hắn luôn chú ý cơ thể của Diệp Phục Thiên, không ngờ lại có thể chạy nhanh như Yêu Phong

Báo chỉ trong nửa canh giờ.

"Mình có thể cảm giác được linh lực của gió, phải nắm được kỹ thuật phát lực mới có thể bắt chước được tốc độ của Yêu Phong Báo, nhưng như thế vẫn chưa đủ, mấy ngày nay phải nhờ đến cậu rồi." Diệp Phục Thiên cười nói, Dư Sinh không nói gì thêm, yên lặng theo sau hẳn.

Ngày tiếp theo, Diệp Phục Thiên tiếp tục tu hành ở Thiên Yêu sơn, quan sát thân pháp của Ngộ Yêu Hầu, sức mạnh của hổ thậm chí đuổi theo chim, mỗi ngày đều tiến bộ, ngày thứ mười tiến vào Thiên Yêu sơn, hẳn cũng đột phá được tầng năm Thần Lực cảnh.

Hôm đó, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đi trong rừng sâu, mặt đất rung nhẹ, cây cối xung quanh hơi lay động, chốc chốc có tiếng gầm cuồng bạo vang lên.

Hai người nhìn nhau, đi về phía âm thanh phát ra, cảm giác chấn động trở nên ngày càng mạnh, cuối cùng bọn họ thấy được một con mãnh thú cuồng bạo vô song, hình thể khổng lồ cao năm thước.

"Yêu thú Bạo Lực Viên cấp chín." Dư Sinh lộ ra vẻ hoang mang, yêu thú này có thể uy hiếp được hẳn, nhưng càng khiến bọn họ giật mình là phía trước con yêu thú cuồng bạo này lại xuất hiện một thiếu nữ thướt tha yếu điệu.

Thiếu nữ mặc y phục trắng như tuyết, tóc dài bay theo gió, tay áo phấp phới, dung nhan hoàn mỹ đến mức đáng ghen tỵ, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã có phong thái hồng nhan họa thủy.

"Là nàng ấy, Hoa Giải Ngữ." Dung nhan xinh đẹp động lòng người kia là mỹ nữ của học cung Thanh Châu, sao Diệp Phục Thiên có thể không nhận ra chứ.

"Muốn đến giúp không?" Dư Sinh nói.

"Chờ đã, Bạo Lực Viên bị thương." Diệp Phục Thiên nói, trên người yêu thú có rất nhiều vết thương nhưng thiếu nữ kia lại bình yên vô sự.

"Gầm." Một tiếng rống vang lên, Bạo Lực Viên bước về phía Hoa Giải Ngữ, dường như muốn bóp chết nàng, chỉ thấy Hoa Giải Ngữ thân khinh như yến bay thẳng lên cây.

Bạo Lực Viên đánh đổ cây đại thụ, bật gốc nó lên quật về phía Hoa Giải Ngữ với sức mạnh không lồ đáng sợ.

Thiếu nữ trên không trung bỗng lóe lên, từng phiến lá nhảy múa theo gió như vòng xoáy cuốn lấy Bạo Lực Viên, mỗi một phiến lá nhỏ lại mang theo tiếng gào thét phá vỡ không trung vô cùng sắc bén.

Bạo Lực Viên điên cuồng vung cây đại thụ lên, lá cây bay cuồng loạn, cây đại thụ không ngừng xuất hiện những vết nứt, có thể vỡ thành ngàn mảnh bất cứ lúc nào.

Mặt đất cát bay đá chạy, vô số đá vỡ bay lên, thân hình Hoa Giải Ngữ bay xuống một thân cây khác, chỉ thấy nàng nhắm mắt lại, những khối đá vỡ lập tức bay về phía Bạo Lực Viên, mỗi một khối đá vỡ đều giống như ám khí sắc bén tuy không hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của Bạo Lực Viên nhưng vẫn không ngừng lưu lại những vết thương đầy máu trên người nó.

Đáng sợ hơn là, các khối đá trong hư không được bao bọc bởi linh khí hóa thành từng cây trường mâu sắc bén hướng về Bạo Lực Viên đang điên cuồng.

"Pháp thuật." Diệp Phục Thiên trong lòng khiếp sợ, sau một khắc, hẳn chứng kiến những trường mâu sắc bén kia phá vỡ hư không đâm vào mắt Bạo Lực Viên, nó gầm lên thảm thiết, nó xoay người bỏ chạy, những cây đại thụ liên tiếp bị đụng ngã.

Thiếu nữ ấy không hề có ý đuổi theo, thân hình trắng muốt bồng bềnh đáp xuống hết như tiên nữ.

"Nhìn đủ chưa hả?" Hoa Giải Ngữ thản nhiên nói, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đi ra, có chút thán phục nhìn thiếu nữ bằng tuổi trước mắt.

"Rất lợi hại, cô là pháp sư đa thuộc tính ư?" Diệp Phục Thiên hỏi.

"Ta biết người." Hoa Giải Ngữ không trả lời, nhìn Diệp Phục Thiên.

"Ta nổi tiếng thế sao?" Diệp Phục Thiên cười nói, mỹ nữ học cung Thanh Châu cũng biết mình thật sự rất vinh hạnh đó chứ!

"Ba năm trước khi chúng ta lần đầu gặp mặt trong đợt kiểm tra nhập môn của học cung Thanh Châu, ta đã nghe được lời người nói."

"Hà hà..." Diệp Phục Thiên lộ vẻ lúng túng, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như thường, nói: "Ta nói điều gì sao?"

Hoa Giải Ngữ nhìn Diệp Phục Thiên bật cười làm cho Diệp Phục Thiên có chút ngây dại.

"Giống yêu tinh không?" Hoa Giải Ngữ cười nhẹ nói, sau đó chậm rãi xoay người đi về phía rừng rậm.

"Giống." Diệp Phục Thiên sửng sốt trong nháy mắt, nhìn tầm lưng kia nghiêm túc gật đầu.

"Bị cậu nói trúng rồi." Dư Sinh nhìn bóng dáng của Hoa Giải Ngữ biến mất trong rừng sâu.

Diệp Phục Thiên hồi tưởng lại cảnh ấy ba năm trước, khi hắn thấy Hoa Giải Ngữ mười hai tuổi bèn quay qua nói với Dư Sinh: "Con nhỏ mười hai tuổi này đáng dấp như yêu nghiệt, vài năm nữa nhất định là một yêu tinh."

"Nghe nói nàng ấy đã đột phá tầng chín rồi, võ pháp kiêm tu, nhưng pháp thuật công kích ly thể dù là tầng chín cũng rất khó làm được, nghe đồn nàng có thể là người tu hành thiên mệnh, sớm được các nhân vật lớn trong học cung nhắm tới, sẽ thu làm đệ tử, người theo đuổi đông như mây, không ai dám nhìn thẳng dung nhan và thiên phú của nàng." Dư Sinh nhẹ giọng nói.

"Cậu động lòng rồi hả?" Diệp Phục Thiên nhìn Dư Sinh nói.

Dư Sinh nhìn Diệp Phục Thiên lắc đầu, sau đó nghiêm túc nói: "Mình cảm thấy nàng ấy có thể làm vợ của cậu."

"Hả..." Diệp Phục Thiên vỗ đầu Dư Sinh: "Đầu cậu nghĩ gì thế?"

Nói xong hắn xoay người đi, khoe miệng cong lên một nụ cười xán lạn, nói: "Có điều cậu nói rất có lý, là người được chọn đó!"

Dư Sinh sau lưng hắn nghe được câu này liền lão đảo, trừng mắt với tên tiểu tử trước mặt, người được chọn ư? Cũng ít có vô sỉ ha.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Quyết Định Của Phong Tình Tuyệt

Trong nháy mắt, hơn hai mươi ngày trôi qua, phía sau núi có hai bóng người đi ra, trở lại học cung Thanh Châu.

Cơ thể Diệp Phục Thiên có thay đổi không nhỏ, đôi mắt trở nên có thần hơn, vóc người cũng tốt hơn chút, đi trên con đường ở học cung, hẳn chột có cảm giác như mộng, dường như đã rời đi thật lâu.

"Tên này trốn tránh bấy lâu rốt cuộc đã trở về."

"Chỉ còn tám ngày nữa là đến kỳ thi Hương, có muốn tránh cũng không tránh được."

Trong học cung không ít người thấy Diệp Phục Thiên đều xì xào bàn tán, chuyện xảy ra hơn hai mươi ngày trước trên giảng đường của Tần Y đã sớm truyền ra ngoài, "nhân vật huyền thoại" ba năm nay không đột phá một cảnh nào lại cả gan xem thường nữ thần Tần sư tỷ trước mặt mọi người rồi còn đùa giỡn với Phong Tình Tuyệt, ba chữ Diệp Phục Thiên bây giờ cực kỳ vang dội ở học cung Thanh Châu.

"Hình như có người muốn gây phiền phức cho mình?" Thính giác của Diệp Phục Thiên hôm nay nhạy bén hơn, cho dù thấp giọng bàn tán hẳn vẫn có thể nghe thấy.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Dư Sinh cảm thông nhìn hẳn, dù là Tần Y hay Phong Tình Tuyệt, tướng mạo của họ đều là hàng cực phẩm, rất nổi tiếng ở học cung Thanh Châu, người theo đuổi vô số, nhất là Tần Y, dù sao nàng đã

mười bảy tuổi, vóc người nóng bỏng, Diệp Phục Thiên một ngày xem thường hai vị mỹ nữ, kẻ muốn tìm hãnh tính số đâu có thiếu.

"Không sao, dù gì cũng có cậu ở đây." Diệp Phục Thiên nhún vai.

"Bây giờ cậu đã có thể tự mình giải quyết rồi mà?" Dư Sinh buồn bực nói, bây giờ Diệp Phục Thiên đã đạt đỉnh phong Thần Lực cảnh, lực chiến còn mạnh hơn tầng sáu Vô Song cảnh.

"Phải khiêm tốn." Diệp Phục Thiên chấp hai tay sau lưng nghênh ngang đi về phía trước, Dư Sinh cạn lời nhìn theo, trước đây chỉ mới từng một thôi đã kêu gào mình là pháp sư thiên mệnh, bây giờ thực sự là pháp sư thiên mệnh rồi lại bảo phải khiêm tốn? Còn có thể vô sỉ hơn không hả?

Hai người trở lại biệt viện không lâu, quả nhiên có người đi đến biệt viện của bọn họ, hơn nữa không chỉ là một nhóm người.

Hai nhóm người này hình như là trùng hợp, lúc chạm mặt nhau bèn nhìn nhau, ánh nhìn sắc bén va chạm giữa không trung, sau đó cùng đi về phía biệt viện.

"Là người của kỵ sĩ đoàn Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung." Rất nhiều người đổ về phía bên này, nhao nhao lộ ra vẻ hoang mang kỳ lạ, những người này đều là đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ đến tranh giành nhau.

Võ Đạo cung của học cung Thanh Châu có Chiến lâu, Kiếm các và kỵ sĩ đoàn, Thuật Pháp cung có bảy đại hành cung, trong đó có một cung y phục màu bạc rạng ngời rực rỡ chính là kỵ sĩ đoàn.

Bên kia mặc y phục vàng óng tương phản với màu bạc, đây tất nhiên là pháp sư Kim Hành cung của Thuật Pháp cung.

"Mạc Lam Sơn sư huynh - kỵ sĩ vinh dự ba sao, Hàn Dạ sư huynh - pháp sư vinh dự hệ Kim hai sao, bọn họ lại cùng đến." Có người nhận ra người cầm đầu hai phe, trong lòng hơi run, lập tức hiểu người hai phe vì sao mà đến.

Thực sự là vinh dự quá lớn!

Người của Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung đồng thời cùng đến, tất nhiên không phải đến tìm Diệp Phục Thiên.

Trong biệt viện, Diệp Phục Thiên đứng một bên nhìn Dư Sinh đứng trước mặt người hai phe, trên khuôn mặt mang nụ cười thản nhiên, tiểu tử đứng sau mình, hào quang của hắn không thể nào che giấu, hơn nữa tương lai sẽ càng thêm chói mắt, đối với điều này, hắn vô cùng tin tưởng tựa như Dư Sinh tin hắn vậy.

Lúc trước trên giảng đường, Tần Y sư tỷ nói Dư Sinh không cần tham gia thi Hội sang năm và được tùy ý chọn Võ Đạo cung hoặc Thuật Pháp cung, khi đó hắn bèn nghĩ liệu người bên trên có chủ động ra tay chiêu mộ hay không, bây giờ quả nhiên đã tới.

"Người ra ngoài trước đi." Mạc Lam Sơn nhàn nhạt nói, Diệp Phục Thiên biết những lời này là nói với hắn nên hắn mỉm cười ra khỏi biệt viện.

Ngoài biệt viện lúc này tụ tập không ít người, đệ tử ngoại môn của học cung Thanh Châu đến mấy nghìn, hàng năm số người có thể được học cung chủ động mời chào trở thành đệ tử nội môn không quá hai bàn tay, kể ước ao ghen tỵ đương nhiên sẽ không thiếu.

"Dư Sinh sắp trở thành đệ tử chính thức của học cung, mà hắn lại là kẻ sắp bị đuổi khỏi học cung, thật là chuyện nực cười." Mọi người thấy chỉ có một mình Diệp Phục Thiên liền không ngại nói to, bây giờ kẻ khó chịu với hắn trong học cung cực kỳ nhiều.

"Hắn dựa vào sự che chở của Dư Sinh mới trải qua được ba năm vô lo, bằng không e rằng hắn sớm đã có không có cách nào ở lại học cung."

"Ta rất mong chờ biểu hiện của hắn trong kỳ thi Hương sắp tới." Có người cười nói.

"Thay vì ở đây lo lắng cho ta, chi bằng các người nên suy nghĩ thật kỹ nên làm cách nào để ứng phó với kỳ thi Hương sắp tới, đến lúc đó nếu biểu hiện quá tệ, sợ là sẽ phải thật mất mặt đấy." Diệp Phục Thiên vào tường hờ hững nói.

"Chà, ngữ khí thật kiêu ngạo."

"Quả nhiên lời đồn chính xác." Rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên, Dư Sinh sắp trở thành đệ tử chính thức của học cung, lẽ nào hắn không thấy hổ thẹn sao?

Diệp Phục Thiên nhắm mắt lại chẳng muốn nghe những âm thanh kia, không lâu sau, trong biệt viện có người đi ra, là Mạc Lam Sơn đứng đầu kỵ sĩ đoàn, bọn họ lướt qua Diệp Phục Thiên, sau đó, bước chân của Mạc Lam Sơn dừng lại.

"Ta nghe nói phụ thân của Dư Sinh là quản sự trong gia tộc của người?" Mạc Lam Sơn nhàn nhạt hỏi, hắn không quay đầu lại, ánh mắt cũng không biết đang nhìn về đâu.

"Đúng vậy." Diệp Phục Thiên gật đầu nói.

"Thân thế bình thường quả nhiên ràng buộc tầm nhìn của con người, có điều dần trưởng thành càng hiểu rõ, chung quy không phải là người của một thế giới, bây giờ người có kiêu ngạo thế nào, tương lai sẽ thấp hèn thế đó, những người đã từng giao thiệp với người, tương lai, ngay cả tư cách ngưỡng mộ người cũng không có." Mạc Lam Sơn lãnh đạm nói rồi tiếp tục bước đi, bóng dáng dần dần khuất xa.

Từ đầu tới cuối, hắn không hề nhìn Diệp Phục Thiên, tựa như không đáng để nhìn.

Diệp Phục Thiên nhìn bóng lưng rời đi hơi nghi hoặc, hắn tin Dư Sinh không hỏi ý kiến của mình sẽ không dễ dàng quyết định, mà Mạc Lam Sơn đã biết quan hệ của mình và Dư Sinh, vì sao lại châm chọc mình như thế? Hình như mình và hắn chưa từng quen biết mà nhỉ.

Người của Thuật Pháp cung cũng đi ra, Hàn Dạ nhìn bóng dáng khuất dần phía trước, sau đó nhìn Diệp Phục Thiên cười nói: "Ngay cả sư tỷ cũng dám đùa giỡn, người có gan to thật."

"Ờ..." Diệp Phục Thiên không lời chống đỡ, việc này đã truyền đến tai đệ tử chính thức của học cung rồi hả?

"Mạc Lam Sơn là người của kỹ sĩ đoàn Võ Đạo cung, mặc dù Tần Y tu hành ở Kiếm các nhưng cũng coi như là tu hành trong Võ Đạo cung." Hàn Dạ để lại một câu rồi rời đi, mắt Diệp Phục Thiên sáng lên, lập tức tâm như gương sáng, hóa ra là thế.

Diệp Phục Thiên trở lại biệt viện, Dư Sinh thấy hắn đi tới liền định mở miệng.

"Không cần suy nghĩ nữa, để cậu ra quyết định như vậy rất không phải với thiên phú của cậu, không chọn gì cả, nếu không có sau đó, vậy thì thi Hương sắp tới, bọn họ tự nhiên sẽ hiểu cậu là thiên tài như thế nào!" Diệp Phục Thiên nói khiến Dư Sinh sửng sốt, thấy Diệp Phục Thiên không để tâm đến chuyện này, hiển nhiên trong lòng sớm đã có cách, hắn cũng không khỏi gật đầu.

Hắn tin cậu ấy hơn cả tin bản thân mình.

...

Chỉ còn bảy ngày nữa là đến thi Hương, sáng sớm, tiếng chuông ở học cung Thanh Châu vang lên.

Mọi người lần lượt rời khỏi biệt viện cùng đến một địa điểm.

Hàng năm vào lúc này, học cung Thanh Châu đều sẽ triệu tập đệ tử ngoại môn, tuyên bố một vài việc về thi Hương đồng thời kiểm duyệt trước khi kỳ thi Hương đến.

Diễn võ trường ở học cung Thanh Châu cực rộng, có thể chứa mấy vạn người, cho dù đệ tử ngoại môn lũ lượt đến đây nhưng vẫn có cảm giác rộng rãi.

Giảng viên ngoại môn đã đến từ trước, hôm nay Tần Y y phục gọn gàng càng khiến vóc người bốc lửa kia càng thêm nhuần nhuyễn, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

"Tên kia tới rồi kìa." Lúc này cả nhóm người huyền não, chú ý đến hai người đang đi tới,

"Nghe nói hôm qua sư huynh của Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung đến chiêu mộ Dư Sinh, đãi ngộ như vậy không phải ai cũng có được, tên kia có tư cách gì đi trước mặt Dư Sinh chứ?" Rất nhiều người nhìn "nhân vật huyền thoại" ấy lộ vẻ khó chịu, Dư Sinh tương lai tất nhiên sẽ là nhân vật lớn mà Diệp Phục Thiên thì sao? E là kẻ hèn mọn nhất.

Có điều Diệp Phục Thiên dường như không hề để ý, quan hệ giữa hắn và Dư Sinh, những người khác sao mà hiểu được.

"Tần sư tỷ." Diệp Phục Thiên đi về phía Tần Y, hai mắt lóe sáng, dáng vóc và dung nhan này, chả trách Mạc Lam Sơn lại buông lời sỉ nhục kẻ "tiểu nhân" đó.

Tần Y thấy Diệp Phục Thiên liền sầm mặt lại nói: "Mấy ngày này người đã đi đâu?"

"Đương nhiên là đi tu hành." Diệp Phục Thiên nói: "Nếu đã đồng ý với Tần sư tỷ, tất nhiên phải cố gắng vượt qua kỳ thi Hương chứ."

Tần Y thấy Diệp Phục Thiên không có vẻ như đang nói dối, sắc mặt hòa hoãn vài phần, nếu thật sự có thể khích lệ hẳn nỗ lực tu hành, chỉ cần kỳ thi Hương không quá kém thì nàng vẫn có thể xin học cung cho hẳn thêm một ít thời gian.

"Đã bước vào Luyện Thể cảnh chưa?" Tần Y hỏi.

"Sư tỷ, ta đã bước chân vào Thần Lực cảnh." Diệp Phục Thiên nghiêm túc gật đầu.

Nghe được lời của hẳn, sắc mặt Tần Y trong nháy mắt lạnh đi, hung tợn trừng mắt, nàng ban đầu còn muốn xin cho hẳn nên mới tin lời hẳn nói.

"Phụt..." Những người bên cạnh phá lên cười, Lăng Tiểu đứng cách đó không xa tự bao giờ, thấy Diệp Phục Thiên nói: "Tần Y sư tỷ, người như vậy hà tất phải để ý tới."

"Diệp Phục Thiên, thời gian sắp hết rồi, nếu người còn muốn ở lại học cung, bảy ngày sắp tới phải nỗ lực đột phá Luyện Thể cảnh." Tần Y có chút thất vọng, nghĩ đến đợt kiểm tra thiên phú ba năm trước quả thật quá đáng tiếc.

Diệp Phục Thiên tựa hồ hiểu được tâm trạng của Tần Y, hẳn lại lộ ra nụ cười xán lạn, chỉ ít sư tỷ thật sự hy vọng hẳn tốt lên.

"Yên tâm đi sư tỷ, ta sẽ không để cho người thất vọng." Diệp Phục Thiên nhếch miệng cười, ánh nắng sáng sớm thấp thoáng trên gương mặt non nớt trông rất đẹp mắt.

Trong lòng Tần Y cũng dụi bớt, lại nghe Diệp Phục Thiên nói: "Sư tỷ đã đồng ý với điều kiện của ta thì cũng đừng quên nhé."

"Người thật là..." Tần Y tức giận giậm chân, xoay người đi ra, chung quy nàng cũng chỉ là thiếu nữ mới mười bảy tuổi.

Rất nhiều người đều có chút ngây dại, sau đó càng thêm tức giận với Diệp Phục Thiên, trong ánh mắt còn có vài phần đố kỵ, đại khái là đố kỵ Diệp Phục Thiên có thể vui đùa không kiêng nể với Tần Y sư tỷ như thế, tuy là rất vô sỉ...

"Hà tất phải phí thời gian với loại người này." Một giảng viên nam đến bên Tần Y thấp giọng nói.

Tần Y nhìn hắn nói: "Kỳ thực hắn có thiên phú tốt, đến bây giờ ta cũng không biết, tại sao suốt ba năm lại không thể đột phá Tụ Khí cảnh, hay là, kỳ thi Hương này, hắn thực sự sẽ làm nên kỳ tích?"

"Thật không hiểu nổi tại sao mọi người cứ ảo tưởng như thế." Giảng viên bên cạnh lắc đầu, khó chịu nhìn về phía Diệp Phục Thiên.

Lúc này Diệp Phục Thiên cũng có chút buồn bực, nói với Dư Sinh nói: "Vì sao mình nói thật lại không ai tin?"

Dư Sinh im lặng nhìn hắn, hơn hai mươi ngày từ Tụ Khí cảnh đến Thần Lực cảnh, ai có thể tin được?

"Mùa xuân sang năm mình và cậu đều sẽ chính thức vào học cung, có muốn giúp cả Tình Tuyết không?" Diệp Phục Thiên hỏi.

Dư Sinh nhìn Phong Tình Tuyết, lập tức gật đầu, nếu có thể tu hành cùng Diệp Phục Thiên, trước kỳ thi Hội sang năm Phong Tình Tuyết sẽ có cơ hội đột phá tầng bảy Huyền Diệu cảnh.

Diệp Phục Thiên tìm được Phong Tình Tuyết liền đi về phía nàng, rất nhiều người không tự chủ được tránh ra, tất nhiên là bởi vì Dư Sinh đang đứng ở phía sau hắn.

Nhưng lúc đang đến gần Phong Tình Tuyết bỗng nhiên có một người chặn trước mặt, đó chính là hảo bằng hữu của nàng - Mộ Dung Thanh

"Có chuyện gì sao?" Mộ Dung Thanh lãnh đạm hỏi.

"Ta tìm Tình Tuyết." Diệp Phục Thiên cười nói.

"Ta biết, có chuyện gì người nói ở đây đi." Mộ Dung Thanh lại nói.

Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn Phong Tình Tuyết nói: "Ta có chuyện muốn nói với muội."

"Người đứng đó nói cũng được." Ánh mắt Phong Tình Tuyết có chút né tránh, tựa hồ không dám nhìn Diệp Phục Thiên.

"Tình Tuyết, đây là ý gì?" Diệp Phục Thiên nghi ngờ nói.

"Không hiểu sao, ý là Tình Tuyết không muốn tiếp xúc quá gần với người, chú ý chừng mực một chút." Mộ Dung Thanh lạnh lùng nói.

Đồng tử Diệp Phục Thiên hơi co rút lại, ánh mắt trở nên sắc bén và cực kỳ nghiêm túc nhưng Phong Tình Tuyết vẫn cố né không nhìn hắn.

"Bỏ đi." Chân mày Diệp Phục Thiên dần dần giãn ra, nhẹ giọng nói.

"Phục Thiên muốn muội sau này sẽ cùng tu hành với cậu ấy." Dư Sinh đột nhiên nói, ánh mắt của hắn cũng rất sắc bén.

Ánh mắt Diệp Phục Thiên ngưng đọng nhìn Dư Sinh, từ trước đến nay cậu ấy không phải người nói nhiều nhưng thời khắc này Dư Sinh hình như rất tức giận.

Lúc này Phong Tình Tuyết mới ngẩng đầu nhìn lên thấy ánh mắt của Dư Sinh ngại ngùng thốt lên: "Dư Sinh ca."

Rất nhiều ánh mắt nhìn về phía bên này, Diệp Phục Thiên muốn mời Phong Tình Tuyết cùng tu hành? Nực cười, kẻ này thực sự là kẻ nằm mơ nói mộng nhưng người nói ra là Dư Sinh, trong lúc nhất thời không ai dám xen vào.

"Ta biết Tình Tuyết rất tôn trọng người, thế nhưng để Tình Tuyết và Diệp Phục Thiên cùng nhau tu hành, người cho rằng Diệp Phục Thiên hãnh xứng sao?" Mộ Dung Thanh nhìn Dư Sinh nói.

Dư Sinh căn bản không nhìn nàng, không coi trọng lời nói của nàng, vẫn nhìn Phong Tình Tuyết nói: "Ta muốn biết suy nghĩ của mọi người."

Đôi bàn tay trắng trẻo của Phong Tình Tuyết nắm chặt, cơ thể run nhẹ, nàng nhìn Dư Sinh rồi nhìn Diệp Phục Thiên, nghiêm túc lắc đầu nói: "Dư Sinh ca, chúng ta đều đã trưởng thành, vẫn nên duy trì khoảng cách thì tốt hơn."

Nói những lời này, nàng thở dài, dường như nàng đang quyết định một việc quan trọng, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều nhưng cũng cảm thấy mất mát.

Sau khi Phong Tình Tuyết từ chối, Diệp Phục Thiên cười khổ lắc đầu, quả nhiên nàng ấy đã trưởng thành.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ròng Ẩn Hiện

Câu trả lời của Phong Tình Tuyết nằm trong dự liệu của nhiều người, Diệp Phục Thiên quá si tâm vọng tưởng muốn tu hành cùng Phong Tình Tuyết, đây là biến tướng của sự theo đuổi sao? Thực sự không biết lượng sức mình.

Tuy rất nhiều người đều biết quan hệ của hai người rất tốt, là thanh mai trúc mã nhiều năm nhưng chuyện này không hề đại diện cho việc có thể vượt qua ranh giới, Phong Tình Tuyết nói chúng ta đã trưởng thành, đại khái là đang biểu lộ thái độ của mình.

“Mất thể diện rồi chứ gì?” Nhiều người lộ rõ vẻ mặt hả hê như vừa xem một màn kịch hay.

Hơn nữa hoàn toàn không chừa cho bản thân mình một chỗ trống.

Diệp Phục Thiên biết bọn họ đang nghĩ gì, đúng thật là câu huyết mà, câu bèn lắc đầu rời đi.

“Cậu hỏi nàng ấy ở chốn đông người như vậy chẳng khác gì không cho nàng đường lui.” Diệp Phục Thiên khẽ nói.

“Từ lúc nàng ấy ngầm đồng ý để Mộ Dung Thanh chắn trước mặt cậu đã biểu lộ rõ thái độ rồi, bao năm bằng hữu, nàng ấy lại nói muốn giữ khoảng cách là có ý gì, muốn tuyệt giao chứ gì nữa?” Dư Sinh hậm hực nói giống như một con sư tử muốn bùng phát lửa giận.

"Tuổi trẻ rất dễ bị người khác đầu độc, dù sao nàng chỉ mới mười lăm tuổi, biết cái gì." Diệp Phục Thiên không hề giác ngộ, ngược lại còn muốn muốn bảo vệ Phong Tình Tuyệt.

"Cậu đừng quên nhớ lời nói của nàng, thái độ của nàng dứt khoát như vậy, chẳng phải muốn giữ thể diện cho cậu sao, đã vậy tình nghĩa bấy lâu chấm dứt từ đây." Dư Sinh nói như đinh đóng cột, cậu hiểu Diệp Phục Thiên nhất, đằng sau gương mặt bất cần đời ấy là tấm lòng nhiệt huyết, nhất là đối với người bên cạnh, hẳn không muốn so đo với Phong Tình Tuyệt là muốn cho nàng một cơ hội nữa.

Nhưng cậu không cho phép, cậu nhất định phải thay Diệp Phục Thiên bảo vệ một số thứ, ví dụ như, niềm kiêu ngạo của hắn, tự tôn của hắn, cậu đương nhiên hiểu rõ, Phong Tình Tuyệt đã bỏ lỡ điều gì.

Cậu sẽ không quên những lời phụ thân đã nói với Diệp Phục Thiên, người đang chán nản sẽ dễ dàng hiểu rõ một số chuyện, những điều này đều không cần phải để ý, nếu có một ngày hắn hoang mang tột độ, cả thế giới đều sẽ nhường đường cho hắn.

...

Nhưng vào lúc này, diễn võ trường vang lên một âm thanh ồn ào náo động thu hút sự chú ý của mọi người, ánh mắt của Diệp Phục Thiên và Dư Sinh cùng nhìn về phía đó, phía trước diễn võ trường có mấy bóng người bay đến, lưng họ có cánh đập trong hư không, dừng lại trong không trung trên diễn võ trường.

"Là sư huynh của Thuật Pháp Cung, ngừng tụ cánh bằng thuộc tính hệ Phong bay lượn trong không trung." Rất nhiều người đều lộ ra vẻ hâm mộ, cảnh giới Thức Tinh chính là đột phá giới hạn của cơ thể người, khiến linh khí hòa quyện cùng cơ thể, chỉ có bước vào cảnh giới Vinh Dự, trở thành pháp sư vinh dự mới có thể thi triển các loại pháp thuật tùy ý muốn.

Ở Thần Châu đại lục, địa vị của pháp sư cao hơn người tu hành võ đạo.

Chỉ có pháp sư Phong hệ mới có thể bay lượn giữa không trung trong cảnh giới Vinh Dự.

"Một khu vực ở Thiên Yêu sơn đã được dọn dẹp, ở khu vực này chỉ xuất hiện yêu thú cảnh giới Thức Tinh, trong bảy ngày kế tiếp là thời kỳ săn bắt trước kỳ thi Hương, mọi người có thể vào đó săn bắt kiểm nghiệm thành quả tu hành của chính mình một năm qua, đồng thời tôi luyện khả năng thực chiến và ứng phó với hiểm nguy của mình."

Một pháp sư hệ Phong lơ lửng giữa không trung nói: "Mọi người sớm muộn gì cũng phải rời khỏi học cung, nếu không tôi luyện máu lửa thì không có cách nào thật sự trưởng thành."

"Đương nhiên, săn bắt phải đặt an nguy trước nhất cho nên hy vọng các người có thể kết bạn cùng đi, giúp đỡ lẫn nhau."

Mọi người nhao nhao gật đầu, đợt săn bắt thi Hương hằng năm, học cung Thanh Châu đều tiến hành dọn dẹp nên khá an toàn, dù vậy một vài người to gan bình thường vẫn vào Thiên Yêu sơn để rèn luyện bản thân.

"Ngoài việc đó ra, khi kỳ thi Hương bắt đầu, học cung Thanh Châu sẽ mở cửa để người dân thành Thanh Châu đến tham quan, trường bối của các người có thể cũng sẽ tới, đến lúc đó hãy biểu hiện tốt một chút, đừng để bọn họ thất vọng." Vị sư huynh của Thuật Pháp cung tiếp tục nói, những điều này ai ai cũng biết, kỳ thi Hội và thi Hương hàng năm đều là việc đại sự của thành Thanh Châu nói chung và học cung Thanh Châu nói riêng.

So với thi Hội thì kỳ thi Hương quy mô hơn, mục đích chủ yếu của thi Hội là tuyển chọn đệ tử chính thức, chỉ có số ít nhân tài tham gia.

"Được rồi, hãy đi chuẩn bị đi." Vị sư huynh ấy phát tay, đoàn người phía sau đập cánh rời đi, hình như đi về phía sau núi.

Diễn võ trường trở nên náo nhiệt trong nháy mắt, mọi người cùng tụ tập bàn tán về việc săn bắt.

Cơ hội săn bắt lần này tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Diệp Phục Thiên, người có ý kiến gì không?" Tần Y hỏi Diệp Phục Thiên.

"Ý Tần sư tỷ là?" Diệp Phục Thiên nhìn Tần Y.

"Đợt săn bắt này chính là cơ hội, người ở cùng Dư Sinh chắc chắn rất an toàn, có thể mượn cơ hội này để rèn luyện đột phá cảnh." Tần Y nói.

"Không." Diệp Phục Thiên lắc đầu: "Đợt săn bắt này ta không tính tham gia."

Dù gì cũng mới rèn luyện trên núi không lâu trước đó nên không nhất thiết phải đi nữa.

Đôi mắt đẹp của Tần Y nhìn hẩn chăm chăm nói: "Người còn nhỏ tuổi, không nên bởi vì một đả kích nhỏ liền bị ảnh hưởng đến tâm trạng, trở nên chán chường như vậy."

Nhìn bóng lưng cô đơn của Diệp Phục Thiên khi bị Phong Tình Tuyết từ chối, Tần Y lo hẩn bị đả kích quá lớn.

Diệp Phục Thiên chớp mắt, biết Tần Y hiểu lầm, đôi mắt hẩn nhìn lướt qua vóc dáng yêu kiều của Tần Y, thấp giọng nói: "Sư tỷ, thực ra ta không còn nhỏ nữa."

Tần Y sửng sốt, thấy ánh mắt của Diệp Phục Thiên lập tức tức giận xoay người nói: "Người quả thật hết thuốc chữa rồi."

Diệp Phục Thiên nhìn thấy Tần Y tức giận, nụ cười trên mặt càng xán lạn, hẩn cười nói: "Cảm ơn Tần sư tỷ."

Tần Y dừng lại vài giây rồi lại tiếp tục bước đi.

"Rất tốt, có thể suy nghĩ." Dư Sinh thấp giọng nói, Diệp Phục Thiên nghi hoặc nhìn hẳn: "Suy nghĩ cái gì?"

"Không phải là người cậu chọn sao?" Dư Sinh chăm chú nhìn Diệp Phục Thiên.

"Hả..." Diệp Phục Thiên vò đầu, đúng là gần mực thì đen gần đèn thì rạng.

...

Học cung Thanh Châu náo nhiệt, các đội ùn ùn kéo về phía sau núi, rất nhiều người hăng hái, cảnh tượng như vậy hàng năm đều nhìn thấy, vài ngày sau, những bóng dáng phẫn chấn ấy sẽ có một số trở nên chán chường, một số lòng trở nên u ám, đương nhiên không tránh khỏi bị thương.

Tuy học cung Thanh Châu đã tiến hành dọn dẹp nhưng vẫn có yêu thú cường đại cấp bay, cấp tám thậm chí cấp chín, những thứ này yêu thú sẽ trở thành ác mộng với một số người.

Đợt săn bắt này là đấu trường thí luyện, cũng là đấu trường thanh tẩy.

Dưới chân núi Thiên Yêu sơn, rất đông người lập đội cùng lên núi tạo thành một dòng người dài dằng dặc.

"Phong Tình Tuyết." Rất nhiều người chú ý tới thiếu nữ trong đám người kia, nàng mặc y phục đỏ rực, tư thế hiên ngang, dung nhan mỹ miều động lòng người càng thêm nổi bật với sắc đỏ của y phục, tăng thêm vài phần mỹ lực.

“Kẻ bên cạnh nàng ấy là ai?” Có người để ý thấy bên cạnh Phong Tình Tuyết ngoại trừ Mộ Dung Thanh còn có một nam tử khí chất phi phàm.

“Đó là Mộ Dung Thu - biểu huynh của Mộ Dung Thanh, đích tôn của Mộ Dung thương hội, tu vi tăng chín Quy Nhất cảnh, hẳn lại cùng Phong Tình Tuyết tham gia săn bắt, hèn gì...”

Rất nhiều người nhớ tới tên tiểu tử đáng thương bị từ chối phủ phàng kia không khỏi lắc đầu, thật là không biết tự lượng sức mình.

Đã trưởng thành cần phải giữ khoảng cách? Vậy Mộ Dung Thu tính là gì đây?

Nếu tên kia biết được, không biết tâm trạng hẳn sẽ như thế nào.

"Tên tiểu tử đó bị đả kích, e rằng kỳ thi Hương này lại muốn bỏ thi." Đám người thấy Mộ Dung Thu và Phong Tình Tuyết cùng lên núi, nhỏ giọng bàn tán.

Không lâu sau Diệp Phục Thiên biết được chuyện này, hẳn có chút buồn bực không giải thích được, trở thành nam chính bị kịch trong câu chuyện cầu huyết, tuy hẳn chưa bao giờ có ý theo đuổi Phong Tình Tuyết nhưng trong lòng vẫn có một chút khó chịu, không liên quan đến tình yêu, chỉ là thấy khó chịu mà thôi.

Đương nhiên hẳn cũng không quá để ý, thời gian tiếp theo chủ yếu vẫn là để chuyên tâm tu hành, tranh thủ tiến bộ khi kỳ thi Hương đến.

Vài ngày sau, Diệp Phục Thiên yên lặng tu hành trong biệt viện, thái dương chi hỏa sôi sục vây quanh cơ thể hẳn, trui rèn kinh mạch xương cốt của Diệp Phục Thiên, bây giờ hẳn sở hữu thái dương mệnh hồn nên tu hành lấy thuộc tính Hỏa làm đầu.

Thí luyện sau núi trước đó, nhìn cây cỏ có thể cảm nhận linh khí Mộc nồng đậm, nhìn thác nước chảy có thể cảm nhận linh khí Thủy cuộn cuộn nhưng không giống như việc nhìn mặt trời tạo ra thái dương mệnh hồn.

Lẽ nào do hấn quá tham lam? Dù sao cảnh ngộ này chỉ có thể gặp nhưng không thể cưỡng cầu.

Có tiếng bước chân truyền đến, Diệp Phục Thiên ngưng tu luyện, ngừng đầu nhìn Dư Sinh hỏi: “Sao vậy?”

Nếu không phải có chuyện gì, Dư Sinh sẽ không tới quấy rầy hấn tu hành.

"Hai ngày này có không ít người xuống núi, trong học cung có tin đồn rất náo động." Dư Sinh nói.

"Tin đồn gì?" Diệp Phục Thiên có chút ngạc nhiên.

"Khi học cung Thanh Châu dọn dẹp cấm địa, có người nói đã thấy rồng xuất hiện." Ánh mắt Dư Sinh sáng quắc.

"Rồng." Đôi mắt Diệp Phục Thiên hiện lên một hào quang óng ánh, cấm địa là nơi chuẩn bị cho đợt săn bắt, sao lại có người thấy được rồng?

Đừng nói là cấm địa, cho dù Thiên Yêu sơn xuất hiện rồng cũng là một tin tức chấn động, nếu là thật sợ rằng sẽ gây nên một trận địa chấn cho cả thành Thanh Châu.

Rồng tượng trưng cho may mắn, là thánh trong giới yêu, có thể sánh với hoàng đế thánh hiền trong nhân loại.

"Người cho rằng đó là thật hay giả?" Diệp Phục Thiên nói với Dư Sinh.

"Có mấy người nói tận mắt nhìn thấy, bây giờ học cung Thanh Châu đang chuẩn bị Nghịch Thanh Trường, gọi đệ tử học cung trở về, nếu học

cung thật sự làm như vậy thì rất có khả năng là thật." Dư Sinh nói.

"Đi ra ngoài một chút." Diệp Phục Thiên đứng dậy ra khỏi biệt viện, mấy ngày qua đã có không ít học viên trở về, cũng có người giống Diệp Phục Thiên không đi, đại khái là biết cảnh giới thấp quá rất nguy hiểm, một con yêu thú nhỏ nhoi cũng không thể đối phó.

Hai người tới sau núi phát hiện có rất nhiều người từ trên núi xuống tụ tập thành nhóm, có vẻ không bình thường.

Diệp Phục Thiên và Dư Sinh liếc nhìn nhau, có người nhìn về phía chân núi hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? "

"Có yêu thú lợi hại xông vào cấm địa, các sư trưởng nói chúng ta hãy mau xuống núi, đừng đi tiếp nữa."

"Yêu thú lợi hại gì vậy, các sư trưởng không thể trực tiếp tiêu diệt sao?" Một người giật mình hỏi.

"Nghe nói là một con mãng xà đã tu hành nhiều năm, yêu khí rất đáng sợ, tạm thời chưa thể thu phục được."

Mọi người bàn tán ầm ĩ, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh nhìn nhau, cảm thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc là rắn hay là rồng?

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khắc Lục Sư

Trên sơn đạo, người xuống núi không ngừng, có người thần thái sáng láng, cũng có người tinh thần uể oải, họ đều đang bàn tán về chuyện Mãng Xà Yêu xuất hiện.

Sư trưởng đã kết luận, người tận mắt nhìn thấy hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không, dù sao những yêu xà tu luyện thành tinh cũng có vài nét giống rồng.

Diệp Phục Thiên thấy hình bóng quen thuộc từ trên núi xuống, thân phục y đỏ rực của Phong Tình Tuyết có vướng chút bụi nhưng gương mặt xinh đẹp đó vẫn sạch sẽ, tươi cười rạng rỡ, tâm tình tựa hồ rất tốt đang vui vẻ trò chuyện với Mộ Dung Thu.

Nhìn thấy Phong Tình Tuyết và Mộ Dung Thu xuống núi, có một vài người không tự chủ được nhìn về phía Diệp Phục Thiên khiến hấn rất khó chịu.

Phong Tình Tuyết hiển nhiên cũng chú ý tới cảnh này, vừa thấy Diệp Phục Thiên, ánh mắt của nàng vội lướt qua chỗ khác, tựa hồ có ý định tránh mặt không muốn nói chuyện với Diệp Phục Thiên.

Mộ Dung Thu bên cạnh như nhận ra điều gì, ánh mắt hấn nhìn xuống Diệp Phục Thiên, nam tử anh tuấn mười bảy tuổi lộ ra nụ cười nhàn nhạt cao ngạo, ánh mắt cười có chút khinh thường rồi liếc mắt rời đi.

Diệp Phục Thiên không chú ý lắm bên kia, hấn quay qua Dư Sinh nói: "Nếu quả thật là rồng, học cung có ý định giấu giếm hay không?"

Dư Sinh trầm ngâm chốc lát, sau đó gật đầu, nghiêm túc nói: "Có."

"Nhân lúc hiện tại vẫn chưa hoàn toàn dọn dẹp xong, chúng ta lên núi đi." Diệp Phục Thiên nói, thoáng chốc chạy nhanh về phía Thiên Yêu sơn.

Dưới sự sửng sốt của mọi người khi thấy cảnh đó, Phong Tình Tuyết đứng đờ ra, ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên đang chạy về phía nàng, hẳn sẽ không bị kích động chứ?

Thấy Diệp Phục Thiên sắp tới bên người, đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyết nhìn theo hắn, môi khẽ nhúc nhích, mới vừa muốn nói điều gì, đã thấy Diệp Phục Thiên trực tiếp lướt qua người nàng, hiển nhiên không phải đi về phía nàng.

Ánh mắt sắc bén của Dư Sinh liếc nhìn Phong Tình Tuyết và Mộ Dung Thu rồi nhanh chóng lướt qua.

"Bọn họ làm gì vậy?" Mọi người cũng ý thức được mình đang hiểu lầm, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh sao lại lên núi lúc này?

"Điên rồi sao, trước thì không đi, bây giờ có Mãng Xà Yêu xuất hiện, tất cả mọi người đều xuống núi, bọn hắn lại chạy lên núi?" Rất nhiều người cảm thấy khó hiểu, Diệp Phục Thiên cũng không biết, nhưng hắn rất muốn nhìn thấy rồng trong truyền thuyết, Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp có thể quan sát muôn thú để tu luyện, nếu quan sát rồng thì sẽ như thế nào?

Dư Sinh cũng nghĩ vậy, muốn nhìn xem rồng có dáng dấp như thế nào.

Đường chính lên núi bị niêm phong, có sư huynh của học cung Thanh Châu coi chừng, chỉ cho xuống núi, không cho phép lên núi, cũng may Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đã có chuẩn bị tâm lý, không đi qua đó mà đi theo đường vòng lên núi.

Đọc theo đường đi, các cửa ải bố trí khắp nơi, càng là như thế, lòng hiếu kỳ hai người càng tăng thêm, càng chắc chắn hơn về suy đoán trong lòng.

Trong rừng sâu, hai người lặng lẽ bước đi, Dư Sinh hỏi: "Tìm kiếm như vậy cũng khó tìm được, chúng ta đi hướng nào đây?"

"Nơi nào phong tỏa nghiêm ngặt nhất thì đi theo hướng đó." Hai tròng mắt Diệp Phục Thiên phát sáng, mắt Dư Sinh cũng sáng lên, tiếp tục đi theo hướng bị phong tỏa nghiêm ngặt nhất.

Thời gian trôi qua, mặt trời đã xuống núi, màn đêm buông xuống, càng tiện cho hai người hành động.

"Dường như người càng ngày càng ít, có khả năng là chúng ta đã đến khu vực trung tâm rồi, ở đây đợi đi, thử chút may mắn." Diệp Phục Thiên tựa vào cây đại thụ nhắm mắt nghỉ ngơi, đêm dần khuya, khu vực này yên tĩnh một cách quý dị, phảng phất không có yêu thú ở đây.

Đột nhiên, một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, rọi sáng rừng rậm như ban ngày, giờ khắc này, những người trông coi khu vực này ngẩng đầu lên, mắt lộ ra vẻ ngưng trọng nặng nề.

Sắp tới rồi sao?

"Đùng đùng..." Tiếng sấm vang lên, từng tia chớp liên tục xuất hiện với tần suất càng ngày càng nhiều, chứng kiến cảnh tượng quý dị này Diệp Phục Thiên có chút hưng phấn, cũng có chút khẩn trương.

"Rỗng, đúng là rỗng." Có tiếng kinh hô thốt ra, Diệp Phục Thiên nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn về phía không trung cách đó không xa, ở đó, một con cự long dài hơn ngàn thước đang bay lượn, trong chớp mắt liền biến mất và xuất hiện ở một chỗ khác, tiếng nổ vang càng ngày càng lớn biến khu vực này thành thế giới sấm sét.

"Rỗng." Dư Sinh nhìn chăm chăm vào không trung, không biết nên dùng ngôn từ nào để miêu tả sự chấn động trong lòng.

Trên cao xuất hiện từng bóng dáng của các cường giả, xung quanh thân thể bọn họ có ánh sáng sáng chói, lưng có pháp tướng cực kỳ uy vũ, ngạo nghễ như cường giả tuyệt thế vậy.

Trên hư không, một hình bóng tựa như tia chớp vụt xuống, người này dáng dấp trung niên, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, thấy hẳn xuất hiện, không ít cường giả đều khẽ khom người, hiển nhiên địa vị người này vô cùng cao quý.

"Đây không phải là rỗng." Hình bóng ấy chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trên cao, câu nói đầu tiên liền khiến cho mọi người run rẩy.

"Đây là hình rỗng, Long Vận (1), có người cố ý thi triển ra ở đây." Vị trung niên có ánh mắt sắc bén tột cùng nói: "Có thể có Long Vận, chắc chắn có rỗng thật, rốt cuộc đã có nhân vật nào đến Thiên Yêu sơn."

"Chỉ là Long Vận nên không có lực phá hủy, nếu là rỗng thật, sợ là chúng ta đã sớm bị hủy diệt." Trong hư không, một cường giả nói.

"Mặc dù không phải là rỗng thật, nhưng hình rỗng xuất hiện ở thành Thanh Châu không biết là họa hay phúc." Ánh mắt vị trung niên có thần liếc xuống phía dưới thấy có vài thiếu niên đang đứng ở một số nơi, không khỏi thấp giọng nói: "Đúng là những tên tiểu tử to gan."

Phía dưới không chỉ có Diệp Phục Thiên và Dư Sinh lên đến nơi này, còn có những người khác cũng không hề rời đi, nội tâm của những thiếu niên luôn tràn ngập sự tò mò, nhất là đối với những nhân vật truyền thuyết.

"Đám nhóc này thật là." Một vị cường giả thấp giọng mắng, nơi này đã bị phong tỏa thế mà vẫn có những tiểu tử lên được vào đây.

Lúc này Diệp Phục Thiên không chú tâm đến, mắt chỉ chăm chú quan sát rồng trên trời, hoặc thần long bá vĩ (2), hoặc phi long tại thiên (3), thần long kiến thủ bất kiến vĩ (4), cảnh kia không ngừng đánh thẳng vào nội tâm của hắn.

Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp vận chuyển, mệnh cung của hắn xuất hiện sấm chớp vô tận, xuất hiện hình ảnh của rồng.

Linh khí Lôi hệ đáng sợ ủa vào người hắn, từng tia chớp liên tục di chuyển, ý thức của hắn gần như sắp không tự chủ được nữa, trong ánh mắt chỉ còn lại hình ảnh con rồng kia.

Cảnh tượng trước mắt dường như đang khắc sâu vào tâm khảm của hắn

Một tia chớp giáng xuống đâm thẳng vào ấn đường của hắn, hình ảnh rồng cuồn bạo in vào mắt hắn.

"Xì xì..." Sức mạnh kinh khủng của sấm sét chạy trên cơ thể Diệp Phục Thiên khiến hắn tiếp nhận một luồng sức mạnh bá đạo, nhin không được phát ra tiếng gào trầm thấp nhưng lúc này chính hắn tựa như cũng không thể nào thoát ra khỏi trạng thái này, Long Vận đã khắc sâu vào đầu hắn.

Thần long bá vĩ, hắn thấy con rồng uy nghiêm nhào về phía hắn, trong chớp nhoáng, cơ thể Diệp Phục Thiên hơi rung động nhưng lại không có cách nào di chuyển được.

"Cẩn thận!" Dư Sinh như cảm giác được điều gì, hét lớn một tiếng nhưng đã muộn, long ảnh đáng sợ kia lại điên cuồng nhảy vào ấn đường của Diệp Phục Thiên khiến hắn gào lên thảm thiết, dường như một con rồng thực sự đã nhanh chóng chui vào đầu hắn mang theo sấm sét vô tận.

"Oanh." Đầu hắn kịch liệt run lên, ý thức của Diệp Phục Thiên dần dần tan rã.

"Cuối cùng người đã trưởng thành." Một giọng nói vang lên trong đầu Diệp Phục Thiên, cơ thể hắn ngã phịch xuống, đồng thời dị tượng kia cũng biến mất.

"Chuyện gì xảy ra?" Cường giả trong hư không lướt đến, ánh mắt bọn họ ngưng đọng nhìn Diệp Phục Thiên, có một người thấp giọng mắng: "Vừa mới xảy ra chuyện gì?"

"Tên tiểu tử xui xẻo kia hình như bị Long Vận công kích." Có người nói.

"Thực sự quá to gan lớn mật, mau xem xem có chuyện gì hay không."

"Hắn không sao cả." Lúc này, vị trung niên anh tuấn đã đi tới ung dung nói, Dư Sinh bên cạnh Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, vị trung niên đó nói tiếp: "Hãy tạm thời giao hắn cho ta, ta đưa hắn về xem thử."

"Vâng." Mọi người gật đầu, Dư Sinh nhìn tiền bối ấy nói: "Tiền bối, ta có thể đi cùng không?"

"Yên tâm, hắn không sao đâu, ta ở trong học cung." Vị trung niên nói với Dư Sinh, ánh mắt của vị tiền bối đó có một ma lực kỳ lạ khiến người ta nguyện ý tin tưởng, Dư Sinh gật đầu nói: "Vậy làm phiền tiền bối."

...

Diệp Phục Thiên mở mắt, cảm giác được trên người không hề có chút đau đớn nào, không khỏi hơi kinh ngạc.

Ý thức hắn tiến vào mệnh cung, quả nhiên, ở thế giới cổ thụ có một khu vực sẫm chóp, một con rồng đang vây quanh nơi đó vô cùng uy nghiêm.

"Quả nhiên đã vào mệnh cung." Nội tâm Diệp Phục Thiên rung động, sau khi hắn ngất đi, hình như hắn nghe được âm thanh gì đó nhưng lại không nhớ ra.

Từ khi thực sự bắt đầu tu hành tới nay, hãn đã ngất đi hai lần, Diệp Phục Thiên nghĩ đến việc đó không khỏi cười khổ, cái này thật đúng là quá xui xẻo, đương nhiên, nếu như mỗi lần hôn mê đều có thu hoạch, hãn cũng không ngại ngất thêm vài lần.

Như cảm giác được điều gì, Diệp Phục Thiên chợt ngồi dậy, phát hiện y phục trên người không phải là của bản thân mà ở đây cũng không phải là biệt viện của hãn.

Diệp Phục Thiên đứng dậy đẩy cửa phòng đi ra ngoài, đây là một biệt viện cực kỳ thanh tịnh ưu nhã, phía trước có một đình viện, ở đó có một thiếu nữ yên lặng ngồi như đang vẽ tranh, bên cạnh còn có một người trung niên nho nhã đang thưởng thức trà, bức tranh này có vẻ rất tinh mịch.

Nhẹ nhàng đi tới đình viện bên cạnh, ánh mắt của hãn nhìn bức vẽ của thiếu nữ, đó là một tờ giấy đặc biệt, thiếu nữ không phải đang vẽ tranh mà là đang không ngừng khắc vài thần đường nét thần kỳ, có linh khí nhàn nhạt từ đó lan ra.

"Đây là pháp lục (5)." Diệp Phục Thiên có chút giật mình, thiếu nữ trước mắt lại biết khắc pháp lục?

Như vậy nàng chẳng phải là một khắc lục sư sao, quả thật có chút yêu nghiệt.

"Người đã từng nhìn thấy?" Vị trung niên anh tuấn để chén trà trong tay xuống nhìn về phía Diệp Phục Thiên nói.

"Không, nhưng ta có thấy trong sách." Diệp Phục Thiên nói: "Trên giấy bùa đang khắc một cái khiên, khắc bằng linh khí thuộc tính Kim, có lẽ là pháp thuật phòng ngự."

"Người có thể thấy được?" Vị trung niên có chút giật mình.

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu, Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp cực kỳ nhạy cảm khi nhận biết linh khí.

"Có muốn học hay không?" Vị trung niên cười hỏi.

"Muốn ạ." Diệp Phục Thiên gật đầu, lập tức khom mình hành lễ: "Đệ tử bái kiến lão sư."

Động tác kia quả thực không nên quá nhanh.

Diệp Phục Thiên đương nhiên biết rõ khắc lục sư hiếm có hơn pháp sư, địa vị cực kỳ cao quý, một khắc lục sư tất nhiên cũng là pháp sư thiên phú dị bẩm.

"Quả nhiên người vô sỉ y chang lời đồn." Thiếu nữ bỏ cây bút trong tay xuống, nhìn Diệp Phục Thiên nói.

Diệp Phục Thiên không thèm để ý cười cười nhìn dung nhan kiều diễm của thiếu nữ nói: "Yêu tinh, chúng ta lại gặp nhau rồi."

(1)Long Vận: Âm thanh của rỗng

(2)Thần long bá vĩ: Rỗng thần vẫy đuôi

(3)Phi long tại thiên: Rỗng bay trên trời

(4)Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rỗng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn

(5)Pháp lục: bùa chú pháp sư

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mọi Người Chú Ý

Thiếu nữ trước mắt chính là thiếu nữ truyền kỳ của học cung Thanh Châu - Hoa Giải Ngữ.

Sở dĩ gọi là truyền kỳ, ngoại trừ dung mạo vô song còn bởi vì thi Hội thi Hương hàng năm nàng đều là thủ khoa, từ năm thứ nhất vào học cung đến bây giờ đều như thế.

"Yêu tinh?" Vị trung niên bên cạnh nghi hoặc nhìn Diệp Phục Thiên, đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ trừng mắt nhìn Diệp Phục Thiên.

"Lão sư, là cực kỳ đẹp như yêu tinh." Diệp Phục Thiên cười giải thích, quan hệ của vị trung niên và Hoa Giải Ngữ hiển nhiên không bình thường, đương nhiên phải nói lời dễ nghe.

"Khéo ăn khéo nói thật." Vị trung niên mỉm cười thưởng thức trà nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Truyền thụ đạo pháp nên xưng sư, về sau người muốn học gì có thể tới tìm ta, gọi ta một tiếng lão sư cũng không quá đáng."

Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ ngóng nhìn cha của mình, phụ thân nhiều năm chưa từng thu nhận một đệ tử nào, hôm nay lại vì Diệp Phục Thiên mà phá lệ, lẽ nào phụ thân coi trọng thiên phú của hắn?

"Đệ tử Diệp Phục Thiên bái kiến lão sư." Diệp Phục Thiên hành lễ lần nữa.

Vị trung niên gật đầu nói: "Từ trước đến nay ta không phải là người chú trọng những thứ lễ nghi phiền phức, thi Hương sắp bắt đầu rồi, người trở về chuẩn bị đi."

"Hôm nay chính là thi Hương ạ?" Diệp Phục Thiên sững sốt, hẳn đã ngủ lâu như vậy ư?

"Đing... đong... đong." Tiếng chuông ở học cung Thanh Châu vang lên quanh quần trong trời đất như đáp lại lời hẳn.

Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

"Giải Ngữ, con đưa Phục Thiên đi đi." Vị trung niên mở miệng nói, Hoa Giải Ngữ liếc mắt nhìn Diệp Phục Thiên thấy gương mặt hẳn có vài phần đặc ý.

"Đi thôi." Hoa Giải Ngữ xoay người ra ngoài.

"Ta chưa thay y phục." Diệp Phục Thiên nói, trường y trên người chắc là của lão sư.

"Người tự về thay đi." Hoa Giải Ngữ lạnh lùng nói, Diệp Phục Thiên liền đuổi theo: "Ta nên gọi cô là sư tỷ hay sư muội?"

"Cả hai đều không được gọi. "

"Vậy ta tiếp tục gọi cô là yêu tinh nhé." Diệp Phục Thiên không thềm để ý nhún vai: "Yêu tinh, bây giờ cô thuộc cảnh giới nào."

Hoa Giải Ngữ không hề để ý đến hẳn.

"Nghe nói cô là pháp sư thiên mệnh, là thật chứ?" Diệp Phục Thiên lại hỏi, vẫn không có đáp lại.

"Cô đã từng yêu chưa?" Diệp Phục Thiên lại nói: "Cô không trả lời thì ta tự mặc định là có nhé."

"Chưa." Hoa Giải Ngữ khẽ cắn môi, nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên.

"Ta cũng chưa từng, đúng là duyên phận nhỉ." Diệp Phục Thiên thấy dáng vẻ tức giận của Hoa Giải Ngữ lại cười xán lạn.

Hoa Giải Ngữ dừng bước lại, Diệp Phục Thiên quay đầu nhìn nàng, ánh nắng sớm rọi lên dung nhan hoa mỹ của thiếu nữ cười nhàn nhạt ấy thật đúng là một khoảnh khắc say đắm lòng người.

"Người thực sự rất vô sỉ đó." Hoa Giải Ngữ nói xong liền xoay người đi.

Diệp Phục Thiên nhìn theo bóng lưng Hoa Giải Ngữ, nhếch miệng cong lên một nụ cười.

... ..

Hôm nay học cung Thanh náo nhiệt hơn hẳn ngày thường, bên ngoài cửa chính học cung có rất nhiều người tụ tập.

Trong kỳ thi Hương của học cung Thanh Châu hàng năm sẽ có rất nhiều nhân vật lớn của thành Thanh Châu đến đây, còn có trường bối gia tộc của học sinh, bọn họ đều có tư cách vào học cung quan sát kỳ thi.

Những người không thể vào cũng có thể chờ ở bên ngoài xem xem có nhân vật xuất chúng nào xuất hiện ở kỳ thi Hương.

Kỳ thi Hương tuy chỉ là kỳ thi của các thiếu niên độ tuổi không quá mười tám nhưng những thiếu niên biểu hiện xuất chúng ở kỳ thi Hương, trong tương lai có thể sẽ trở thành nhân vật lớn của thành Thanh Châu, điều này là không thể nghi ngờ, những nhân vật nổi danh thành Thanh Châu

năm đó đều đã từng là học viên tham dự kỳ thi Hương ở học cung Thanh Châu.

Thế nên, nói cả thành chăm chú cũng không ngoa chút nào.

"Thiếu nữ truyền kỳ của học cung Thanh Châu - Hoa Giải Ngữ ba năm nay đều là thủ khoa, thiên phú tu hành tuyệt hảo, không biết lần này có thể duy trì biểu hiện xuất sắc như vậy không."

"Dương Tu ba năm nay đều xếp thứ hai, lần này không biết có thể làm lung lay vị trí của Hoa Giải Ngữ hay không nhỉ?"

"Công tử Mộ Dung thương hội - Mộ Dung Thu đã đột phá tầng chín Quy Nhất cảnh, sớm có thể trở thành đệ tử chính thức, nghe đồn hấn nấn ná không vào là bởi vì muốn đoạt được vị trí thủ khoa kỳ thi Hương nhưng lần này, chắc là lần thử sức cuối cùng của hấn."

"Chớ quên Dư Sinh – con của quản sự Diệp phủ tuyệt đối không thể coi thường, nếu không phải bởi vì tên công tử bột của Diệp gia kia, e là thi Hội năm nay đã trở thành đệ tử chính thức của học cung rồi, hấn chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi."

Người bên ngoài bàn tán xôn xao, họ biết rõ đệ tử ngoại môn của học cung như lòng bàn tay, có thể thấy sức ảnh hưởng của học cung Thanh Châu lớn thế nào ở thành Thanh Châu.

Diệp Phục Thiên trở lại biệt viện, Dư Sinh thấy hấn bình yên trở về mới yên lòng, quan tâm hỏi: "Cậu không sao chứ?"

"Mình không những không sao, mà còn..." Diệp Phục Thiên cười, quanh thân lôi quang óng ánh, vang lên âm thanh đùng đùng, từng lôi quang di chuyển quanh cơ thể tùy ý muốn.

"Tầng sáu Vô Song cảnh." Dư Sinh nhìn Diệp Phục Thiên, không những cậu ấy có được sức mạnh sấm sét mà còn đột phá được cảnh giới ư?

Chẳng lẽ, Long Vận vào cơ thể đã giúp sức cho Diệp Phục Thiên?

"Bây giờ cậu có thể tu hành pháp thuật đơn giản." Dư Sinh nói.

"Không có thời gian rồi, mình phải tham gia thi Hương trước đã." Diệp Phục Thiên nói.

"Ừ, Diệp thúc nghe nói cậu muốn tham gia thi Hương nên lần này thúc ấy sẽ đến đây xem."

"Phụ thân muốn tới đây sao?" Mắt Diệp Phục Thiên sáng lên, lập tức cười gật đầu, cũng tốt đấy, lần này phải để cho cha ngạc nhiên một chút.

Diệp Phục Thiên thay y phục khác, sau đó hai người liền rời khỏi biệt viện, đi về phía diễn võ trường.

Lúc này, trong diễn võ trường có ba nghìn cái bàn dài được sắp xếp gọn gàng, cảnh tượng vô cùng đồ sộ.

Ngay phía trước, trên bậc thang, xuất hiện rất nhiều đệ tử chính thức và sư trưởng của học cung Thanh Châu.

Hai bên khán đài không còn chỗ ngồi, các nhân vật lớn thành Thanh Châu và một số gia trưởng của học sinh đều đã đến.

Sự có mặt của Diệp Phục Thiên hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, đa số họ nhìn hẳn với thần sắc kỳ lạ.

Mấy ngày trước việc Diệp Phục Thiên theo đuổi Phong Tình Tuyệt bị từ chối, hôm đó Phong Tình Tuyệt kết bạn với Mộ Dung Thu cùng thí luyện, Diệp Phục Thiên kích động lên núi kết quả bị yêu xà tấn công bị thương đã

sớm truyền đi khắp nơi, nhân vật huyền thoại này bây giờ lại càng huyền thoại hơn.

Có điều mạng tên này lớn thật, bị yêu xà tấn công mà lại chẳng tổn hại tí gì.

"Sau khi cậu bị tấn công, học cung Thanh Châu đã tuyên bố là cậu bị yêu xà tấn công." Dư Sinh nói nhỏ bên tai Diệp Phục Thiên, hần gật đầu hiểu rõ, đồng thời ánh mắt của hần nhìn về một nơi trên khán đài, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi rói.

"Đi thôi." Diệp Phục Thiên nhanh chóng chạy về phía khán đài.

Ở nơi nào đó trên khán đài, đoàn người ngồi chung một chỗ, Diệp Bách Xuyên đang tán gẫu cùng một vị trung niên ngồi cách đó không xa, thấy Diệp Phục Thiên đi tới, ông lớn tiếng nói: "Nghe nói lần này con muốn tham gia thi Hương, ta đích thân đến đây quan sát, nếu con để ta mất mặt, sau này đừng tự xưng mình là con trai của Diệp Bạch Xuyên ta nữa."

Diệp Phục Thiên xạm mặt lại, nhìn vị trung niên thẳng thắn ấy nói: "Trước mặt mọi người cha không thể chừa lại cho con chút mặt mũi sao?"

"Con cũng biết sĩ diện rồi à?" Diệp Bách Xuyên trợn mắt ngạc nhiên nhìn con trai mình, da mặt nó dày bao nhiêu người làm cha như ông đương nhiên biết rõ.

"Gia môn bất hạnh." Diệp Phục Thiên đỡ trán, buồn bực nói.

"Đừng có giả vờ, tiểu tử, có phải con lại đắc tội với con dâu của ta rồi đúng không?" Diệp Bách Xuyên nhìn Diệp Phục Thiên hỏi, Diệp Phục Thiên sững sốt, ánh mắt nhìn về vị trung niên cách đó không xa, bên cạnh là Phong Tình Tuyết đang ngồi yên lặng không nhìn qua bên này.

"Diệp Bách Xuyên, ta đã đồng ý với người khi nào, bớt bắt quàng làm họ đi." Phong Như Hải nói với Diệp Phục Thiên.

"Phong bá phụ." Diệp Phục Thiên xoa xoa chân mày, cảm giác có chút rối loạn.

"Phục Thiên, gần đây con tu hành thế nào, có tiến bộ chút nào không?" Phong Như Hải hỏi.

"Dạ đương nhiên là có ạ, nếu không con sẽ không tham gia kỳ thi Hương lần này." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Có tiến bộ thì tốt, thanh niên trẻ tuổi nên nỗ lực tu hành, đừng giống như cha người lúc nào cũng thích nghỉ bậy." Phong Như Hải trừng mắt nhìn Diệp Bách Xuyên nói.

"Con biết rồi ạ." Diệp Phục Thiên cười gật đầu.

"Dư Sinh, lần này ta rất chờ mong biểu hiện của con." Phong Như Hải vừa nhìn về phía Dư Sinh nói.

"Vâng." Dư Sinh biểu hiện có chút lãnh đạm.

"Được rồi, tất cả mọi người hãy chuẩn bị đi." Phong Như Hải nói, vài người gật gật đầu, sau khi Diệp Phục Thiên và Dư Sinh xoay người rời đi, Phong Tình Tuyết mới từ bên kia đi xuống.

"Mấy đứa nhóc có chuyện gì xảy ra vậy, lại có mâu thuẫn à?" Diệp Bách Xuyên nhíu mày, Diệp Phục Thiên và Phong Tình Tuyết ở cùng một chỗ lúc nào cũng cãi nhau, lần này có chút khác thường, chẳng ai nói một câu.

Xung quanh khán đài rất nhiều người đang tán gẫu, tuy là ngày hôm nay chỉ là thi văn nhưng những khách mời vẫn có vẻ rất hứng thú, đối với giai đoạn khởi đầu của người tu hành, tầm quan trọng của kiến thức có thể sánh

ngang với thiên phú, có nền móng tu hành tốt, người tu hành tri thức uyên bác luôn luôn có cơ hội lấy yếu thắng mạnh.

Học viên của học cung Thanh Châu lục tục vào trường thi, mỗi người chọn một vị trí, cảnh tượng rất hùng vĩ.

Diệp Phục Thiên và Dư Sinh cũng vào, chọn một vị trí song song ngồi xuống, thấy các học viên không ngừng vào trường thi, Diệp Phục Thiên hít thở sâu một hơi, đây là lần đầu tiên hắn tham gia kỳ thi Hương từ khi bước vào học cung tới nay nên trong lòng có chút lo lắng.

"Hoa Giải Ngữ." Lúc này, một thiếu nữ từ từ vào trường thi, thoáng chốc thu hút vô số ánh nhìn.

Thiếu nữ ăn mặc đơn giản nhưng vẫn tỏa sáng, không ai có thể lẫn át.

"Đẹp quá." Học viên của học cung Thanh Châu khen.

"Mười lăm tuổi đã có dung nhan mỹ miều như thế, ba năm nữa e sẽ là mối họa tiềm ẩn." Trên khán đài có người thở dài nói, đáng sợ hơn là, thiếu nữ này thiên phú rất tốt, một vài nhân vật lớn thậm chí còn biết thân thế của thiếu nữ này cũng rất đáng kinh ngạc.

"Có người nói tên tiểu tử Mộ Dung Thu kia đã thất bại." Trên khán đài, một nhân vật lớn của Mộ Dung thương hội nhìn thiếu nữ xinh đẹp ấy thấp giọng nói, hơi có vẻ hơi thất vọng.

"Bình thường, với thiên phú của nàng, e rằng không kẻ đồng trang lứa nào ở thành Thanh Châu được nàng coi trọng, năm ngoái Mộ Dung Thu đáng lẽ đã nên chính thức vào học cung, đúng là lãng phí không ít thời gian." Bên cạnh có người đáp lại, vị nhân vật lớn kia gật gật đầu.

"Đúng là yêu nghiệt kia rồi." Diệp Phục Thiên cũng nhìn thấy Hoa Giải Ngữ, vừa vào trường thi liền thu hút ngàn ánh mắt, trừ nàng ra không có

người thứ hai có thể làm được!

Hoa Giải Ngữ đứng lại, dường như đang tìm vị trí, lát sau nàng cất bước đi về phía nào đó, rất nhiều học viên đã ngồi xuống thấy Hoa Giải Ngữ đi ngang qua đều có chút khẩn trương, mơ hồ mong mỏi Hoa Giải Ngữ có thể ngồi bên cạnh mình nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Rốt cuộc khi bước chân của Hoa Giải Ngữ dừng lại, ánh mắt của mọi người cũng dừng lại theo, sau đó, thiếu nữ dung nhan diễm lệ ấy chậm rãi ngồi xuống.

Rất nhiều người nhìn về phía bên cạnh Hoa Giải Ngữ, thầm mắng tên nào may mắn như thế, giây phút mọi người nhìn thấy người ngồi cạnh nàng, thời gian tựa như dừng lại, biểu cảm trên mặt vô số người đột nhiên đông cứng, tâm tình lay lắt trong gió.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thi Văn

Ngồi bên cạnh Hoa Giải Ngữ lại chính là nhân vật huyền thoại ba năm liên tục bỏ thi, theo đuổi Phong Tình Tuyết bị cự tuyệt, sắp bị học cung Thanh Châu trục xuất - Diệp Phục Thiên.

"Đúng là tên chó ngáp phải ruồi mà." Rất nhiều người thầm mắng trong lòng, hẳn lần đầu tiên tham gia thi Hương trong ba năm qua sao lại được ngồi cạnh Hoa Giải Ngữ chứ?

Hơn nữa, vị trí bên cạnh Hoa Giải Ngữ cũng có nghĩa chỉ có một người có thể xứng đáng ngồi cạnh nàng, đãi ngộ như vậy thuộc về Diệp Phục Thiên khiến người ta có thể hiểu được ư.

Cảm giác được những đôi mắt ác ý đang nhìn chòng chọc, Diệp Phục Thiên nhìn thoáng qua thiếu nữ bên cạnh, chỉ thấy nàng yên lặng ngồi ở vị trí của mình một cách ưu nhã thản nhiên, ánh mắt nhìn thẳng phía trước giống như căn bản không quen biết biết hẳn.

"Yêu tinh này rõ ràng là cố ý." Diệp Phục Thiên buồn bực nói, vốn định yên lặng tham gia thi, không ngờ lại khiến mọi người chú ý bằng một cách hơi ôi khác.

Mọi người tranh nhau tụ tập về phía bên này, các vị trí trước sau lập tức biến thành chỗ ngồi quý hiếm nhất, khi bọn họ đi ngang qua đều sẽ hung tợn nhìn Diệp Phục Thiên, lúc này có một thiếu niên thanh tú bước tới trước mặt Diệp Phục Thiên, nhìn hẳn nói: "Người có thể đổi chỗ với ta không?"

Diệp Phục Thiên ngẩng đầu, thiếu niên trước mắt tuổi tác cũng xấp xỉ hẳn, trên gương mặt thanh tú có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, giọng nói vô cùng thản nhiên.

"Là Dương Tu đó." Sự chú ý của rất nhiều người vẫn nằm bên này, Dương Tu ba năm thi văn đứng thứ hai, hẳn vẫn luôn muốn vượt qua Hoa Giải Ngữ, rất nhiều người đều biết Dương Tu thâm mến Hoa Giải Ngữ.

Hơn nữa, Dương Tu không những lợi hại về thi văn, tu vi hẳn bây giờ đã đạt tầng bảy Huyền Diệu cảnh, năng lực cảm nhận linh khí thuộc tính Hỏa thiên phẩm, là nhân vật thiên tài danh xứng với thực, một trong những đệ tử ngoại môn nổi bật nhất, hào quang kém Hoa Giải Ngữ một bậc.

Diệp Phục Thiên nhìn Dương Tu, thật là bất lịch sự.

"Đương nhiên..." Diệp Phục Thiên mở miệng nói, người bên cạnh ngẩn ra, hẳn không có khí phách đến vậy sao?

"Không thể đối." Khi ba chữ tiếp theo tiếp tục hạ xuống, nụ cười trên mặt Dương Tu cố định tại đó, hẳn nhìn Diệp Phục Thiên đang cười như có ý châm chọc hẳn.

"Ta biết người bỏ thi ba năm, sắp bị học cung Thanh Châu trục xuất, những kẻ như ngươi, hà tất còn phải ở đây lãng phí thời gian." Dương Tu vẫn chưa nổi giận, vẫn có ý châm chọc hẳn.

"Ta rất vui vẻ." Diệp Phục Thiên vẫn cười nói.

"Đã như vậy thì ta không thể làm gì khác hơn là cầu chúc ngươi sau khi thi văn kết thúc không phải mất thể diện." Dương Tu cười nhạt nói: "Đương nhiên, ngươi cũng chẳng còn thể diện để mà mất nữa."

Sau khi buông hết lời châm chọc, Dương Tu không nhìn Diệp Phục Thiên nữa mà nhìn về phía Hoa Giải Ngữ, sau đó nghiêm túc ngồi xuống

như ra chiến trường vậy, trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

"Thực sự là một câu chuyện quá đau lòng." Diệp Phục Thiên có chút đồng tình nhìn bóng lưng Dương Tu phía trước.

Diệp Phục Thiên cự tuyệt cũng không khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn, đây mới là tính cách của Diệp Phục Thiên hãn, một tên phế vật phách lối huyền thoại, đương nhiên lần này sau khi thi Hương kết thúc, huyền thoại cũng sẽ kết thúc và bị học cung Thanh Châu xoá tên.

Các học viên lục tục vào bàn, đồng thời đệ tử chính thức cũng bắt đầu vây diễn võ trường lại.

Ba nghìn bàn dài, có hơn một ngàn người vào bàn tham gia thi Hương, dù gì cũng có khá nhiều đệ tử ngoại môn mới vào học cung được một năm, vẫn chưa tự tin như vậy, họ biết rất khó có thành tích tốt, thay vì bị học cung ghi lại trong danh sách, chi bằng bảo lưu sạch sẽ lý lịch nên bỏ thi là chuyện rất bình thường, đương nhiên, bỏ thi ba năm liên tục như Diệp Phục Thiên thì là truyền thuyết rồi, học cung cũng không chịu nổi nữa.

Phía trước diễn võ trường, có rất nhiều đệ tử chính thức ở đây, đôi mắt đẹp của Tần Y nhìn về vị trí của Diệp Phục Thiên, hãn rốt cuộc đã xuất hiện ở trường thi, cho dù không bỏ thi ba năm thì nàng cũng hy vọng hãn có thể tạo nên kỳ tích.

"Dương Tu đã đồng ý vào Thuật Pháp cung, sau khi kết thúc thi Hương sẽ trực tiếp vào Thuật Pháp cung tu hành, đến lúc đó sẽ trở thành đệ tử chính thức, một tên phế vật Tụ Khí cảnh như hãn không biết lấy tư cách gì giảng co với Dương Tu." Mạc Lam Sơn đứng bên cạnh Tần Y, cười nhạt nói.

Tần Y nhú mày, tuy Diệp Phục Thiên thật sự rất tệ nhưng hai chữ phế vật vẫn có chút chói tai, nàng nhìn Mạc Lam Sơn nói: "Huynh có thành kiến với hãn à?"

"Đương nhiên." Mạc Lam Sơn không chút che giấu gật đầu: "Hắn dám hành xử với muội như thế trên giảng đường, thật không hiểu nổi, kẻ như vậy muội hà tất phải ôm hi vọng, lãng phí thời gian với hắn."

Tần Y không biết nên phản bác như thế nào, còn về nguyên nhân, có lẽ là bởi vì ba năm trước đây thiên phú của hắn quá xuất sắc, lý ra không nên tuột dốc từ đó.

"Đã đến giờ, hãy phát bài thi!" Lão giả phía sau nhàn nhạt mở miệng nói, lập tức có rất nhiều đệ tử chính thức lần lượt tiến lên nhận bài thi, bước về hướng các học viên, thi văn đã chính thức bắt đầu.

Diễn võ trường vắng vẻ rộng lớn không tiếng động, người đến đây dự lễ là nhân vật lớn thành Thanh Châu và trưởng bối gia tộc của học viên, đương nhiên sẽ tự giác tuân thủ trật tự.

Các học viên lần lượt nhận bài thi, Phong Tình Tuyết thở sâu, nàng hy vọng thi Hương lần này có thể đạt được thứ hạng tốt, được thưởng tự do ra vào tầng hai Tàng Thư các của học cung Thanh Châu, như vậy thì nàng có thể xem trước những pháp thuật cường đại tinh tế.

Trước lúc bắt đầu bài thi, Lăng Tiểu nhìn thoáng qua phía Diệp Phục Thiên, khi thấy bên cạnh là vị thiếu nữ có dung nhan truyền kỳ ấy, trên mặt của hắn hiển hiện sự đố kỵ không thể nào che giấu được, hắn vẫn thầm mẫn Phong Tình Tuyết, còn Hoa Giải Ngữ là giấc mơ ngoài tầm với, Diệp Phục Thiên dựa vào tư cách gì để ngồi cạnh Hoa Giải Ngữ?

Sau khi nhận bài thi, Hoa Giải Ngữ rất yên lặng, có lẽ nàng đủ tự tin, Dương Tu phía trước hai tay hơi nắm chặt, sau đó buông ra, cực kỳ chăm chú.

Ánh mắt Diệp Phục Thiên lướt qua bài thi, khóe miệng có một nụ cười nhàn nhạt, sau đó hắn cầm bút lên, lần đầu đi thi của hắn rốt cuộc đã đến,

hắn biết rất nhiều người đang chờ xem trò cười, mong đợi hắn bị đuổi khỏi học cung nhưng đáng tiếc là bọn họ chắc chắn phải thất vọng rồi.

Đề thi từ dễ đến khó, phần trên đều là những vấn đề cơ bản về tu hành, đại đa số học viên có thể trả lời được.

Diệp Phục Thiên hạ bút hữu thần, tốc độ giải đề rất nhanh.

"Rất hay." Ánh mắt Diệp Phục Thiên nhìn vào một câu hỏi, một chiến sĩ và pháp sư trong quá trình chiến đấu, thuộc tính linh khí trong cơ thể pháp sư gần hao tổn hết, nếu như người là chiến sĩ thì sẽ làm thế nào, nếu người là pháp sư lại phải làm thế nào?

Tiếng sột soạt vang lên, Diệp Phục Thiên viết rất nhanh đáp án của mình.

Thời gian chậm chậm trôi qua, có vài học viên đã tuôn mồ hôi, phần phía sau, những câu hỏi mở ra càng ngày càng khó.

Thoáng chốc, Diệp Phục Thiên đã đọc tới câu hỏi cuối cùng, câu hỏi này ngược lại vô cùng đơn giản.

Đề là: Cảnh giới ngang hàng, một nhóm người tu hành võ đạo và người tu hành pháp thuật chiến đấu, ai có thể thắng?

Câu hỏi cuối này chẳng khác gì tặng điểm, quần chiến, có nghĩa là người tu hành võ đạo có người tu các hệ, bên pháp sư cũng tương tự vậy, phối hợp lại uy lực quả thực kinh người, dưới sự công kích của pháp thuật trực tiếp quần diệt, sao mà chiến đấu?

Diệp Phục Thiên suy tư bất chợt nở nụ cười, sau khi điền xong đáp án của mình, hắn chậm rãi để bút xuống.

Bên cạnh, Hoa Giải Ngữ cũng đồng thời để bút xuống, có vẻ rất nhẹ nhàng.

Hai người vô tình liếc nhìn nhau, Diệp Phục Thiên mang trên mặt nụ cười khiêu khích còn Hoa Giải Ngữ trừng mắt liếc hắt một cái, vẫn cảnh đẹp ý vui.

Đương nhiên, động tác nhỏ này những người khác không nhìn thấy, phía trước diễn võ trường, có người chú ý tới Hoa Giải Ngữ.

"Quả nhiên vẫn như trước đây, là người dùng bút đầu tiên." Có một vị trưởng giả học cung mỉm cười nói, Hoa Giải Ngữ mặc dù yên lặng ngồi ở đó làm bài thi nhưng vẫn tập trung sự chú ý.

"Không phải, thiếu niên bên cạnh nàng dùng sớm hơn một chút nhưng chỉ sợ là không có tâm tư làm bài thi." Lão giả bên cạnh cười lắc đầu, có nha đầu Hoa Giải Ngữ kia ngồi bên cạnh, sợ là rất khó tập trung tinh thần đó!

"Đã vậy còn dùng bút nhanh như thế, mọi nỗ lực giành giật cho hắt một cơ hội nhỏ nhoi mà hắt trên trường thi lại chỉ nghĩ cách để thu hút sự chú ý của nữ tử kia." Mạc Lam Sơn nói với Tần Y, âm thanh cực thấp, đôi mắt đẹp của Tần Y nhìn về phía Diệp Phục Thiên, trong lòng mơ hồ có chút thất vọng.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người để bút xuống, có người vui vẻ, có người thất vọng.

Rốt cuộc, khi lão giả trước khán đài đứng dậy thì thi văn cũng đồng thời kết thúc.

Rất nhiều đệ tử chính thức của học cung đã đợi sẵn, thấy lão giả đứng dậy liền đi về phía các học viên, thu lại bài thi.

Bài thi được thu lại, các học viên vẫn chưa rời đi, sau buổi thi văn của kỳ thi Hương, học cung Thanh Châu sẽ chấm điểm và tuyên bố kết quả ngay tại chỗ, hiệu suất cực cao.

Hơn mười vị trưởng giả và giảng viên ngoại môn của học cung đồng thời chăm điểm, có thể hiểu được tốc độ sẽ rất nhanh, lúc họ chấm bài, đệ tử bên dưới đa số khá khấn trương nhìn những người trên khán đài tán gẫu, đợi kết quả được công bố.

Khi giảng viên phía trước bắt đầu phân loại bài thi và ghi chép lại, không khí khấn trương cũng theo đó lan tỏa.

Sau một hồi, có một vị giảng viên đang cầm danh sách đi về phía trước, nhìn về phía các học viên, tất cả mọi người biết danh sách đầu tiên được công bố chính là danh sách đậu kỳ thi Hương lần này.

"Lý Ngọc, Phương Vân, Mạc Hàn Giang..." Mỗi khi vị giảng sư kia đọc ra một cái tên, phía dưới liền có một học viên lộ ra vẻ nhẹ nhõm, đương nhiên, cũng có vài người thất vọng bởi vì bọn họ muốn có thứ hạng tốt hơn.

Ngoài danh sách đầu tiên, tiếp theo sẽ lần lượt tuyên bố danh sách tam giáp, nhị giáp và nhất giáp.

Tam giáp bảy mươi hai người, nhị giáp ba mươi sáu người, nhất giáp chỉ có ba người.

Tần Y vẫn đang chăm chú lắng nghe, sau khi lần lượt tuyên bố xong, vẻ thất vọng của nàng càng đậm, thi văn không đạt, coi như việc bị trục xuất khỏi học cung đã được định sẵn.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Diệp Phục Thiên ngậm thở dài.

Dương Tu trước mặt Diệp Phục Thiên thì lạnh lùng cười nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán, dù sao cũng bị trục xuất khỏi học viện, hà tất còn phải mất thể diện làm gì."

Phong Tình Tuyết cũng nhìn Diệp Phục Thiên, đôi mắt đẹp hơi thất vọng nhưng nhanh chóng khôi phục như thường, đây không phải là kết cục đã

sớm dự đoán được sao?

"Diệp Phục Thiên, người còn nhớ sự kiêu căng ngạo mạn lần trước của người ở học cung không, bây giờ, rốt cuộc phải rút ra khỏi học cung rồi, đáng mỉa mai hay không?" Lăng Tiểu mở miệng châm chọc khiến không ít người đều nhìn về phía Diệp Phục Thiên, thầm nghĩ cái tên vô sĩ này rốt cuộc cũng sắp bị xóa tên khỏi học cung Thanh Châu rồi.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kinh Ngạc Tột Cùng

Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn bộ mặt cười châm chọc của Lăng Tiểu với thần sắc bình tĩnh như không.

"Đây chỉ là danh sách những người đã vượt qua kỳ thi thôi, sao ngươi cứ phải xoắn thế?" Diệp Phục Thiên nhàn nhạt mở miệng, lướt mắt nhìn nhóm người đang hả hê xung quanh.

"Ha ha." Lăng Tiểu phá lên cười, nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên nói: "Chả lẽ ngươi cho rằng mình sẽ nằm trong giáp bảng sao? Ba năm mơ mộng, ngươi vẫn cuồng vọng tự đại không biết trời cao đất dày như thế, đến lúc này cũng chưa tuyệt vọng lại còn vung vẩy giấy chết à."

"Ngươi cười không ngượng mồm như vậy, nếu kết quả không như tưởng tượng của ngươi, đến lúc đó chắc mặt ngươi khó coi lắm nhỉ?" Diệp Phục Thiên chau mày lại, tuy biết Lăng Tiểu ghét mình nhưng đâu cần thiết phải kích động đến mức đó chứ? Mình ăn hết của của hắn à?

"Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy cứ tiếp tục chờ xem." Lăng Tiểu nói lạnh như băng, Diệp Phục Thiên lắc đầu.

Giảng viên phía trước đang bận rộn chỉnh lý bài thi và ghi chép danh sách, qua một lúc sau, Tần Y cầm một quyển danh sách đi lên trước, tuyên bố bảy mươi hai học viên thuộc tam giáp, bên trong bất ngờ có tên Lăng Tiểu, ánh mắt hắn liếc Diệp Phục Thiên càng cao ngạo không chút kiêng nể, có điều lại không mở miệng châm chọc nữa, nếu phải đợi, vậy thì đợi cho đến khi tất cả danh sách được công bố rồi tiếp tục làm nhục hắn một phen.

Phong Tình Tuyết có chút kích động, tam giáp không có tên nàng mà nàng có tự tin sẽ qua được, vậy thì tên của nàng rất có khả năng ở nhị giáp.

Nếu thi văn có thành tích tốt thì mục tiêu của nàng rất có thể đạt được.

"Phong Tình Tuyết." Bắt đầu công bố nhị giáp, tên đầu tiên chính là Phong Tình Tuyết, đôi mắt đẹp của nàng đột nhiên lóe lên chút màu sắc, sau đó tươi cười rạng rỡ, quả nhiên nàng đã lọt vào nhị giáp.

"Dư Sinh." Giảng viên tiếp tục công bố, từng cái tên được đọc lên đều khá nổi trong nhóm đệ tử ngoại môn ở học cung Thanh Châu.

"Mộ Dung Thu." Khi cái tên cuối cùng được đọc lên, vị giảng viên kia đặt danh sách trong tay xuống.

Mộ Dung Thu ngồi tại chỗ sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, có vẻ vô cùng khó coi.

Nhị giáp có ba mươi sáu người, với người khác xem ra có lẽ là vinh dự cực cao nhưng đối với hắn mà nói, không vào được nhất giáp coi như là thất bại.

Lần trước, tên hắn năm thứ ba nhất giáp, ánh mắt hắn cũng nhìn về phía thiếu nữ kiêu ngạo ấy, nhưng hiển nhiên, lại thất bại một lần nữa, hơn nữa, lần này còn thê thảm hơn.

Trên khán đài, sắc mặt các nhân vật lớn của Mộ Dung thương hội cũng hơi lộ ra vẻ khó coi.

"Mộ Dung Thu lại chỉ đạt nhị giáp, ngay cả thứ hạng cũng không có." Người cầm đầu thấp giọng nói, chỉ có ba người nhất giáp mới có thứ hạng cụ thể, những người khác đều không có.

Những người khác cũng nghi hoặc, bàn tán xôn xao, nhất giáp ba người, vị thiếu nữ truyền kỳ và Dương Tu chắc vẫn là top 2, vậy người đẩy Mộ Dung Thu xuống nhị giáp là ai?

Gần như những đệ tử ngoại môn tương đối nổi tiếng trong học viên đều thuộc nhị giáp, bọn họ quả thật không nghĩ ra có ai bị bỏ sót.

"Lần này ai sẽ gây kinh ngạc lớn?" Nhiều người nhìn quanh như muốn tìm xem đã bỏ sót ai nhưng đúng là vẫn không nghĩ ra.

Nhưng điều này không liên quan đến Lăng Tiểu, ánh mắt giữu cột của hắn vẫn nhìn Diệp Phục Thiên, bây giờ tất cả đều đã chắc chắn rồi mà tên kia vẫn thản nhiên ngồi đó.

Phía trước, mấy vị trưởng giả của học cung Thanh Châu đang cầm ba bài thi, hình như có chút bất đồng, họ bàn luận gì đó như đang thương thảo kết quả cuối cùng, Dương Tu thấy vậy bèn hít thở sâu, lần này có thể vượt qua Hoa Giải Ngữ không?

Hắn đã nhận lời Thuật Pháp cung sang năm sẽ trực tiếp vào Thuật Pháp cung tu hành, đây là lần cuối cùng hắn tham gia thi Hương, cũng có nghĩa là cơ hội duy nhất có thể vượt qua Hoa Giải Ngữ.

Cuối cùng, mấy vị sư trưởng của học cung Thanh Châu dường như đã có quyết định, bên cạnh có người đang ghi chép, một vị sư trưởng đi lên trước, ánh mắt nhìn các học viên xung quanh.

Khoảnh khắc đó, cả không gian vắng vẻ không tiếng động đều đang đợi tuyên bố kết quả cuối cùng.

"Nhất giáp hạng ba, Dương Tu." Vị sư trưởng kia đọc lên tên thứ nhất, không gian yên tĩnh chớp mắt bùng lên sự ồn ào náo động.

Dương Tu, Dương Tu hạng ba ư?

Nhân vật thiên tài chỉ thua mỗi Hoa Giải Ngữ - Dương Tu lần này cũng bị đẩy xuống như Mộ Dung Thu?

"Không thể nào." Dương Tu đang căng thẳng đợi kết quả như chịu một đòn đả kích nặng, trở nên thất thần lâm bâm: "Không thể nào, không thể như vậy được..."

Hắn vẫn muốn hơn Hoa Giải Ngữ nhưng lần này chẳng những không hơn mà còn bị người khác đẩy xuống, nhất thời khó có thể chấp nhận được.

"Rốt cuộc là ai?" Mọi người càng thêm hiếu kỳ, chăm chăm nhìn về phía sư trưởng đang tuyên bố nhất giáp.

"Nhất giáp hạng hai, Hoa Giải Ngữ." Vị sư trưởng xưng tên như một tiếng sét nổ vang trong lòng tất cả mọi người.

Hoa Giải Ngữ liên tục ba năm thi văn thủ khoa lúc này đây là nhất giáp hạng hai?

Hơn nữa, thẳng nàng không phải là Dương Tu, cũng không phải Mộ Dung Thu, đến bây giờ, mọi người đều không thể đoán được kẻ thần bí kia rốt cuộc là ai.

Hoa Giải Ngữ cũng hơi kinh ngạc, chẳng biết tại sao, đôi mắt đẹp của nàng nhìn thoáng qua Diệp Phục Thiên như có một thần sắc khác thường, lẽ nào...

Lòng hiếu kỳ của mọi người lúc này đã lên tới cực điểm, rốt cuộc người nào?

"Tốt lắm." Một tiếng trầm thấp vang lên, hai tay Dư Sinh nắm chặt, lộ ra vẻ mặt kích động, không có ai biết sao hắn lại như thế, càng không rõ hắn kích động vì điều gì, chỉ có chính hắn biết rõ, bởi vì chỉ có hắn tin tưởng và hiểu người ấy.

Học cung trưởng giả ánh mắt lần nữa nhìn về phía mọi người, đôi tròng mắt kia xuyên qua đám người, rơi vào một vị trên người thiếu niên, có kính hỉ, cũng có vô cùng kinh ngạc.

Ngủ quên ba năm, bây giờ đã đến lúc khiến người khác kinh ngạc rồi ư?

"Nhất giáp đầu bảng thi văn của học cung Thanh Châu..." Âm thanh lão giả dừng lại, chậm rãi thốt ra một cái tên.

"Diệp... Phục... Thiên!"

Khi thanh âm của ông hạ xuống, không gian huyền ảo trong khoảnh khắc im lìm như chết cứng.

Biểu cảm của các học viên cực kỳ đặc sắc, bọn họ nghĩ đến tất cả những người có khả năng nhưng duy chỉ có Diệp Phục Thiên không xuất hiện trong đầu họ.

Ba năm liên tiếp bỏ thi, ba năm không tiến bộ chút nào, vẫn dừng lại ở Tụ Khí cảnh người, thi văn hạng nhất? Đang nói đùa sao?

Trưởng giả học cung Thanh Châu đương nhiên không thể nói đùa ở kỳ thi Hương, sau khi hoàn hồn lập tức phát ra đợt sóng náo động.

"Diệp Phục Thiên là nhất giáp đầu bảng hả? Ta nhất định là đang nằm mơ." Có người cho rằng mình nghe lầm.

"Diệp Phục Thiên?" Tần Y đang ở cách đó không xa thấp giọng lặp lại, nàng có chút đờ ra, tên của hắn chưa từng xuất hiện trong danh sách đạt, thì ra không phải là do thi văn quá kém không đạt, mà là nằm trong nhất giáp, chỉ là việc này hơi quá mức thần kỳ đúng không?

Lăng Tiểu vốn tưởng rằng Diệp Phục Thiên sẽ bị trục xuất khỏi học cung Thanh Châu, đang chuẩn bị hạ hê làm nhục hắn nhưng giờ đây nụ cười trên

mặt đã sớm đọng lại ở đó, Lăng Tiểu đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, Diệp Phục Thiên là nhất giáp đầu bảng? Là thủ khoa thi văn?

Phong Tình Tuyết há hốc miệng, đôi mắt đẹp ngạc nhiên nhìn trường giả tuyên bố nhất giáp, sau đó ánh mắt chậm rãi chuyển qua thiếu niên kia.

Lúc này Diệp Phục Thiên vẫn yên lặng ngồi đó, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt thường ngày không chút rung động, có vẻ nhàn nhã tiêu sái, phảng phất đối với hắn mà nói vốn không có gì đáng để kích động và ngạc nhiên, giống như nó vốn dĩ nên như vậy... Sự tự tin mạnh mẽ quá đỗi cấp.

Ba năm im ắng, chỉ để sáng nay khiến mọi người kinh ngạc tột cùng sao?

Hoa Giải Ngữ ngồi cạnh Diệp Phục Thiên đưa đôi mắt đẹp nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, ba năm kỷ lục thủ khoa thi văn lại bị phá vỡ nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của nàng lại không có vẻ quá thất vọng như Dương Tu và Mộ Dung Thu, ngược lại nàng không quá quan tâm, trong đôi mắt xinh đẹp ấy chỉ có sự hiếu kỳ và bất ngờ nhàn nhạt.

Phụ thân nói với nàng, thiên phú của Diệp Phục Thiên hoàn toàn không kém nàng, nàng đương nhiên có chút không phục, thi Hương hôm nay nàng cũng muốn xem xem Diệp Phục Thiên rốt cuộc dựa vào cái gì để có thể được phụ thân coi trọng đồng thời đồng ý nhận hắn làm đệ tử.

Thi văn hôm nay, Diệp Phục Thiên đã khiến nàng bất ngờ.

"Nhất định là lầm rồi, điều này là không thể nào." Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên, rất nhiều người ánh mắt nhìn về phía hình bóng trước mặt Diệp Phục Thiên - Dương Tu.

Hắn mới bị đẩy ra khỏi nhất giáp rồi tiếp theo đó là đá kích càng dữ dội hơn, người đẩy hắn khỏi nhất giáp đồng thời là thủ khoa thi văn lại là người hắn vừa châm chọc không lâu trước đó, vậy những lời hắn vừa nói tính là gì? Há lại không phải là tự mình tát vào mặt mình?

"Dương Tu, người có nghi vấn gì?" Trưởng giả tuyên bố danh sách nhìn hẩn hỏi.

Dương Tu sững sốt, quay đầu lại lạnh băng nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Hẩn ngồi cạnh Hoa Giải Ngữ sao chép, nhất định hẳn đã chép lại bài thi của Hoa Giải Ngữ."

"Đúng, hẳn nhất định đã sao chép." Lãng Tiếu giống như bắt được phao, phụ họa theo, mắt nhiều người cũng sáng lên, phảng phất như tìm được một cái cớ hợp lý.

"Người cho là những người chấm bài như chúng ta đều bị mù sao?" Lời nói lạnh băng của vị trưởng giả kia như một chậu nước lạnh tạt trôi hết ảo tưởng của mọi người, đúng vậy, bài thi của bọn họ không chỉ qua tay một người, nhất là bài thi của nhất giáp, là thương thảo để cho ra kết quả, đã trải qua thẩm duyệt nghiêm khắc, nếu như Diệp Phục Thiên chép bài của Hoa Giải Ngữ, khả năng không bị phát giác sao?

Ngón tay Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gõ gõ bàn, thản nhiên như không, tất cả nghi vấn trước sự thật sắc bén đều đã nát bấy.

"Ta đương nhiên tin năng lực chấm thi của lão sư nhưng người sẽ luôn có sở thích của mình, ta vẫn không phục, ta muốn biết vì sao ta thi văn xếp hạng ba mà hẳn Diệp Phục Thiên lại là hạng nhất?" Dương Tu bị kích động rất lớn, hẳn vẫn kiên trì như nhất định muốn phá hủy vị trí này của Diệp Phục Thiên.

Vị trưởng giả kia nhìn Dương Tu có chút thất vọng, chấp nhận thất bại đối với hẳn mà nói khó khăn vậy sao?

Nếu khả năng chịu đựng cũng không có thì cho dù thiên phú xuất chúng, tương lai tầm cao vẫn sẽ có hạn.

Diệp Phục Thiên nhìn bóng lưng phía trước, thực sự quá cố chấp đi mà,
Dương Tu càng kiên trì thì hẳn sẽ ngã càng đau!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Yêu Tinh Hại Ta

Lúc này ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Phục Thiên và Dương Tu, một trưởng giả phía trước khán đài đi ra hỏi Dương Tu: "Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình chấm bài thi hay sao?"

"Học sinh không dám." Dương Tu lắc đầu, nói: "Chỉ là con muốn biết bài thi của con sai chỗ nào, xin lão sư chỉ giáo."

Trưởng giả học cung Thanh Châu trầm ngâm khoảnh khắc, lập tức một người gật đầu nói: "Được, Dương Tu, ngươi đã nghi vấn, ta sẽ giúp ngươi toại nguyện."

Các học viên và mọi người trên khán đài đều yên lặng, bọn họ cũng tò mò, rốt cuộc câu hỏi nào Dương Tu giải đáp không bằng Diệp Phục Thiên.

"Trong bài thi có một câu hỏi: Một vị chiến sĩ và pháp sư trong quá trình chiến đấu, linh khí thuộc tính trong cơ thể pháp sư gần hao hết, nếu người là chiến sĩ, sẽ làm thế nào, nếu người là pháp sư thì sẽ làm thế nào? Dương Tu, câu hỏi này ngươi giải đáp thế nào?" Trưởng giả hỏi.

Dương Tu mắt sáng lên, tự tin nói: "Nếu là chiến sĩ, sẽ tiếp tục chiến đấu đến khi linh khí trong cơ thể pháp sư hoàn toàn hao hết, đánh một kích trí mạng; nếu là pháp sư thì sẽ tìm nhược điểm của đối phương, khi đối phương buông lỏng lộ ra kẽ hở, tụ toàn bộ sức mạnh đánh một kích trí mạng."

Rất nhiều người đều rớt gật đầu, dưới cái nhìn của bọn họ Dương Tu trả lời rất hoàn hảo, rất nhiều người đều giải đáp như thế, sai ở chỗ nào?

Mặc dù trên khán đài một vài nhân vật lớn đều khá có hứng thú, đây là câu hỏi kiểm tra khả năng ứng biến trong quá trình thực chiến của học viên, bọn họ thấy Dương Tu trả lời coi như khá tốt, vậy thì Diệp Phục Thiên giải đáp như thế nào?

"Diệp Phục Thiên, người hãy nói đáp án của mình đi." Vị trưởng giả kia nhìn về phía Diệp Phục Thiên nói, chỉ thấy Diệp Phục Thiên đứng lên, nhìn thoáng qua Dương Tu, thông thả nói: "Nếu là chiến sĩ, tất sẽ không cho đối phương cơ hội, liên tục tấn công cho đến đối phương ngã xuống; nếu là pháp sư, nếu tu luyện thuộc tính Phong, sẽ chọn trốn, nếu là pháp sư hệ khác, sẽ giả bộ đã hao hết sức mạnh, khi phải chịu đòn công kích của đối phương, nhân lúc đối phương chưa chuẩn bị, tụ sức mạnh còn sót lại một kích toàn lực."

"Vì sao trả lời như thế?" Trưởng giả hỏi.

"Hai người chiến đấu, chiến sĩ có thể để cho pháp sư hao hết sức mạnh, nghĩa là thực lực vốn ở thể thượng phong, liên tục tấn công thì kẻ phạm sai lầm chính là pháp sư; Dương Tu đáp nếu như pháp sư có thể tìm được nhược điểm của đối phương đánh một kích trí mạng, vậy thì chiến đấu trước đó đã làm được rồi, muốn đối phương lộ ra kẽ hở, phải trả giá rất lớn." Diệp Phục Thiên chậm rãi mở miệng, Dương Tu lập tức sắc mặt tái nhợt, Diệp Phục Thiên giải đáp không chê vào đâu được.

Trên khán đài mọi người cũng nhao nhao gật đầu, phân rõ được cao thấp.

Vị trưởng giả kia khẽ gật đầu, sau đó vừa nhìn về phía Dương Tu, hỏi: "Câu hỏi cuối cùng, người tu hành võ đạo và pháp sư quần chiến, ai có thể thắng, người giải đáp như thế nào?"

"Bỏ qua những tầng đầu tiên của cảnh giới Thức Tỉnh không thể phán đoán được, sau khi pháp sư có thể tu hành pháp thuật, quần chiến cùng cảnh giới cùng số lượng, đương nhiên là pháp sư thắng." Dương Tu không

chút do dự hồi đáp, hẳn chỉ là một gã pháp sư, pháp sư mạnh hơn người tu hành võ đạo, đây là vinh quang thuộc về pháp sư.

"Diệp Phục Thiên, đáp án của người thì sao."

"Cảnh giới Thức Tỉnh, xác suất võ giả thăng lớn, trên cảnh giới Thức Tỉnh, xác suất pháp sư thăng lớn hơn." Diệp Phục Thiên bình tĩnh trả lời.

"Nực cười, cho dù là cảnh giới Thức Tỉnh, người tu hành võ đạo sao có thể thăng pháp sư, còn trên cảnh giới Thức Tỉnh, pháp sư chắc chắn toàn thăng." Dương Tu lạnh nhạt nói.

"Người nói cho hẳn biết đi." Vị trưởng giả kia nói với Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên nhìn về phía Dương Tu, hỏi: "Người tu hành võ đạo và pháp sư, thể lực, sự chịu đựng, tốc độ của ai mạnh hơn?"

"Đây chính là nhược điểm của pháp sư, nhưng người tu hành võ đạo căn bản không có cơ hội tới gần." Dương Tu nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên.

"Cảnh giới Thức Tỉnh, pháp sư căn bản không có khả năng thi triển pháp thuật công kích ở cự ly xa, người tu hành võ đạo vậy mà không chiến, người phá kiểu gì?"

"Nói nhảm, đương nhiên là chủ động tấn công, dù là cảnh giới Thức Tỉnh, pháp sư công kích có sức bùng phát mạnh hơn người tu hành võ đạo." Dương Tu nói.

"Người công, ta lui." Diệp Phục Thiên nhàn nhạt mở miệng: "Người lui, ta vậy."

Giọng nói của Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng rơi xuống, rất nhiều nhân vật lớn trên khán đài nảy sinh ý lạnh trong lòng, khả năng suy diễn chiến thuật bình tĩnh đến đáng sợ, nếu như một người có kinh nghiệm thực chiến

phong phú nói ra những lời này bọn họ cũng không lấy làm lạ, nhưng mà, nói ra câu trả lời này lại là một vị thiếu niên của học cung Thanh Châu, việc này cũng có chút đáng sợ, hẳn phân tích ưu khuyết điểm của người tu hành võ đạo và pháp sư tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ và vận dụng trong chiến thuật.

Chiến thuật Diệp Phục Thiên chỉ có ba chữ, nhậy đến cùng, thể lực, sự chịu đựng của người tu hành võ đạo mạnh, tốc độ nhanh, pháp sư cảnh giới Thức Tinh không có cách nào công kích tầm xa, ta chỉ cần nhậy đến cùng với người thôi.

Sắc mặt Dương Tu lại dần dần trở nên khó coi, hẳn nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên nói: "Cảnh giới Thức Tinh đều là luyện thể luyện cốt, pháp sư lấy linh lực thuộc tính để luyện, thể lực, sự chịu đựng, tốc độ chưa chắc yếu hơn người tu hành võ đạo."

"Chính người đã nói bỏ qua những tầng đầu tiên, đến tầng sáu Vô Song cảnh, pháp sư cần nắm vững thuộc tính linh lực và khả năng nắm giữ linh lực giữa đất trời, muốn tôi luyện pháp thuật, tinh lực vận dụng cho luyện thể có hạn, người tu hành võ đạo thì không phải vậy, tình huống lý tưởng mà người nói là phải theo con đường võ pháp kiêm tu." Diệp Phục Thiên nhàn nhạt nói, tuy cảnh giới hai người chênh lệch không lớn nhưng vẫn có chút khác biệt, có thể võ pháp kiêm tu đương nhiên càng mạnh.

"Được rồi." Vị trưởng giả kia lãnh đạm nói: "Còn vì sao người tu hành võ đạo trên cảnh giới Thức Tinh cũng có khả năng thắng, người hãy tự mình suy nghĩ thật kỹ, hãy nhớ, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, bất luận là tu võ hay tu pháp, người mạnh là mạnh, Dương Tu, nếu như người ngang hàng với Diệp Phục Thiên, người tất bại."

Học cung Thanh Châu từ khi thành lập tới nay bất luận là thi Hội hay thi Hương đều có thi văn, chính là muốn làm rõ tầm quan trọng của kiến thức căn bản, những thiếu niên này cũng chưa thực sự trải qua thực chiến và rèn

luyện giữa chiến trường máu lửa, cho nên nhất định phải khắc một thứ gì đó vào đầu chúng.

"Tất bại sao?" Dương Tu âm trầm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trưởng giả nói: "Ta thừa nhận, thi văn ta thua."

Người trưởng giả kia nhìn Dương Tu, biết đối phương vẫn không phục, đúng là tuổi trẻ khinh cuồng, phải thay đổi một thiếu niên nào có đơn giản như vậy.

"Thi văn hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai tiếp tục." Vị trưởng giả kia tuyên bố, các học viên lục tục đứng dậy, trên đài có một vài nhân vật lớn đi về phía các sư trưởng của học cung Thanh Châu, hiển nhiên là quen biết, tới thăm hỏi.

Thi văn kết thúc, tâm trạng các học viên vẫn chưa hồi phục, vô số ánh mắt đổ về phía Diệp Phục Thiên, phế vật huyền thoại ba năm qua bị vô số người giễu cợt lại khiến người ta kinh ngạc tột cùng, lần đầu tiên tham gia thi Hương đã đoạt thủ khoa thi văn.

Dương Tu quay lại nhìn Diệp Phục Thiên, lạnh lùng nói: "Ta thu hồi những lời trước đó đã nói với ngươi, không ngờ ba năm qua không tu hành, ngươi lại học được không ít thứ, nhưng như vậy thì sao chứ, trên giấy cũng chỉ là lý thuyết mà thôi, đây là thế giới của người tu hành, trước mặt cảnh giới và sức mạnh, tri thức không có chút ý nghĩa nào, nếu như ở chiến trường ta đối mặt với ngươi, bóp chết ngươi và bóp chết một con kiến có gì khác biệt đâu?"

"Tự rước lấy nhục sau đó còn muốn tìm cảm giác tồn tại, ngươi ngại mình chưa đủ mất mặt sao, ngươi có tin ta bóp chết ngươi ngay tại đây không?" Dư Sinh đứng dậy, vóc người cường tráng của hắn cao hơn một cái đầu so với Dương Tu, một luồng sức mạnh cường đại áp bức Dương Tu, lập tức khiến sắc mặt Dương Tu càng thêm xấu xí, hắn đương nhiên biết

đại danh Dư Sinh, tên điền này hai năm trước đã đâm rớt răng một sư huynh dám làm nhục Diệp Phục Thiên, sau đó xách ngược lên ném ra khỏi học cung Thanh Châu, từ đó về sau không ai dám làm nhục Diệp Phục Thiên trước mặt hắn.

Hai năm trôi qua, ký ức này đã nhạt đi trong ấn tượng của nhiều người, nhưng thật sự nhìn thấy Dư Sinh phát uy, cho dù là Dương Tu cũng không dám đối đầu.

"Cút!" Dư Sinh rống to một tiếng, sắc mặt Dương Tu muốn khó coi bao nhiêu có bấy nhiêu, hắn nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên nói: "Mai gặp."

Dứt lời liền nhanh chóng rời đi, trước khi đi không quên nhìn thoáng qua Hoa Giải Ngữ bên cạnh Diệp Phục Thiên.

Ngày hôm nay lại mất mặt với Hoa Giải Ngữ như thế, có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình của hắn tệ đến mức nào.

Diệp Phục Thiên cười cười không nói gì thêm, ánh mắt lướt qua kẻ điền cuồng nhục sĩ nhục hắn trước đó - Lăng Tiểu ngay lúc đối phương cũng nhìn hắn, không khỏi lộ ra một ý cười châm chọc.

Chỉ vền vền một nụ cười như ẩn chứa hết cả ý tứ của nó.

Hai tay Lăng Tiểu nắm chặt, nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên: "Ba năm, ngươi lại có thể kiên nhẫn như thế, tu hành vô năng, liền học thêm tri thức trên giấy, nhưng có thể thay đổi được gì chứ, mặc dù thi văn thủ khoa nhưng ngày mai ngươi sẽ bị đánh về nguyên hình, vẫn có khả năng bị trục xuất khỏi học cung thôi, nói vậy thì càng hay hơn."

"Ngu ngốc." Diệp Phục Thiên chỉ đáp lại hai chữ, Lăng Tiểu sắc mặt cứng đờ, xấu xí tới cực điểm, lại là hai chữ này, lần trước trên giảng đường cũng vậy, tên khốn này.

Diệp Phục Thiên nhìn xung quanh, ánh mắt khí thế mười phần, với danh thủ khoa thi văn, rất nhiều người nhìn hẳn đã cảm thấy yếu thế hơn, thậm chí có người không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Vào thời khắc này, Hoa Giải Ngữ bên cạnh hắn chậm rãi đứng dậy, đi ra bên ngoài, Diệp Phục Thiên nhìn bóng lưng của nàng, chỉ thấy Hoa Giải Ngữ đi mấy bước, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, tự nhiên cười tươi rói, trong khoảnh khắc ấy, nàng đẹp tựa thần tiên.

"Ngày mai, ta chờ mong biểu hiện của người đó." Hoa Giải Ngữ cười xán lạn, vô số ánh mắt đọng lại nơi đó, nhìn chăm chăm vào khuôn miệng cười ấy, phảng phất lòng của bọn họ đều tan chảy, nhưng mà nụ cười này lại không phải dành cho bọn họ, mà là, dành cho Diệp Phục Thiên.

Hoa Giải Ngữ xoay người rời đi, Diệp Phục Thiên chớp chớp mắt, sau đó liền cảm giác được vô số ánh mắt như sát nhân phóng về phía hắn, đôi mắt trước đó không dám đối diện với hắn lúc này đột nhiên trở nên vô cùng khí thế, như bị kích thích cực lớn, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Chứng kiến những ánh mắt này, Diệp Phục Thiên phảng phất có thể tưởng tượng ngày mai mình phải đối mặt với cảnh tượng như thế nào, hẳn nhất thời vẫn chưa hiểu rõ dụng ý của Hoa Giải Ngữ, không khỏi tức giận thầm mắng trong lòng: "Yêu tinh hại ta!"

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sư Huynh Đệ

Diệp Phục Thiên cảm thấy rất phiền phức, nhưng trong mắt người khác chỉ có ngọn lửa đố kỵ.

Hoa Giải Ngữ lại ngoái đầu nhìn hắn cười, lẽ nào, bọn họ quen biết từ trước?

Điều đó là không thể nào, tên phế vật đó sao có thể có cơ hội quen biết Hoa Giải Ngữ, nhất định là bởi vì hắn thi văn đệ nhất, đẩy Hoa Giải Ngữ xuống nên khiến nàng nảy sinh sự hứng thú với hắn.

Trong lòng mọi người sinh ra rất nhiều ý niệm trong đầu, tự an ủi mình.

"Nhất định là như vậy, ngày mai hắn sẽ bị đánh về nguyên hình, những gì đã xảy ra hôm nay, bao gồm cả thi văn đệ nhất chẳng qua chỉ là một việc vô căn cứ mà thôi."

Đoàn người lần lượt tản đi, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đi về phía khán đài, Diệp Bách Xuyên vẫn chờ ở đó, nhìn thấy Diệp Phục Thiên đi tới không khỏi sang sảng cười nói: "Được lắm, cuối cùng cũng không để lão tử mất mặt."

"Mới vừa rồi là ai đắc ý vênh váo, bây giờ chỉ một câu không để người mất mặt thôi sao?" Phong Như Hải bên cạnh cười nói: "Tiểu tử Phục Thiên này thật là khiến người khác giật mình đấy."

"Ha ha, nha đầu Tình Tuyết cũng không tệ, đứng trong danh sách nhị giáp." Diệp Bách Xuyên nói.

"Người qua đây, ta có chuyện muốn hỏi người." Diệp Bách Xuyên đi tới phía trước, Diệp Phục Thiên theo sau lưng, chỉ thấy Diệp Bách Xuyên liếc mắt nhìn Diệp Phục Thiên, như cười như không nói: "Tiểu tử người đã có mục tiêu tốt hơn rồi nên bội tình bạc nghĩa, ước hiệp nha đầu Tình Tuyệt phải không?"

Diệp Phục Thiên xạm mặt lại, cha hình như cũng thấy Hoa Giải Ngữ ngoái đầu lại cười với mình nên mới sinh ra ý niệm hoang đường như vậy trong đầu.

"Việc này có chút phức tạp, con phải tự mình xử lý." Diệp Phục Thiên nhún vai một cái nói, Diệp Bách Xuyên thấy ánh mắt của hắn, lập tức nói: "Được, việc đó ta không quản, về việc con tham gia thi Hương, thi văn hôm nay ổn rồi, còn ngày mai, có nắm chắc không?"

Nói đến đây Diệp Phục Thiên trở nên nghiêm túc hơn, có chút kỳ lạ nhìn Diệp Bách Xuyên nói: "Tổ tiên thật sự có pháp sư thiên mệnh lợi hại, tu hành Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp hả cha?"

"Đương nhiên, con, thức tỉnh rồi sao?" Ánh mắt Diệp Bách Xuyên dần dần trở nên sắc bén.

"Vâng." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Tốt." Diệp Bách Xuyên vỗ mạnh vai Diệp Phục Thiên, tựa hồ bởi vì quá kích động nên bàn tay của ông rất có lực khiến xương cốt Diệp Phục kêu rắc rắc, nhìn thấy Diệp Phục Thiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, lúc này ông mới run rẩy run rẩy cười, thu bàn tay lại.

"Ôi con lại có người cha như vậy sao?" Diệp Phục Thiên trừng mắt nhìn phụ thân, lại hỏi: "Nếu tổ tiên lợi hại như vậy, sao chỉ có con thức tỉnh thiên phú của tổ tiên?"

"Bởi vì con có một người cha lợi hại." Diệp Bách Xuyên thản nhiên nói.

Diệp Phục Thiên xoa xoa chân mày, nghĩ thầm làm người sao có thể vô sỉ như vậy chứ, may mà mình không giống ông ấy...

"Ta sẽ trở về nói cho nghĩa phụ con biết, hẳn nhất định sẽ rất vui, có thể ngày mai hẳn sẽ đến xem đó." Diệp Bách Xuyên lại nói, ánh mắt Diệp Phục Thiên sáng lên, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, từ thuở thiếu thời nghĩa phụ đã gửi gắm rất nhiều kỳ vọng vào hẳn, hôm nay thiên mệnh cuối cùng đã thức tỉnh, hẳn hy vọng nghĩa phụ có thể thấy được hào quang của bản thân.

Khi Diệp Bách Xuyên và Diệp Phục Thiên đang nói chuyện thì Phong Như Hải cũng kéo Phong Tình Tuyết ra một chỗ khác, Phong Như Hải thần sắc chăm chú hỏi: "Diệp Phục Thiên quen biết Hoa Giải Ngữ lúc nào, tiểu tử kia có phải đã ức hiếp con đúng không?"

Hiển nhiên, Phong Như Hải và Diệp Bách Xuyên dĩ nhiên suy nghĩ giống nhau, cho rằng Diệp Phục Thiên yêu người khác.

Phong Tình Tuyết nhìn cha một cái, biết ông hiểu lắm, không khỏi lắc đầu.

"Vậy con nói xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Không được giấu giếm." Phong Như Hải nói.

Phong Tình Tuyết do dự một chút, sau đó chậm rãi mở miệng, thuật lại toàn bộ sự tình.

"Ồ ồ." Sau khi nghe xong, gương mặt Phong Như Hải xuất hiện vẻ giận dữ, quát mắng: "Con hành sự sao có thể hồ đồ như vậy, hai con là thanh mai trúc mã, thường xuyên cãi nhau vui đùa, chuyện gì không thể ngồi xuống nói chuyện rõ ràng được chứ, con để kẻ khác chặn nó lại không cho nó tới gần là có ý gì? Cái gì mà từ chối theo đuổi, đây rõ ràng là muốn tuyệt giao, huống chi Phục Thiên từ trước đến nay thích vui đùa, muốn tu hành cùng con không có nghĩa là muốn theo đuổi con, Dư Sinh hiển nhiên

là tức giận nên mới chất vấn con trước mặt mọi người, con lại không chừa cho người ta đường lui, sau đó vẫn đi cùng Mộ Dung Thu, lời nói con người thật đáng sợ, con định khiến cho Phục Thiên sống thế nào ở học cung hả?"

"Con và Mộ Dung Thu không có gì, chỉ là bởi vì hắn có quan hệ với Mộ Dung Thanh nên mới cùng nhau kết bạn đi săn bắt, dù sao tu vi của hắn cũng khá cao." Phong Tình Tuyết thấy phụ thân quát mắng mình ngang ngược nên lên tiếng nói: "Huống chi lẽ nào hắn đúng sao, chúng con đã trưởng thành, hắn cứ đùa giỡn như vậy, Mộ Dung Thanh nói con và hắn nên duy trì khoảng cách tránh gây hiểu lầm cũng đâu có sai."

"Con và Mộ Dung Thu mặc dù không có gì, nhưng mới vừa từ chối Phục Thiên sau đó lại kết bạn với hắn, là chà đạp tôn nghiêm của nam nhân, lẽ nào con vẫn chưa rõ sao?" Giọng nói của Phong Như Hải tăng thêm vài phần, nhìn chằm chằm Phong Tình Tuyết nói: "Hai con từ bé đã là bằng hữu, ta và Diệp thúc thúc con cũng là tri kỷ, bất luận về sau mọi người có thành thông gia hay không, chúng ta đều sẽ tôn trọng lựa chọn của hai con, nhưng con làm như vậy, chẳng phải là khiến cho ta khó xử sao?"

Đôi mắt Phong Tình Tuyết ửng đỏ, phụ thân rất ít khi nghiêm khắc như vậy, giờ phút này, trong lòng nàng cũng vô cùng khó chịu, ngẩng đầu nhìn Phong Như Hải, Phong Tình Tuyết nói: "Chuyện con làm không ảnh hưởng đến quan hệ giữa cha và Diệp thúc, hơn nữa con đã trưởng thành, tự nhiên biết mình đang làm cái gì, con sẽ không hối hận."

"Nha đầu ngược." Phong Như Hải lắc đầu: "Chính con lẽ nào vẫn không rõ đây đều là con đang mượn cớ, sợ dĩ con làm vậy là bởi vì bản thân cho rằng Phục Thiên không xứng với con cho nên mới kháng cự bằng cách kịch liệt như thế, con cho là mình trưởng thành, nhưng lại không hiểu, tình bạn không màng danh lợi mới là tình bạn trong sáng nhất, nếu Phục Thiên vẫn giống như trước đây con thật sự sẽ không hối hận, nhưng nếu hắn tỏ hào

quang rực rỡ như thi văn hôm nay, con có chắc mình sẽ không hối hận không?"

Nội tâm Phong Tình Tuyết khẽ run, giống như thi văn hôm nay, có thể sao?

"Ta nhìn tiểu tử Phục Thiên kia lớn lên, tuy nhìn hãn tiêu sái bất cần, nhưng tâm có mãnh hổ." Phong Như Hải nhìn Phong Tình Tuyết tiếp tục nói: "Ấn nấp ở học cung Thanh Châu ba năm, kiêu ngạo biết bao, ba năm không hót, một khi lên tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc, điều này không phải thiếu niên bình thường có thể làm được, nha đầu, hy vọng về sau con thực sự sẽ không hối hận."

Nói xong, Phong Như Hải lắc đầu, rời khỏi nơi đó, để lại Phong Tình Tuyết đứng đờ ra.

"Tâm có mãnh hổ sao?" Đôi mắt đẹp của thiếu nữ chuyển qua, nhìn về một hình bóng phía xa xa, sau đó quay lại, đi về biệt viện, lúc này lòng của nàng có chút loạn.

Diệp Phục Thiên và phụ thân nói chuyện, mắt nhìn diễn võ trường, tựa hồ cảm giác được điều gì, đôi mắt của hắn nhìn về phía xa diễn võ trường, nơi đó, đôi mắt đẹp của Tần Y đang nhìn hắn.

Diệp Phục Thiên đưa ngón trỏ ra, sau đó chỉ lên trời, hơi nhếch khóe môi lộ ra nụ cười kiêu ngạo và tự tin, phảng phất như đang nói với nàng, chờ đây.

Đôi mắt đẹp Tần Y trừng Diệp Phục Thiên, lúc này mới xoay người rời khỏi, trong lòng sóng lớn vẫn chưa dứt, nàng hoàn toàn không ngờ được Diệp Phục Thiên lại có thể đạt thủ khoa thi văn.

Chẳng lẽ, ngày mai thực sự sẽ có kỳ tích xảy ra?

Nghĩ vậy, trong nội tâm nàng lại có một sự chờ mong không tên.

Đoàn người lục tục tản đi, diễn võ trường lại trở nên yên tĩnh, nhưng ngày mai, nơi đây sẽ náo nhiệt hơn hôm nay.

Thi Hương của học cung Thanh Châu luôn là sự kiện đáng chú ý nhất của thành Thanh Châu từ trước đến nay, sau khi có kết quả thi văn, người bên ngoài rất nhanh biết được tin tức, tên của Diệp Phục Thiên cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, đánh bại Hoa Giải Ngữ và Dương Tu đoạt nhất giáp đầu bảng, điều này tuyệt đối không phải người thường có thể làm được, những người trước đây từng nghe nói đến Diệp Phục Thiên rất hiếu kỳ, đồn rằng vị công tử bột của Diệp phủ kia lại khiến người ta kinh ngạc tột cùng.

...

Buổi trưa thành Thanh Châu rất náo nhiệt, tửu lầu lớn nhỏ khách khứa chật nhà, tại một tửu lầu xa hoa gần học cung Thanh, trong nhã các, cổ sắc sinh hương.

Đệ tử học cung Thanh Châu Mộ Dung Thu, lúc này đang ngồi trong nhã các, bên cạnh hẳn đều là các trưởng bối của Mộ Dung thương hội, người cầm đầu Mộ Dung thương hội chính là phụ thân Mộ Dung Thu - Mộ Dung Vân Sơn.

"Hôm nay thi Hương ở học cung lại khiến ta nhớ tới chuyện cũ mấy chục năm trước, sư đệ, khi đó ngươi và ta cũng đều là nhân vật có tiếng ở học cung, ngươi còn có ấn tượng không?" Mộ Dung Vân Sơn nhìn về phía một vị trung niên ngồi đối diện, trên mặt lộ ra ý cảm khái.

"Sao mà không nhớ được, năm đó ta bị sư huynh đê rất thảm, mấy lần toàn đứng thứ hai." Vị trung niên lại cười nói.

"Ha ha, không ngờ sư đệ còn nhớ rõ chuyện cũ như vậy, từ biệt đã vài chục năm nhưng thỉnh thoảng vẫn nhớ tới thời niên thiếu ấy, đáng tiếc bây giờ quá bận rộn, lại không còn nhiệt huyết năm đó, đâu giống sư đệ ngao du giang hồ." Mộ Dung Vân Sơn cười nói.

"Sư huynh bây giờ chấp chưởng Mộ Dung thương hội, quyền thế bậc nào, hà tất phải khiêm tốn như vậy, ta chẳng qua chỉ là kẻ rảnh rỗi, ở học cung Thanh Châu dạy dỗ hậu bối, sống qua ngày mà thôi." Vị trung niên lắc đầu nói, thì ra, người này là cung chủ Thổ Hành cung Thạch Trung, chưởng quản Thổ Hành cung – một trong thất đại hành cung của Thuật Pháp cung, thực lực vô cùng cường tráng.

"Sư đệ quá khiêm tốn rồi." Mộ Dung Vân Sơn cười cười, nói: "Thật không dám giấu giếm, lần này ta mời sư đệ đến đây tụ họp, kì thực là có chuyện muốn nhờ sư đệ."

Ánh mắt Thạch Trung sáng rực rỡ, rốt cuộc cũng đã vào chủ đề chính, hần cười nói: "Sư huynh cứ nói đừng ngại."

"Tình hình của Mộ Dung thương hội ta sư đệ chắc cũng đã biết qua, cạnh tranh kịch liệt, huynh đệ cùng trang lứa của Mộ Dung Thu rất nhiều, tiểu tử này tuy không thích tranh đua, nhưng ta làm cha lại không thể không quản, thi văn lần này có chút thất bại nhưng thiên phú của nó và thực lực cũng không tệ lắm, biểu hiện ngày mai chắc sẽ không đến mức quá kém." Mộ Dung Vân Sơn chậm rãi nói: "Mười bảy tuổi, đã đột phá tầng chín Quy Nhất cảnh, tham gia thi Hương, nếu không thể đạt đệ nhất thi Hương, ắt là sẽ phải chịu sự công kích trong gia tộc."

Thạch Trung mặt không đổi sắc, đương nhiên hần hiểu sư huynh muốn lót đường cho Mộ Dung Thu.

"Cảnh giới của người tham gia thi Hương đa số dưới tầng bảy, Mộ Dung Thu hiểu nếu luận chiến ngày mai có biểu hiện ưu tú, áp đảo mọi người, có

lẽ ta có thể tranh thủ được."

"Hoa Giải Ngữ có lẽ sẽ không tham gia luận chiến, nếu nàng tham chiến, đệ nhất tặng cho nàng cũng không ai nói gì, nếu nàng không tham chiến, ngày mai Mộ Dung Thu nhất định sẽ nỗ lực biểu hiện, đến lúc đó, xin nhờ sư đệ rồi." Mắt Mộ Dung Vân Sơn lộ ra sự sắc bén, nói: "Sư đệ về sau tu hành cần gì, giao cho sư huynh là được."

"Sư huynh khách khí quá." Đôi mắt Thạch Trung lóe ra vẻ hoang mang kỳ lạ.

"Phải rồi, sau khi Thu nhi vào Thổ Hành cung còn cần sư đệ chiếu cố nhiều, nào, ta kính sư đệ một ly." Mộ Dung Vân Sơn nâng chén uống một hơi cạn sạch, trên bàn rượu, là bầu không khí hòa hợp!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Một Ngày Công Thành

Học cung Thanh Châu có tầng thư các lớn nhất thành Thanh Châu, chứa vạn quyển tàng thư, bao la vạn tượng.

Sau khi thi văn chấm dứt, Diệp Phục Thiên trở về tu hành một lúc, đến xế chiều, hănh một mình đi tới tầng thư các của học cung Thanh Châu.

Hôm nay Diệp Phục Thiên chỉ có thể tiến vào tầng thứ nhất tầng thư các, nơi này có công pháp võ đạo cơ bản nhất, kỹ thuật đánh nhau và pháp thuật đơn giản, thích hợp cho các đệ tử ngoại môn cảnh giới Thức Tỉnh.

Chỉ có đệ tử chính thức hoặc đệ tử ngoại môn đạt thành tích giáp bảng ở thi Hội và thi Hương mới có tư cách bước vào tầng thứ hai tầng thư các, mục tiêu thi Hương lần này của Phong Tình Tuyết chính là vào tầng thứ hai, vậy thì có thể tiếp xúc được pháp thuật cường đại năng hăng mớ ước, đây là giấc mơ của mỗi một vị pháp sư.

Diệp Phục Thiên tới đây dĩ nhiên không phải vì bước vào tầng thứ hai, bây giờ đã chân chính tu hành, nhưng ngoại trừ Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, hănh không tu luyện công pháp võ đạo và pháp thuật nào, ngày mai thi có thể sẽ phải đối mặt với chiến đấu, nếu như vẫn dùng những quyền cước đơn giản nhất thật sự là có chút mất mặt, dù sao hănh chính là thủ khoa thi văn, không biết bao nhiêu người đang chờ hănh xấu mặt.

Trong tầng thư các, khu vực tu hành võ đạo và khu vực tu hành pháp sư phân biệt rõ ràng, tách ra ở giữa, nơi Diệp Phục Thiên đi vào chính là khu vực tu hành võ đạo.

Tầng sáu Vô Song cảnh là một ranh giới, trước tầng này, tu hành võ pháp gần như giống nhau, phân biệt chỉ ở chỗ luyện linh khí thiên địa đột phá cảnh hay luyện linh khí thuộc tính để đột phá, cảnh giới tương thông nhưng từ sau Vô Song cảnh bắt đầu có sự khác biệt.

Người tu hành võ đạo tu hành công pháp hình thành cảnh giới võ ý đột phá Huyền Diệu, pháp sư thì cần dựa vào năng lực cảm nhận liên kết linh khí thuộc tính trong đất trời, không chỉ dừng lại ở tụ khí mà cần phải cộng hưởng để đột phá.

Vì vậy, điều kiện trở thành đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu là: Trước mười tám tuổi bước vào tầng bảy Huyền Diệu cảnh, có thể bước vào cảnh này là đã lộ ra tiềm lực, hơn nữa bởi vì đã có phương hướng tu hành, có thể quyết định về sau vào Võ Đạo cung tu hành hay Thuật Pháp cung, nhưng dù sao có một vài nhân vật thiên tài đồng thời thích hợp đi hai con đường, thí dụ như Dư Sinh.

Lúc này người ở tầng thư các mặc dù không nhiều lắm nhưng đều chú ý tới Diệp Phục Thiên, thi văn lúc này Diệp Phục Thiên thật sự quá chói mắt, phế vật huyền thoại lại đoạt nhất giáp đầu bảng thi Hương, còn được Hoa Giải Ngữ ngoài đầu nhìn hần cười, bây giờ ở học cung Thanh Châu, danh tiếng Diệp Phục Thiên có thể nói là vô song.

"Hắn đương nhiên tới chọn công pháp võ đạo, không phải nghe đồn hắn còn dừng lại ở tầng một sao?" Trong lòng mọi người nghi hoặc, yên lặng quan sát Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên vẫn vừa đi vừa nghĩ, chốc chốc lật xem cuốn sách như đang tìm công pháp tu hành thích hợp.

Một lát sau, bước chân Diệp Phục Thiên dừng lại, cầm một quyển sách chăm chú xem.

Ngự Long quyết, công pháp tu hành chiến sĩ, chất chứa kỹ thuật đánh nhau, người tu hành thân thể như rồng, cương mãnh vô địch.

"Công pháp này đối với mình thật ác độc, nhưng uy lực khá mạnh." Diệp Phục Thiên thầm nghĩ trong lòng, có chút thoả mãn.

"Chính nó." Diệp Phục Thiên khép cuốn sách lại, lập tức chuẩn bị rời khỏi.

"Người chọn Ngự Long quyết để tu hành ư?" Bên cạnh có một người thần sắc cổ quái nhìn hẳn.

"Có vấn đề gì không?" Diệp Phục Thiên cười nói.

"Không có vấn đề gì, công pháp này nhất định sẽ rất thích hợp người." Người nọ tựa hồ nín cười, mở miệng nói.

Diệp Phục Thiên không để ý đến, nhắc chân rời khỏi, phía sau truyền đến những tràng cười giễu cợt.

"Tên này rốt cuộc có phải đang giả vờ hay không, cũng dám tu hành Ngự Long quyết sao?"

"Người thì biết cái gì, Ngự Long quyết khí phách đường nào, huống chi, đừng quên người ta là nhất giáp đầu bảng thi văn đó."

"Cũng đúng, nhất giáp đầu bảng, đương nhiên không giống người thường." Từng tràng cười châm chọc truyền đến, danh khí của Ngự Long quyết trong đệ tử ngoại môn là cực đại, đích thực là một bộ công pháp chiến sĩ cực kỳ bá đạo, nhưng cần phải bắt chước hình thể, động tác của rồng để tu hành, điều này sao có thể làm được? Trước đây những người không phục tùng tu hành, tất cả đều chẳng ra cái gì cả, đâu ra thần thái của rồng chứ.

Diệp Phục Thiên chạy tới tầng thư các lại chọn Ngự Long quyết tu hành, bọn họ sao mà không cố gắng si nhục hấn một phen.

Không để ý đến những âm thanh này, Diệp Phục Thiên đang chuẩn bị đến khu vực pháp thuật, đã thấy hai bóng người đi về bên này, khiến bước chân của hắn từ từ dừng lại.

Phong Tình Tuyết sau khi bị phụ thân răn dạy, tâm tình vẫn có chút không thoải mái, vừa lúc lần trước thí luyện sẵn bắt lần trước nàng đã bước chân tầng sáu Vô Song cảnh, có thể chân chính tu hành pháp thuật nên tới tầng thư các dạo một vòng, không ngờ vừa tới đây lại gặp được Diệp Phục Thiên.

Đôi mắt đẹp hơi sáng lên, lần này Phong Tình Tuyết không tránh né mà nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Huynh tới chọn công pháp à?"

"Ừ." Diệp Phục Thiên mỉm cười gật đầu.

Phong Tình Tuyết không biết nói gì, bầu không khí hơi có chút xấu hổ.

"Tình Tuyết, không phải cậu muốn xem pháp thuật sao?" Mộ Dung Thanh bên cạnh kéo Phong Tình Tuyết tới khu vực pháp thuật, lạnh lùng liếc nhìn Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên cũng đi đến đó, thấy hắn đi tới khu vực pháp thuật, Mộ Dung Thanh nhíu mày, thấp giọng nói: "Tình Tuyết, xem ra hắn vẫn chưa tuyệt vọng."

Phong Tình Tuyết hơi sửng sốt, lặng lẽ nhìn Diệp Phục Thiên, thấy hắn đang chăm chú nhìn trên giá sách tên gọi các ký hiệu pháp thuật.

"Dối trá." Mộ Dung Thanh thấy Diệp Phục Thiên lại xem pháp thuật, không khỏi châm chọc, tuy Diệp Phục Thiên thi văn đệ nhất nhưng dù sao chỉ là thi văn mà thôi, tu hành hắn có hiểu không?

Mặc dù hiểu thì hẳn cũng nên đến coi khu vực võ đạo mới phải.

"Có thể huynh ấy muốn tìm hiểu chút pháp thuật." Phong Tình Tuyết nhỏ giọng thì thầm, Diệp Phục Thiên thi Hương để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc lúc thi văn, có thể đoạt thi văn đệ nhất, cho dù là hệ pháp sư hay hệ võ đạo đều hiểu rất rõ.

"Hỏa Tinh thuật?" Mộ Dung Thanh chứng kiến Diệp Phục Thiên đang lật xem sách pháp thuật, nụ cười trên mặt châm chọc hơn vài phần, không chút khách khí trực tiếp nói: "Người muốn giả bộ cũng nên giả bộ tươm tất một chút, cầm Hỏa Tinh thuật cấp thấp nhất lật xem, thật quá buồn cười."

Mọi người xung quanh nghe được lời nàng nói đều nhìn về Diệp Phục Thiên, lập tức không ít người đều cười, Hỏa Tinh thuật đại khái chỉ có thể đùa đùa trẻ nhỏ thôi.

Diệp Phục Thiên khép cuốn sách lại, sau đó kẹp cùng với Ngự Long, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Thanh, lại tựa như lộ ra thần sắc cổ quái, thản nhiên nói: "Ta và người quen lắm sao?"

Diệp Phục Thiên để lại một câu nói rồi rời đi, không nhìn Mộ Dung Thanh nữa.

"Người..." Ngón tay Mộ Dung Thanh chỉ về hướng bóng lưng của Diệp Phục Thiên, sắc mặt trở nên rất khó chịu, lập tức cười lạnh nói: "Xem ra đoạt thi văn đệ nhất rồi nên càng tự cao, vác mặt tới tầng thư các, lại lấy một quyển pháp thuật cấp thấp nhất Hỏa Tinh thuật để giả vờ, đừng nói người là kẻ tu hành phế vật, cho dù người thật sự có thể tu hành, người tu hành võ đạo như người cũng không xứng với Tình Tuyết."

Phong Tình Tuyết là pháp sư, Mộ Dung Thanh cũng thế, pháp sư trời sinh sở hữu cảm giác ưu việt hơn người tu hành võ đạo, dù sao từ một ý nghĩa nào đó mà nói, pháp sư cũng có thể tu hành võ đạo, chỉ cần coi linh khí thuộc tính là linh khí thiên địa để tu hành, nhưng ngoại trừ thiên tài thật

sự thích hợp võ pháp song tu, không có pháp sư nào lãng phí thời gian với võ đạo.

Diệp Phục Thiên không để ý đến đối phương, Mộ Dung Thanh tiếp tục nói: "Huống chi, ngày mai người sẽ bị đánh về nguyên hình, thi văn đệ nhất thì sao? Ngược lại ta rất chờ mong ngày mai người sẽ khó chịu bao nhiêu đấy."

Diệp Phục Thiên mang theo hai quyển sách đến đăng ký sau đó liền rời khỏi tầng thư các, trong tầng thư các truyền ra tiếng bàn luận xôn xao, đại khái là đang thảo luận chuyện Diệp Phục Thiên mang đi hai quyển sách Ngự Long quyết và Hỏa Tinh thuật, thực sự quá khôi hài!

Phong Tình Tuyết vẫn yên lặng nghe, không nói gì, tuy Diệp Phục Thiên vẫn cười với nàng, nhưng mà, nàng vẫn cảm thấy có một khoảng cách vô hình như lúc trước nàng yêu cầu với hắn vậy, nhưng chẳng biết tại sao, thời khắc này trong lòng nàng không hề thoải mái.

...

"Ngự Long quyết, Hỏa Tinh thuật?" Dư Sinh thấy hai quyển sách đó cũng hơi kinh ngạc, hắn nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Bạn là võ pháp kiêm tu, tạm thời tu hành võ đạo trước hả?"

"Ừ, pháp sư thiên mệnh sở dĩ được gọi là pháp sư, là bởi vì pháp sư thiên mệnh đều có thiên phú thuộc tính, thế nhưng pháp sư thiên mệnh đồng thời cũng rất thích hợp tu võ đạo, đương nhiên không thể bỏ qua thiên phú trời ban." Diệp Phục Thiên gật đầu nói: "Còn tu võ trước là bởi vì với cảnh giới bây giờ của ta uy lực pháp thuật quá yếu, đều là pháp thuật tương đối cơ bản, không phát huy được thực lực cường đại của pháp sư."

"Còn Hỏa Tinh thuật kia thì sao?" Dư Sinh hiếu kỳ nói.

"Lo trước khỏi hoạ." Diệp Phục Thiên cười thần bí: "Dù sao tu hành Hỏa Tinh thuật cực kỳ đơn giản, căn bản không cần phí nhiều thời gian."

Dư Sinh gật đầu không hỏi lại gì, Diệp Phục Thiên lại nói: "Yêu tinh khả năng lại như trước đây, luận chiến thi Hương sắp tới không mưu cầu danh lợi, nếu như nàng không tham dự, vậy thì người tranh thủ đoạt thi Hương đệ nhất."

"Được." Dư Sinh gật đầu, nếu Diệp Phục Thiên muốn hãn làm như vậy thì hãn sẽ làm, hãn thi văn nhị giáp, nếu như ngày mai luận chiến có thể trấn áp quần hùng, đệ nhất thi Hương chắc có thể đoạt được.

"Ta đi tu hành trước." Diệp Phục Thiên nói xong liền đi đến nơi tu hành, lật xem Ngự Long quyết, nhìn chữ viết và tranh vẽ phía trên, đôi mắt của hãn chậm rãi nhắm lại, một lát sau, âm thanh ùng ùng vang lên, xung quanh hãn xuất hiện từng tia chớp ánh sáng, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Sức mạnh sấm sét đáng sợ vây quanh thân thể hãn, Diệp Phục Thiên quan sát rỗng trong đầu, rỗng sấm gáo thét bay lượn, phi long tại thiên, khí thế vô cùng uy mãnh.

Trong cơ thể hãn, linh khí lôi điện không ngừng hội tụ thành hình, dần dần hóa thành hình thái của rỗng như trong mệnh cung, rất sống động.

Những người khác tu hành Ngự Long quyết ban đầu còn không có cách hình dung được hình dáng của rỗng, nhưng chuyện này với hãn mà nói căn bản không hề khó khăn chút nào.

Vận pháp quyết, rỗng sấm trong người đang đấu đá lung tung, xuyên qua kinh mạch, tạng phủ, tứ chi, di chuyển khắp nơi trong cơ thể, sắc mặt Diệp Phục Thiên chớp mắt đỏ bừng, chợt lại tái nhợt, phảng phất đang chịu sự đau khổ to lớn, miệng thốt ra tiếng rên khó chịu.

Ngự Long quyết bá đạo không ai bằng, là pháp quyết công kích luyện thể cực mạnh, muốn tạo Long Vận trong thân thể, khiến thân mình tựa như rồng.

Tu luyện từ ban ngày đến tận nửa đêm, tờ mờ sáng hôm sau, một hình bóng đang nhảy múa trong biệt viện, đại khai đại hợp, khí thể cuồn cuộn, mỗi một lần công kích ẩn hình dáng rồng, Diệp Phục Thiên đang tu luyện kỹ thuật chiến đấu của Ngự Long quyết, quanh người hắt dần dần hình thành nhiều tia sấm sét vờn quanh thân thể, lại mơ hồ ẩn hiện dáng rồng như một con rồng thật sự.

"Gầm..." Tựa như có một tiếng thét to lớn vang lên, Diệp Phục Thiên một quyền công kích, chiến ý mạnh mẽ trong trời đất có hư ảnh của rồng xuất hiện, phía trước xa xa có một tiếng vang thật lớn, tường âm âm sụp đổ.

Một bóng dáng chạy ào tới, nhìn thấy cảnh trước mắt, sau đó ánh mắt hắt nhìn Diệp Phục Thiên.

"Võ ý, võ đạo Huyền Diệu cảnh." Dư Sinh nhìn Diệp Phục Thiên nói.

"Chiến ý phá thể, võ đạo tăng bảy rồi" Diệp Phục Thiên cười: "Xem ra phải tìm người tới sửa rồi, cậu cứ bảo là do cậu tu luyện nên làm hỏng nhé."

"Mình đổ vỏ sao?" Dư Sinh trợn mắt nói.

"Đương nhiên." Diệp Phục Thiên cười, sau đó đi về phòng, lúc này toàn thân hắt ướt đẫm, cần tắm rửa một chút, chuẩn bị cho thi Hương hôm nay sắp bắt đầu.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Luận Chiến

Ánh nắng sáng sớm chiếu xuống học cung Thanh Châu, học cung mấy trăm năm lịch sử như dát lên một lớp ánh sáng vàng kim lộng lẫy, bên ngoài học cung tiếng người huyên náo, hôm nay người đến nhiều hơn hẳn hôm qua.

Thi Hương ở học cung Thanh Châu phân ra hai ngày, một ngày thi văn, một ngày luận chiến.

Thi văn kiểm tra tri thức, kiểm tra kiến thức học viên đã học tập suốt một năm; luận chiến kiểm tra thiên phú, cảnh giới, ngoài ra còn luận bàn chiến đấu, kiểm nghiệm thành quả tu hành của học viên một năm qua.

Tuy nói tri thức vô cùng quan trọng nhưng đây chung quy là thế giới của người tu hành, thực lực cường đại hiển nhiên sẽ trực tiếp hơn so với tri thức, bởi vì điểm luận chiến quan trọng hơn thi văn

"Tùng, tùng..." Lúc này, mặt đất bên ngoài học cung chấn động, xa xa có một đoàn kỵ sĩ hướng về phía học cung Thanh Châu.

" Kỵ sĩ Hắc Kỳ Lân." Khi thấy đoàn kỵ sĩ, mọi người đều ồn ào náo động, thú cười của các kỵ sĩ chính là yêu thú hắc kỳ lân, toàn thân đen kịt, thân võ phi phàm, nghe đồn tổ tiên hắc kỳ lân sở hữu kỳ lân huyết mạch chân chính.

"Là Tần Soái tướng quân." Khi thấy kỵ sĩ trung niên cầm đầu, người hai bên đường tự động nhường ra một con đường, vô cùng kính trọng, là sự tôn kính xuất phát từ nội tâm.

Quân đoàn kỵ sĩ Hắc Kỳ Lân là thần bảo vệ thành Thanh Châu, người dân thành Thanh Châu lại không tôn trọng thành chủ như quân đoàn kỵ sĩ Hắc Kỳ Lân.

"Tần Soái tướng quân đến học cung Thanh Châu là muốn thăm nữ nhi sao?" Có người thấp giọng nói, nữ nhi của Tần tướng quân tu hành ở học cung Thanh Châu cũng không phải là bí mật gì.

"Người sai rồi, Tần Soái tướng quân tới xem thi Hương, xem những trụ cột tương lai của thành Thanh Châu." Có người nghiêm túc nói, người bên cạnh đều gật đầu tán thành, các thiếu niên của học cung Thanh Châu, tương lai rất nhiều người sẽ trở trụ cột của thành Thanh Châu, hơn nữa sẽ có vài người gia nhập vào quân đoàn Hắc Kỳ Lân, Tần Soái tướng quân, năm đó cũng xuất thân từ học cung Thanh Châu.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói, kỵ sĩ Hắc Kỳ Lân bước vào học cung Thanh Châu, một lát sau, lại có đoàn người đến, cục diện cực đại.

"Là thành chủ đại nhân." Mọi người thốt lên, thi Hương hàng năm thành chủ đều sẽ đích thân đến xem để tỏ vẻ coi trọng đối với học cung Thanh Châu, năm nay cũng không ngoại lệ.

"Xem ra hôm nay, hơn phân nửa nhân vật lớn thành Thanh Châu đều sẽ đến đây quan sát kỳ thi."

"Ừ, hôm nay qua đi, sẽ có người lọt vào mắt của một trong những nhân vật lớn kia."

Người bên ngoài bàn luận âm ỉ, mà giờ khắc này bên trong diễn võ trường học cung Thanh Châu đã tấp nập người, nhìn trên khán đài không còn chỗ ngồi, đệ tử học cung phần lớn đều đến nhưng đa số chỉ có thể ngắm nhìn, chỉ có người đạt thi văn mới có tư cách tham gia luận chiến, đây là luật của học cung Thanh Châu, nhắc nhở đệ tử học cung coi trọng kiến thức học tập.

Nhìn trên khán đài, Diệp Phục Thiên đi tới bên cạnh phụ thân Diệp Bách Xuyên liếc ngang liếc dọc, nói: "Nghĩa phụ không tới sao cha?"

Diệp Bách Xuyên lắc đầu nói: "Nghĩa phụ con nhờ ta gửi gắm con hai câu."

"Câu gì ạ?"

"Câu đầu tiên, không quan tâm hơn thua; câu thứ hai, trừ phi tới đường cùng, bằng không đừng để lộ những con bài chưa lật." Diệp Bách Xuyên dặn dò.

"Con hiểu rồi." Diệp Phục Thiên nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn Dư Sinh bên cạnh, nói: "Nghĩa phụ có gửi lời cho Dư Sinh không?"

Diệp Bách Xuyên nhìn Dư Sinh cười nói: "Chờ các con trở thành đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu thì không cần cả ngày ở trong học cung học tập nữa mà có thể thường xuyên về nhà."

"Dạ." Diệp Phục Thiên gật đầu, Dư Sinh lộ ra một chút thất vọng nhàn nhạt, đương nhiên cũng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

"Đi đi, hôm nay cha mong đợi biểu hiện của các con." Diệp Bách Xuyên cười cười, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh cùng rời đi, hướng về phía diễn võ, nhìn bóng lưng của hai đứa trẻ, trên mặt Diệp Bách Xuyên lộ ra một nụ cười, rốt cục bọn chúng cũng sắp trưởng thành rồi.

Phong Như Hải cũng đang dặn dò Phong Tình Tuyết, nói: "Con thi văn nhị giáp, năng lực cảm nhận Hỏa Diệm thuộc tính địa phẩm, tu vi cũng đạt tầng sáu Vô Song cảnh, không cần quá căng thẳng, đi đi."

"Vâng." Phong Tình Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thoáng qua bóng lưng Diệp Phục Thiên, chậm rãi bước đi, không biết vì sao, nàng có cảm

giác kỳ lạ, dường như Diệp Phục Thiên trước đây và bây giờ không giống nhau, trên người hẳn hôm nay có thể sẽ phát sinh điều gì đó.

Ở phía Mộ Dung thương hội, Mộ Dung Vân Sơn nhìn thoáng qua hình bóng người chủ trì luận chiến trên diễn võ trường phía trước phụ trách, nói với Mộ Dung Thu: "Người đạt tằng chín Quy Nhất cảnh như con tham gia luận chiến lần này không nhiều lắm, nếu Hoa Giải Ngữ không tham gia, vậy thì luận chiến con phải biểu hiện cũng đủ xuất chúng, áp đảo tất cả hào quang của mọi người."

"Vâng, thưa phụ thân." Mộ Dung Thu gật đầu, sự tự tin dường như hân hân có.

Lần này chủ trì luận chiến là các chủ Kiếm các của Võ Đạo cung Lãnh Thanh Phong và cung chủ Thổ Hành cung của Thuật Pháp cung Thạch Trung, hai người lướt mắt nhìn diễn võ trường mênh mông, sau đó Thạch Trung lên tiếng: "Hôm qua những ai đạt thi văn có tư cách tham gia luận chiến hôm nay, quy tắc luận chắc không cần ta nhiều lời, vẫn giống như quá khứ, bây giờ hãy ra sân đi."

Giọng nói vang lên, các học viên liền nhanh chóng đổ về diễn võ trường từ nhiều hướng khác nhau.

Hoa Giải Ngữ xuất hiện chớp mắt thu hút tuyệt đại đa số ánh mắt, ngày thường nàng quá mức yêu nghiệt, thiên phú cũng quá xuất chúng, điều duy nhất làm người ta cảm thấy đáng tiếc là nàng chưa từng chiến đấu trong kỳ thi Hương, nàng chỉ kiểm tra thiên phú và tu vi, bỏ chiến đấu.

"Liên tục ba năm thi văn đệ nhất, hôm qua thi văn rốt cuộc lại bị đẩy xuống mà lần này nàng vẫn không muốn tham gia luận chiến sao?"

"Thiếu nữ truyền kỳ như nàng đại khái không có ai có tư cách tỷ thí với nàng, vinh quang đệ với nàng mà nói dĩ nhiên cũng không chút hấp dẫn, thực sự là quá mức kiêu ngạo."

Sau khi thấy Hoa Giải Ngữ, rất nhiều người không khỏi nhìn về phía Diệp Phục Thiên, một vài đệ tử ngoại môn lạnh lùng nghĩ, tên này cuối cùng cũng trốn không thoát rồi.

Lăng Tiểu, Dương Tu đều nhìn chăm chú Diệp Phục Thiên, phảng phất đều vô cùng chờ mong.

Phong Tình Tuyết và Mộ Dung Thanh đứng cùng nhau, hai nàng cũng nhìn thấy Diệp Phục Thiên, Mộ Dung Thanh không khỏi cười lạnh nói: "Ngày hôm qua thi văn đệ nhất, hào quang bắn ra bốn phía, mà một lát sau liền lộ ra nguyên hình, ngược lại ta muốn nhìn xem, kẻ cướp đoạt thi văn đệ nhất bởi vì tu vi quá thấp mà bị trục xuất khỏi học cung thì trên mặt hẳn sẽ có biểu cảm như thế nào, còn cười được hay không."

Ý nghĩ của Mộ Dung Thanh cũng là ý nghĩ của đa số, dưới góc nhìn của bọn họ, dù cho Diệp Phục Thiên thi văn đệ nhất, nhưng ba năm vẫn dừng lại ở tầng một, vẫn là phế vật tu hành, trong thế giới tu hành đương nhiên không có chỗ cho hắn dung thân.

Phong Tình Tuyết vẫn nghĩ tới lúc nhìn thấy Diệp Phục Thiên hôm qua ở tầng thư các, trong lòng mơ hồ sinh ra một ý nghĩ cổ quái, có điều là lại cảm thấy có chút có khả năng.

"Diệp Phục Thiên, nghe nói hôm qua người đến tầng thư các mượn đọc hai quyển sách, một quyển võ đạo Ngự Long quyết, một quyển pháp thuật Hỏa Tinh thuật?" Lăng Tiểu đi tới từ phía đối diện Diệp Phục Thiên, việc Diệp Phục Thiên chọn công pháp hôm qua ở tầng thư các đã truyền ra ngoài.

"Không hổ là người thi văn đệ nhất, quả thật không giống người thường." Có tiếng chê cười từ trong đám người vang lên, bất luận là người tu hành võ đạo hay là pháp sư, nghe được tên hai bộ pháp quyết đều lộ ra vẻ trào phúng.

Thật đúng là, quá mức kỳ lạ!

"Hôm nay ta rất muốn uy lực của hai bộ pháp quyết, chỉ sợ người lại muốn bỏ kiểm tra lần nữa thôi." Lăng Tiểu lạnh như băng nói, hôm qua Diệp Phục Thiên cướp đoạt thi văn đệ nhất làm cho hấn mất hết thể diện nhưng ngày hôm nay, mất mặt sẽ chỉ là Diệp Phục Thiên mà thôi.

Rất nhiều người đều chờ mong, nếu thi văn đệ nhất bỏ kiểm tra sẽ có cảnh tượng ra làm sao? Nếu Diệp Phục Thiên không bỏ kiểm tra, thì với tu vi của hấn tu vi, lấy gì để ra tay? Một khi thi triển, chẳng phải cũng bị trục xuất khỏi học cung Thanh Châu sao?

Nói chung bất luận thế nào, kẻ thi văn đệ nhất hào quang vô hạn hôm qua sẽ bị làm nhục thôi, hôm qua tỏa sáng bao nhiêu thì hôm nay sẽ mất mặt bấy nhiêu.

"Diệp Phục Thiên." Một giọng nói lạnh như băng vang lên, mọi người đều nhìn về hướng đó, người lên tiếng chính là Dương Tu.

Thi văn hôm qua, có thể nói Dương Tu đã mất hết thể diện, có thể tưởng tượng được lửa giận kìm nén trong lòng sẽ được bùng phát bất cứ lúc nào.

"Hôm nay ta sẽ biết người rốt cuộc có phải là kẻ chỉ biết lý luận suông hay không." Dương Tu thờ ơ nói.

Ngoại trừ Lăng Tiểu và Dương Tu còn có rất nhiều ánh mắt hướng về phía Diệp Phục Thiên, đều lộ ra ý lạnh.

Diệp Phục Thiên cảm nhận được những ánh mắt này, đôi mắt không khỏi nhìn về phía thiếu nữ yêu nghiệt kia, hôm qua nàng ấy ngoái đầu nhìn mình cười, nhưng lại gây ra cho mình không biết bao nhiêu thù hận, trước đây đại đa số người cũng chỉ thích xem náo nhiệt, chờ chuyện cười của hấn, hiện tại hấn lại nghiêm nhiên thành công khiến toàn dân công kích như thế là hận không thể ăn tươi nuốt sống hấn.

"Người này chính là Diệp Phục Thiên thi văn đệ nhất hôm qua, xem ra đã đắc tội với rất nhiều người." Ánh mắt của những người trên khán đài cũng nhìn thiếu niên ấy, lộ ra nụ cười thản nhiên.

"Nghe nói hãn suốt ba năm vẫn dừng lại ở tầng một Tụ Khí cảnh, không có thiên phú cũng không biết tu hành, liên tục ba năm chẳng bao giờ tham gia thi Hương, lần này bỗng nhiên tham gia, đoạt được thi văn đệ nhất."

"Có điều hôm nay thấy thế cục này sợ là thảm rồi, nghiêm nhiên là cái đích cho mọi người chỉ trích." Đoàn người thấp giọng bàn tán, trong lúc nhất thời, Diệp Phục Thiên trở thành tiêu điểm tuyệt đối.

Áp lực có chút lớn đó.

Trong diễn võ trường đã khắc một pháp trận linh khí dùng để kiểm tra thiên phú cảm nhận linh khí của người tu hành. Tuy đệ tử học cung Thanh Châu cũng đã kiểm tra lúc nhập môn, nhưng năng lực cảm nhận cũng không phải là bất biến, có người sau khi tu hành thì thiên phú nhận biết sẽ trở nên mạnh mẽ.

Lúc này, có một vị trưởng giả đứng trước pháp trận, ánh mắt của hãn nhìn học viên xung quanh, nói: "Quy tắc như quá khứ, luận chiến, ai sẽ lên đầu tiên?"

"Ta lên." Một giọng nói vang lên, sau đó một thiếu niên đi tới chính giữa, không ngờ là Lăng Tiếu.

Hãn đi tới pháp trận, nhắm mắt lại cảm nhận, sau đó, phía dưới pháp trận dần dần sáng lên ánh sáng chói mắt, xung quanh có gió gào thét.

Đồng thời, quanh người Lăng Tiếu, sức mạnh gió vô hình tùy ý di chuyển, y phục trên người hãn phát ra âm thanh phần phật chuyển động theo gió, thiếu niên tư thế oai hùng, phong thái phi phàm.

"Năng lực cảm nhận thuộc tính Phong địa phẩm, tu vi tầng sáu Vô Song cảnh." Trưởng giả bên cạnh pháp trận nói: "Có tham gia luận chiến hay không?"

"Ta khiêu chiến, Diệp Phục Thiên." Ánh mắt Lăng Tiểu nhìn thẳng Diệp Phục Thiên phía trước, hấn lên đầu tiên chính là vì không đợi được muốn thấy Diệp Phục Thiên lộ nguyên hình, làm trò hề cho mọi người!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quá Ngông Cuồng

Lăng Tiểu không biết vì sao mình căm ghét Diệp Phục Thiên như vậy, có lẽ bởi vì hắn là một phế vật tu hành lại không hề nhận thức được sự yếu kém của mình. Hắn đùa giỡn nữ thần Tần Y, thường xuyên cãi nhau vui đùa với Phong Tình Tuyết. Những điều này Lăng Tiểu không cách nào làm được, ngoài ra, hắn lại được ngồi cạnh Hoa Giải Ngữ ở buổi thi văn, sau khi thi văn kết thúc, Hoa Giải Ngữ còn ngoái đầu nhìn hắn cười.

Tất cả những điều này khiến Lăng Tiểu càng ngày càng hận Diệp Phục Thiên, chỉ cần thấy khuôn mặt tự tin anh tuấn kia, hắn liền phẫn nộ.

Cũng có thể đây chính là đố kỵ! Hắn đố kỵ một tên phế vật như Diệp Phục Thiên lại dám làm rất nhiều điều mà hắn không dám làm.

Cũng may tất cả những điều này đều sắp kết thúc, tên vô sĩ đó sắp bị hắn đánh về nguyên hình, bị học cung Thanh Châu trục xuất.

Các ánh mắt đều sáng quắc nhìn từng bước chân trên diễn võ trường của Diệp Phục Thiên, mong đợi những điều sẽ xảy ra tiếp theo đây.

Thi văn đệ nhất? Trong thế giới người tu hành, nó căn bản không có chút ý nghĩa nào.

"Hắn..." Tần Y có chút im lặng nhìn Lăng Tiểu, không ngờ hắn là người đầu tiên khiêu chiến Diệp Phục Thiên, há chẳng phải muốn làm Diệp Phục Thiên mất mặt, không hề muốn nhường một cơ hội nhỏ nhoi nào.

Nàng mơ hồ có chút lo lắng cho Diệp Phục Thiên, nếu Diệp Phục Thiên không dám chấp nhận khiêu chiến bỏ kiểm tra thì thi văn đệ nhất cũng vô ích.

"Không ngờ đã có người xuất thủ trước rồi, cũng tốt đấy, xem xem hãn đối phó thế nào." Dương Tu lạnh băng nói.

"Tình Tuyệt, hãy chờ xem, rất nhanh thôi sẽ chứng minh được quyết định của cậu sáng suốt nhường nào, tên vô sỉ này căn bản không xứng ở bên cậu." Mộ Dung Thanh nói với Phong Tình Tuyệt.

Ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn kỹ phía trước, hiện lên vẻ khinh miệt với Diệp Phục Thiên giống như chưa từng quan tâm đến một kẻ như vậy, nhưng lại bởi vì hãn mà lại bị đẩy xuống nhị giáp.

Trận luận chiến đầu tiên thu hút sự quan tâm của tất cả mọi người không phải bởi vì thực lực hai người mạnh bao nhiêu mà là bởi vì Diệp Phục Thiên quá mức “huyền thoại”.

Diệp Phục Thiên bước đến trung tâm diễn võ trường, dừng lại trước mặt Lăng Tiểu..

"Diệp Phục Thiên, ngươi có chấp nhận khiêu chiến hay không?" Trưởng giả bên cạnh cất tiếng hỏi, lập tức tất cả mọi người ngưng mắt nhìn Diệp Phục Thiên, cùng chờ đợi đáp án của hãn.

Diệp Phục Thiên lộ ra một nụ cười xán lạn, dưới ánh mặt trời, dung nhan của thiếu niên anh tuấn có vẻ đẹp lạ thường.

"Ta chấp nhận." Diệp Phục Thiên đáp lại, lập tức khiến rất nhiều người giật mình phá lên cười, rốt cuộc cũng biết không cách nào trốn tránh rồi sao?

"Lúc ta nhập môn thiên phú cảm nhận là thiên phẩm, cho nên tham gia luận chiến chắc cũng không cần phải kiểm tra đâu nhỉ?" Diệp Phục Thiên nhìn về phía trưởng giả nói, nếu hãn từ chối luận chiến thì cần phải kiểm cảnh giới của hãn, nhưng nếu tham chiến, lúc chiến đấu tự nhiên sẽ biết.

"Có thể không cần kiểm tra." Trưởng giả gật đầu đồng ý.

Lăng Tiểu đột nhiên nở nụ cười, hãn nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Người sắp bị đánh trở về nguyên hình, hiện tại người có cảm tưởng gì?"

"Trước khi thi văn ta đã từng nói với người, nếu như kết quả không như người tưởng tượng thì người nên tiếp nhận như thế nào?" Diệp Phục Thiên nhìn Lăng Tiểu, lắc đầu nói: "Bây giờ nếu người hối hận chịu thua thì có thể sẽ không cần chịu sự đả kích và nhục nhã, bằng không với tâm cảnh của người, ta sợ người không chịu nổi."

"Ồ..." Mọi người vô cùng ngạc nhiên, đến thời khắc này Diệp Phục Thiên vẫn có thể nói ra những lời cuồng vọng như thế, hãn điên thật rồi sao?

"Nước đã đến chân, người lại vẫn có thể giả bộ như thế." Lửa giận trong lòng Lăng Tiểu ngút trời, trên người hãn linh lực phong cuồng loạn nở rộ, đập mạnh lên mặt đất, thân thể như một trận gió bay thẳng đến Diệp Phục Thiên.

Lăng Tiểu chính là pháp sư Phong hệ đột phá tầng sáu Vô Song cảnh, khi chạy cả người thoát ần thoát hiện, trong khoảnh khắc phủ xuống trước mắt Diệp Phục Thiên, hãn đã có thể thi triển pháp thuật sơ cấp bằng linh khí trong người nhưng hãn không dùng pháp thuật đối phó với Diệp Phục Thiên, như vậy thì quá coi trọng cậu, một quyền cũng đủ để đánh bại cậu.

"Cẩn thận!" Xa xa Tần Y không nhịn được kêu lên, thấy Lăng Tiểu ra tay bén nhọn như vậy nàng cực kỳ căng thẳng, nếu Diệp Phục Thiên quả thật

chỉ là Tụ Khí cảnh, một quyền như vậy hẳn căn bản không chịu nổi, Lăng Tiếu hạ thủ tàn nhẫn nặng tay như vậy có chút không đúng mực.

Tuy Diệp Phục Thiên đáng ghét nhưng mắt thấy hẳn sắp bị một quyền này đánh trọng thương, không khỏi sinh ra một sự thông cảm nhân nhậ, một quyền này đánh xuống sợ là thảm rồi.

Mộ Dung Thu, Mộ Dung Thanh và Dương Tu lại cười lạnh nhìn tất cả những gì đang xảy ra, không hề có lòng thương hại.

Dường như họ rất chờ mong cảnh tượng sắp xảy ra tiếp theo.

"Bùm." Một tiếng vang trầm nặng vang lên, cảnh tượng mọi người tưởng tượng không xuất hiện, hình bóng Lăng Tiếu ngừng lại, gió cuốn lấy thân thể vẫn không nhúc nhích, quả đấm của hắn không đánh vào Diệp Phục Thiên mà bị một cánh tay chế ngự.

"Ồ..." Các con mắt co rút, đọng lại trên diễn võ trường, Diệp Phục Thiên vẫn đứng sừng sững như núi, khi một quyền của Lăng Tiếu sắp đến, hắn giơ tay lên chặn đứng thế công kích cường đại như gió bão ấy.

Phế vật tu hành Tụ Khí cảnh có thể sao?

Tần Y, Phong Tình Tuyết, Dương Tu, Mộ Dung Thanh... Vô số ánh mắt nhìn Diệp Phục Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc và biểu cảm khiếp sợ, có thể tiếp được một quyền dễ như trở bàn tay thì Diệp Phục Thiên chí ít cũng cùng cảnh giới với Lăng Tiếu.

Cũng có thể nói, Diệp Phục Thiên ít nhất là người tu hành võ đạo tầng sáu Vô Song.

"Sao, sao có thể?" Lăng Tiếu nhìn về phía trước, hẳn chỉ cảm thấy năm tay đánh vào một sức mạnh khổng lồ không thể nào đi tiếp.

"Ta đã cho ngươi cơ hội rồi." Diệp Phục Thiên nhìn Lăng Tiểu, sau đó một luồng chiến ý mạnh mẽ từ trên người hắn hung mãnh bộc phát ra, bao lấy toàn thân.

"Võ ý, tầng bảy Huyền Diệu cảnh." Chứng kiến sự biến hóa trên người Diệp Phục Thiên, ai cũng không ngờ phế vật của học cung Thanh Châu đã đột phá tầng bảy.

Hơn nữa, thiên phú cảm nhận võ đạo của hắn là thiên phẩm, hôm qua hắn còn đạt được thi văn đệ nhất.

Không hề nghi ngờ gì nữa, hắn tuyệt đối có thể gánh nổi hai chữ thiên tài ở học cung Thanh Châu.

Nhưng thiên tài ấy bị không biết bao nhiêu người châm chọc, chê cười, sỉ nhục sau lưng.

"Tên này, tức chết ta rồi." Trong đôi mắt xinh đẹp của Tần Y hiện lên một tia sáng kỳ dị, hắn đã bước chân vào Huyền Diệu cảnh thế mà nàng lại bị hắn lừa gạt thâm, nghĩ đến lời hứa với Diệp Phục Thiên, Tần Y cảm giác mặt nóng lên, tên kia vô sỉ từ trước đến nay, nếu hắn thực sự đưa ra yêu cầu không an phận trong giảng đường của nàng, chẳng lẽ nàng thật sự phải đáp ứng hắn?

Có điều tuy có chút tức giận nhưng trong lòng Tần Y vẫn rất vui, thì ra thiếu niên thiên tài năm đó có năng lực cảm nhận thiên phẩm căn bản chưa từng sa sút.

Nhưng kỳ quái là hắn tu hành tới cảnh giới này từ lúc nào?

Phong Tình Tuyết đứng ra nhìn thiếu niên trên diễn võ trường, đột nhiên trở nên có chút lạc lõng, phế vật tu hành sao? Nàng không khỏi nhớ lại những lời phụ thân đã nói với nàng hôm qua, yên lặng ở học cung Thanh Châu suốt ba năm, không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng ai nấy đều kinh

ngạc, kiêu ngạo nhường nào, Diệp Phục Thiên chẳng phải là thiếu niên bình thường!

Sắc mặt Mộ Dung Thanh bên người nàng vô cùng khó coi, Dương Tu cũng vậy.

Biểu cảm của mỗi người biểu tình đều cực kỳ đặc sắc.

Diệp Phục Thiên nhìn Lăng Tiếu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hỏi: "Giờ thì người có cảm tưởng gì?"

Câu này trước kia Lăng Tiếu hỏi hần, lúc này, hần trả lại cho đối phương.

Lăng Tiếu tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, hần chớp mắt thu hồi nắm tay muốn rút lui, cận chiến với một người tu hành võ đạo hiển nhiên không phải là một lựa chọn sáng suốt, lúc này nhất định phải kéo dài khoảng cách trước, hần còn có cơ hội...

"Bụp!" Lăng Tiếu còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, chân phải của Diệp Phục Thiên đánh vào ngực hần, sức mạnh cường đại khiến thân thể Lăng Tiếu trực tiếp bay thẳng lên, sau đó rơi trên mặt đất phía xa. Hần kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng có máu tươi chảy ra, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Lăng Tiếu bò dậy, mặt xám như tro tàn, ánh mắt của thiếu niên lộ ra vẻ hung ác, nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên.

"Người luôn muốn cho ta trải nghiệm cảm giác này, bây giờ bản thân người đã cảm nhận được chưa?" Diệp Phục Thiên không hề thông cảm, hần và Lăng Tiếu căn bản không kết thù kết oán, đối phương lại cứ như là đã kết thâm thù đại hận gì vậy, nghĩ hết mọi cách để làm nhục mình, làm như chứng kiến mình khuất nhục rời khỏi học cung Thanh Châu thì hần sẽ có được của quý vậy, hơn nữa một quyền vừa rồi của Lăng Tiếu không hề có ý hạ thủ lưu tình.

Đã vậy, giống như những gì hắn đã nói, những điều Lăng Tiểu phải chịu hiện tại, chính là thứ Lăng Tiểu muốn mang đến cho hắn.

"Ta sẽ trả lại cho ngươi!" Lăng Tiểu lạnh băng nói rồi đứng dậy đi về phía đám người, có vẻ hơi cô đơn.

Mọi người ngóng nhìn thiếu niên anh tuấn trên diễn võ trường, thì rahôm qua thi văn không phải là phù dung sớm nở tối tàn.

"Mặc dù là tầng bảy Huyền Diệu cảnh, thì cũng đâu đáng để ngươi kiêu ngạo như vậy, coi trọng bản thân quá rồi đấy." Một giọng nói lạnh lùng vang lên, chủ nhân giọng nói ấy chính là Dương Tu, hắn nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên nói: "Hơn nữa, ngươi là võ đạo Huyền Diệu cảnh, ta là pháp sư Huyền Diệu cảnh, vừa hay có thể kiểm tra câu hỏi đã tranh luận hôm qua, ta yêu cầu luận chiến."

Hôm qua thi văn, Diệp Phục Thiên và Dương Tu tranh luận về sự mạnh yếu của người tu hành võ đạo và pháp sư mạnh yếu, Diệp Phục Thiên cho rằng người tu hành võ đạo quần chiến có xác suất thắng lớn, trưởng giả học cung Thanh Châu cũng đồng ý với ý kiến của hắn, thì vậy hôm nay đúng như Dương Tu nói, có thể thử một lần rồi.

"Ứng chiến không?" Dương Tu nhìn Diệp Phục Thiên nói.

Diệp Phục Thiên lướt mắt nhìn Dương Tu, thản nhiên nói: "Thi văn ngươi đã thua, luận chiến ngươi càng không thắng được, lẽ nào hôm qua ngươi mất mặt còn chưa đủ, muốn thêm một lần nữa ư?"

"Ngươi quá ngông cuồng rồi đó!" Mọi người nghe được những lời nói táo bạo của Diệp Phục Thiên, một người tu hành võ đạo lại dám miệt thị pháp sư như vậy, thật quá cuồng vọng.

"Có ứng chiến không?" Dương Tu quát một tiếng, sắc mặt tái xanh.

"Vì sao lời ta nói mọi người cứ không tin là sao nhỉ." Diệp Phục Thiên tựa hồ hơi phiến muộn, nhún vai nói: "Nếu như vậy, ta cũng không thể làm gì khác hơn là cho người toại nguyện."

"Thực sự là quá ngông cuồng." Những người trong học cung Thanh Châu thấy Diệp Phục Thiên nói những lời tự tin nhẹ như mây, mặc dù người đúng là thiên tài nhưng cũng không nên miệt thị một pháp sư cùng cảnh giới thế chứ? Từ khi nào người tu hành võ đạo dám phách lối ngông cuồng trước mặt pháp sư như vậy?

"Tiểu tử này thực sự rất cần bị ăn đòn." Người trên khán đài cũng đành cạ lời.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tuổi Trẻ Khinh Cường

Dương Tu từng bước đi đến pháp trận giữa diễn võ trường, trong phút chốc pháp trận sáng lên ánh sáng chói, sức mạnh Hỏa Diệt cuồng loạn bay múa.

Năng lực cảm nhận thuộc tính Hỏa Diệt thiên phẩm, cảnh giới tu vi tầng bảy Huyền Diệt cảnh.

Linh khí Hỏa Diệt xung quanh như đang cộng hưởng với Dương Tu, quán quanh thân thể Dương Tu không ngừng xoay tròn, mơ hồ hội tụ thành hình, trong khoảnh khắc, mọi người liền thấy Hỏa Diệt quanh người Dương Tu hóa thành từng cơn mưa lửa phun Hỏa Diệt về phía Diệt Phục Thiên.

"Pháp thuật." Mọi người ngưng mắt nhìn hình bóng Dương Tu, pháp sư Huyền Diệt cảnh đã có thể cộng hưởng cùng linh khí thuộc tính thiên địa ngưng tụ thành pháp thuật cường đại tấn công, khả năng bùng phát của pháp thuật nói chung mạnh hơn chiến kỹ của người tu hành võ đạo.

"Đúng là không biết trời cao đất rộng, người nói võ đạo người tu hành có thể vậy mà không công, nhây đến chết với một pháp sư ư, ta ngược lại muốn xem xem, người làm sao chiến thắng ta?" Dương Tu đầy kiêu ngạo và tự tin, đó là sự kiêu ngạo của pháp sư.

"Thi văn lúc trước sư trưởng đã nhắc nhở người, người mạnh là mạnh, muốn người tự kiểm điểm lại mình nhưng xem ra người không hề biết hối lỗi." Diệt Phục Thiên nhìn Dương Tu lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói: "Những

gì hôm qua ta nói là chỉ tình huống bình thường, còn hôm nay đối mặt với người, ta căn bản không cần lãng phí thời gian với người."

Nói xong, Diệp Phục Thiên từng bước đi về phía trước, trên người hẳn có một luồng chiến ý mạnh mẽ lan tràn rồi tụ thành một đại thế, hung mãnh lao ra.

"Hắn muốn đối đầu Dương Tu ư?" Mọi người nghe được lời Diệp Phục Thiên nói xong cũng bất ngờ, tên võ đạo Huyền Diệu cảnh muốn trực tiếp chính diện đối đầu với pháp sư? Quyết đấu với pháp thuật cường đại của Dương Tu sao?

"Xem ra có chút đặc ý vênh váo rồi." Có người lên tiếng châm chọc.

Dương Tu cũng cười, cười mỉa mai, hẳn đồng thời đi về phía trước đối mặt với Diệp Phục Thiên, vòng rắn lửa trên người không ngừng hội tụ, lại mơ hồ hóa thành một con măng xà lửa khổng lồ có vẻ vô cùng dữ tợn. Không gian phía trước Dương Tu đều trở nên cuồn cuộn loạn xạ động, con măng xà lửa khổng lồ dường như muốn thôn tính tất cả.

"Hắn điên rồi sao." Tần Y thấy pháp thuật Hỏa Diệm của Dương Tu quá kinh khủng, nàng có chút căng thẳng nhìn Diệp Phục Thiên, đây là pháp thuật có sức công phá rất mạnh, hẳn có thể sẽ gặp nguy hiểm.

"Đã như vậy, hôm nay ta không thể làm gì khác hơn là dạy dỗ người nên làm người như thế nào." Miệng Dương Tu thốt ra giọng nói lạnh băng, thân thể hẳn nhanh chóng chạy vút lên.

Vòng chiến ý mạnh mẽ trên người Diệp Phục Thiên cũng lao tới, cơ thể của hai người như hai tia chớp, đâm vào nhau trên diễn võ trường.

Vào thời khắc này, chiến ý quanh người Diệp Phục Thiên đột nhiên hóa thành màu tím, ánh sáng màu tím cường đại lượn lờ quanh thân mơ hồ có Long Vận.

Tựa như có tiếng rống gào thét phát ra trên người Diệp Phục Thiên, rất nhiều người khiếp sợ khi thấy cảnh này, hầu như đúng lúc này Diệp Phục Thiên và Dương Tu sắp chạm vào nhau, hai người đồng thời cùng tấn công.

Dương Tu quát lớn một tiếng, mãng xà lửa thôn tính tất cả, gào thét về phía Diệp Phục Thiên.

"Rống..." Một tiếng rống gầm vang lên, Diệp Phục Thiên phảng phất hóa thành chân long, cánh tay hấn đánh ra phía trước, lập tức một long ảnh màu tím bay ra như nô long xuất hải.

Lôi long màu tím và mãng xà lửa va chạm, trong nháy mắt, mãng xà lửa nhanh chóng tiêu tán dưới sự tấn công của lôi long, không ngừng biến mất, mà lôi long sắc tím tiếp tục tiến về phía trước, đánh vào người Dương Tu, chiến ý nhập thể khiến Dương Tu bay thẳng ra ngoài hết như Lăng Tiêu nhưng lần này bay xa hơn, rơi cũng đau đớn hơn.

"Ngự Long quyết, đây là chiến kỹ của Ngự Long quyết - Nô long xuất hải." Đệ tử ngoại môn khiếp sợ nhìn cảnh trước mắt, hôm qua Diệp Phục Thiên đến tàng thư các mượn đọc Ngự Long quyết bị bao nhiêu người trêu chọc, dưới cái nhìn của bọn họ, Ngự Long quyết vốn là gân gà, không có cách nào tu luyện thành.

Nhưng lúc này Diệp Phục Thiên giáng một đòn hung bạo khiến những kẻ trêu chọc Diệp Phục Thiên hôm qua cảm thấy mặt nóng hừng hực, ai nói Ngự Long quyết không thể tu luyện? Diệp Phục Thiên dùng sự thật trước mắt nói cho bọn hấn biết rằng chuyện bọn họ không làm được cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều không làm được.

"Vén vén có một ngày mà hấn đã luyện thành Ngự Long quyết sao? Đây là thật sao?" Nhiều đệ tử ngoại môn run rẩy, đây quả thực là điều không dám tưởng tượng.

"Sức mạnh sấm sét, hẳn không chỉ là một chiến sĩ, hẳn dùng sức mạnh sấm sét."

Rất nhiều đệ tử chính thức và lão sư của học cung Thanh Châu nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên trên diễn võ trường với đôi mắt sáng rực, trong đầu đồng thời xuất hiện một giọng nói, võ pháp kiên tu, Diệp Phục Thiên hẳn tu hành sức mạnh sấm sét, nhưng là một chiến sĩ Huyền Diệu cảnh dùng chiến kỹ sấm sét để giao chiến.

"Vì sao người vẫn không tin ta?" Diệp Phục Thiên nhìn dáng vẻ bi thảm của Dương Tu thở dài, hẳn đi về phía trận pháp linh khí, ánh mắt nhìn diễn võ trường minh mông xung quanh, lên tiếng nói: "Lúc trước ta quên nói, ngoại trừ năng lực cảm nhận thiên địa linh khí võ đạo thiên phẩm, năng lực cảm nhận linh khí thuộc tính Lôi... cũng đồng thời là, thiên phẩm."

Giọng nói vừa thốt ra, pháp trận đột nhiên sáng lên chói mắt những tia sấm sét, lôi quang quanh cơ thể Diệp Phục Thiên di chuyển, thần thánh không gì sánh được.

Giờ khắc này, mọi người cùng ngắm nhìn hình bóng thiếu niên không ai sánh nổi ấy, phảng phất thấy được tuổi trẻ khinh cuồng trên người của hắn.

Ba năm bị người ta khinh thường châm chọc, mặc dù thiếu niên ấy vẫn nói nói cười cười nhưng sâu thẳm trong lòng luôn cảm thấy khó chịu, lúc này hẳn đứng chính giữa vũ như muốn quét sạch sự kìm nén trong suốt ba năm đó.

Diệp Phục Thiên hẳn thi văn đệ nhất, võ đạo năng lực cảm nhận thiên địa linh khí thiên phẩm, năng lực cảm nhận thuộc tính Lôi thiên phẩm, tu vi tàng bầy Huyền Diệu cảnh.

Phong Tình Tuyết nhìn bóng hình tỏa sáng rực rỡ của thiếu niên ấy, đôi mắt đẹp có chút âm đạm, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ, hôm đó Diệp Phục Thiên tìm nàng bảo muốn cùng tu hành không phải là vì có ý với nàng mà

bởi vì tu vi của hắn thực sự đã cao hơn nàng, muốn giúp nàng nên mới gọi nàng cùng tu hành, nhưng mà ngày đó, nàng đã đối xử với hắn thế nào?

Mộ Dung Thanh chặn phía trước nàng lại không hề ngăn cản, còn nói phải giữ khoảng cách.

Giờ khắc này nàng như nghĩ đến sự bất lực của hắn lúc lắc đầu rời đi, lòng đầy chua xót, đúng là trưởng thành thật rồi sao? Thực sự sẽ không hối hận sao? Thì ra tất cả những điều này đều chỉ là giả tưởng mà thôi.

Có lẽ tất cả giống như những lời phụ thân đã nói, sợ dĩ nàng muốn giữ khoảng cách với Diệp Phục Thiên bởi vì nàng cảm thấy Diệp Phục Thiên không xứng với mình!

"Thực sự quá đặc ý vênh váo." Mộ Dung Thanh bên cạnh sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn chăm chăm thiếu niên giữa diễn võ trường, phảng phất đến thời khắc này nàng vẫn không muốn thừa nhận.

Lúc này Phong Tình Tuyết đột nhiên cảm giác lời nói của nàng ấy có chút khó, lại nghĩ tới những gì trước đây Mộ Dung Thanh nói với mình, nghĩ thầm vì sao trước đây mình lại thực sự tin tưởng nàng ấy như vậy?

Diệp Phục Thiên vẫn đứng giữa pháp trận, ánh mắt của hắn chuyển qua, rơi vào một bóng hình xinh đẹp.

Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ thấy Diệp Phục Thiên nhìn nàng như cười như không, nàng chợt sinh ra cảm giác không hay.

"Yêu tinh, ta không khiến muội thất vọng chứ?" Diệp Phục Thiên nở nụ cười xán lạn, ánh mắt thâm tình chân thành, chỉ trong nháy mắt toàn trường đều im ắng.

Yêu tinh? Cách xưng hô này nghe mờ ám làm sao.

Diệp Phục Thiên nói gì mà “không khiến muội thất vọng chứ” là sao, cứ như hăn và Hoa Giải Ngữ có ước hẹn gì vậy, càng làm cho người ta có suy nghĩ kỳ quái.

Nhất là bọn họ nghĩ đến hôm qua lúc thi văn Hoa Giải Ngữ ngồi cạnh Diệp Phục Thiên, lúc rời đi còn ngoái đầu lại cười nói với Diệp Phục Thiên: Ngày mai ta chờ mong biểu hiện của người đó.

Chỉ nghĩ như vậy thôi mà sắc mặt của nhiều người cũng thay đổi, lẽ nào, giữa bọn họ...

Hoa Giải Ngữ ngạc nhiên trong phút chốc, nhìn nụ cười của Diệp Phục Thiên, rốt cuộc lại được lĩnh giáo sự vô sỉ của Diệp Phục Thiên thêm lần nữa

Hôm qua nàng nói một câu làm cho Diệp Phục Thiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bây giờ Diệp Phục Thiên rõ ràng là đang cố ý trả thù.

Diệp Phục Thiên đương nhiên là cố ý, yêu tinh này muốn hại hăn, hăn làm sao có thể chịu thiệt?

Vô số ánh mắt nhìn Hoa Giải Ngữ, tựa hồ đang đợi nàng phủ định Diệp Phục Thiên.

Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ sáng lên, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, nàng nở nụ cười khuynh thành xán lạn như sao trời, nói: "Ừm, ta rất hài lòng."

Giọng nói của nàng ôn nhu duy mỹ, thấy thiếu nữ dung nhan hoàn mỹ nở nụ cười, mọi người cảm giác lòng mình đều muốn hòa tan, loại cảm giác này giống như yêu ma nhưng đồng thời bọn họ nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn vì nụ cười ấy lại trao cho một thiếu niên khác.

Hoa Giải Ngữ là nữ thần trong mộng của vô số người, chỉ dám thưởng thức từ xa, không dám khinh nhờn, cũng chưa từng thấy nàng nói cười như thế với bất kỳ ai.

Dương Tu chưa từng làm được, Mộ Dung Thu cũng chưa từng làm được, vậy mà hôm nay đã có người làm được điều đó.

Thấy cảnh ấy, trong lòng Phong Tình Tuyết càng thêm thất vọng, thì ra là như vậy, nàng duyên dáng yêu kiều, là mỹ nữ tuyệt thế trong các đệ tử ngoại môn ở học cung Thanh Châu, nhưng trước mặt yêu nghiệt kia vẫn bị lu mờ.

Diệp Phục Thiên như bị điện giật, nụ cười của thiếu nữ ấy quá mức hoàn mỹ, xán lạn như có thể hòa tan tất cả, nhưng đồng thời nụ cười này lại khiến cho Diệp Phục Thiên không biết nên làm gì.

"Diệp Phục Thiên, ta khiêu chiến ngươi."

"Nữ thần trong mộng của ta, ta cũng muốn khiêu chiến với nàng..." Từng giọng nói tức giận vang vọng trên diễn võ trường, Diệp Phục Thiên rùng mình một cái.

Vài đệ tử đột phá tầng tám tầng chín tham gia thi Hương lần này hận không thể lập tức lao tới hành hạ Diệp Phục Thiên một trận.

"Xem như ngươi lợi hại." Diệp Phục Thiên thầm mắng trong lòng, im lặng liếc nhìn Hoa Giải Ngữ, chỉ thấy đôi mắt đẹp ấy vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn, nhu tình như nước... Càng như thế càng khiến cảm xúc quần chúng xao động, Diệp Phục Thiên cảm giác mình sắp bị những ánh mắt kia giết chết.

"Thi Hương ồn ào náo động như vậy còn ra thể thống gì." Diệp Phục Thiên xoay người, ánh mắt quét về phía đoàn người kia quát một tiếng, lập tức mọi người liền im bật nhưng vẫn căm tức nhìn hắn.

"Mọi người có ai muốn muốn khiêu chiến ta?" Diệp Phục Thiên bá đạo lên tiếng.

"Ta, ta, còn có ta..." Trong khoảnh khắc có không ít bóng người đi ra, ánh mắt Diệp Phục Thiên nhìn bọn họ, cẩn thận ghi nhớ từng người một.

Khi bọn họ cho rằng Diệp Phục Thiên chuẩn bị ứng chiến thì hẳn đứng chấp tay, nhàn nhạt nói: "Ta đã đánh hai trận nên cần tĩnh dưỡng một lát."

Nói xong lại trực tiếp xoay người rời khỏi diễn võ trường.

"Vô sỉ..." Thấy hành động của Diệp Phục Thiên, họ nổi giận mắng.

"Người tránh được sao?" Một cường giả tầng tám lạnh băng nói.

"Dư Sinh, những người này cậu hãy giải quyết đi." Diệp Phục Thiên gọi một tiếng, trong phút chốt toàn trường bỗng im ắng..

"Đối nhân xử thế sao có thể vô sỉ như vậy hả trời..."

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ta Không Phục

Khi Dư Sinh bước ra diễn võ trường, không gian mênh mông lại một lần nữa trở nên im ắng.

Tuy chỉ mới mười lăm tuổi nhưng vóc người to con thường khiến người ta quên mất tuổi tác của hắn.

Hắn đi đến pháp trận, trong thoáng chốc trên người hắn tỏa ánh sáng màu vàng vô cùng rực rỡ, chiến ý lượn lờ, pháp thuật quanh thân.

Năng lực cảm nhận thuộc tính Kim thiên phẩm, cảnh giới võ đạo, cảnh giới pháp sư đều là tầng tám Bách Biến cảnh, pháp võ song tu cùng một cảnh giới.

"Ra đây đi!" Dư Sinh chỉ ngón tay hướng về phía đám người âm ỉ lúc này, thân thể người đó run rẩy, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn quật cường đi về phía diễn võ trường.

Thiên phú, năng lực cảm nhận linh khí thiên địa địa phẩm, cảnh giới tầng tá, nhưng nhìn Dư Sinh đứng đối diện, hắn không hề có lòng tin, cả người có vẻ không có một chút khí thế.

"Chuẩn bị xong chưa?" Dư Sinh hỏi.

"Xong rồi." Giọng nói thều thào của người nọ có chút run rẩy, sau một khắc diễn võ trường chấn động, Dư Sinh bước từng bước lớn đi về phía đối phương.

"Chiến!" Người đối diện hét lớn, căn răng phóng ra võ ý, nhưng trong giây phút Dư Sinh tỏa ra ánh sáng màu vàng óng như chiến thần giáng lâm, khí thế lại trở nên yếu đuối.

"Ầm!" Mọi người chỉ thấy cơ thể của người kia trực tiếp bị Dư Sinh đá bay ra ngoài, Dư Sinh không hề sử dụng bất kỳ chiến kỹ hay pháp thuật nào mà chỉ dùng cơ thể của một người tu hành võ đạo trực tiếp đánh bay kẻ kia.

"Người, đi ra..." Dư Sinh chỉ người tiếp theo trước đó cũng la hét muốn khiêu chiến Diệp Phục Thiên, hấn run run nói: "Ta chịu thua."

"Chịu thua cũng phải ra đây kiểm tra cảnh giới thiên phú của bản thân." Trưởng giả canh pháp trận trên diễn võ trường có chút bất mãn lướt mắt nhìn đối phương, thật không có chí khí, có điều thiếu niên như chiến thần trước mắt này quả thực phi phàm.

Những người muốn khiêu chiến với Diệp Phục Thiên hiện giờ sắc mặt đều cực kỳ khó coi, cậu ấy sẽ không thực sự khiêu chiến hết từng người một chứ?

Nếu quả thật là như vậy thì luận chiến của bọn họ lần này coi như hoàn toàn bị hủy.

"Diệp Phục Thiên." Bọn họ tức giận nhìn về phía tên vô sỉ dám lừa bọn họ ra rồi lại chạy mất, để Dư Sinh tới khiêu chiến.

Diệp Phục Thiên mỉm cười nhìn tất cả những điều này, ánh mắt nhìn những người trên diễn võ trường, thi Hương lần này Dư Sinh mới thật sự là nhân vật chính.

Không ngoài dự liệu, những kẻ muốn khiêu chiến Diệp Phục Thiên đều bị Dư Sinh chỉ đích danh luận chiến, có vài cường giả võ đạo tầng tám thậm chí tầng chín cũng không có cơ hội tỏa sáng dưới uy lực của Dư Sinh.

Bọn họ sớm muộn gì cũng có thể trở thành đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu, sở dĩ vẫn còn chần chừ là vì muốn thể hiện bản lĩnh ở kỳ thi Hương lần này và thi Hội sang năm thi Hội, giúp con đường về sau thuận lợi hơn, huống chi còn nghe đồn, những người có biểu hiện xuất sắc tại thi Hội và thi Hương hàng năm có cơ hội lọt vào mắt xanh của các cung chủ, có thể được nhận làm đệ tử quan môn, vì vậy luôn có một vài người muốn thử vận may.

Đáng tiếc lúc này đây bọn họ lại hoàn toàn làm nền cho Dư Sinh.

"Đúng là quái thú." Mọi người trên khán đài thầm nghĩ.

Ngay cả ánh mắt của Tần Soái nhìn Dư Sinh cũng có chút khác thường, người này có thần lực trời sinh, thiên phú võ đạo và thiên phú pháp sư đều là thiên phẩm, nếu xông pha chiến đấu trong kỳ sỹ đoàn tuyệt đối có thể khiến kẻ địch sợ hãi.

"Dư Sinh, được rồi." Cuối cùng Diệp Phục Thiên cũng lên tiếng gọi, lúc này Dư Sinh mới trở lại vị trí của mình, khiến rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp, những người khác đã có cơ hội biểu hiện, lần lượt đi lên diễn võ trường thể hiện thiên phú và cảnh giới của mình và luận chiến, mặc dù cũng khá đặc sắc nhưng lại không mang tới sự chấn động mãnh liệt như Dư Sinh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mãi đến khi Mộ Dung Thu lên sân khấu mới trở nên đặc sắc hơn vài phần, sau khi hấn lên sân khấu liên tục khiêu chiến các cường giả, đánh bại toàn bộ các đệ tử tầng chín tham gia, sau đó tiếp tục chèn ép đánh bại đệ tử tầng tám, hào quang vô song.

Ánh mắt của hấn thậm chí còn nhìn thoáng qua Dư Sinh bên này, nhưng tựa hồ hấn cũng không chắc sẽ chiến thắng nên vẫn không khiêu chiến Dư Sinh.

Diệp Phục Thiên chú ý tới ánh mắt kia của Mộ Dung Thu, hẳn đương nhiên đã nhìn ra Mộ Dung Thu cũng muốn đoạt thi Hương đệ nhất, mà Dư Sinh là kẻ chặn đường hắn, đánh bại Dư Sinh thì hắn mới có thể vững vàng nắm chắc thi Hương đệ nhất, nhưng Mộ Dung Thu không làm vậy bởi vì hắn không có lòng tin.

"Họ đều thuộc danh sách thi văn nhị giáp, thể hiện luận chiến khá đẹp mắt, nhưng về tuổi tác hay thiên phú Dư Sinh đều có ưu thế hơn, thi Hương đệ nhất lần này chắc chắn là Dư Sinh." Diệp Phục Thiên thầm nghĩ lấy, kiên trì cùng đợi lần này thi Hương kết thúc.

Mặt trời đã ngả về tây nhưng mọi người trong diễn võ trường không hề thấy mệt mỏi, mấy trăm đệ tử nhao nhao thể hiện hào quang của bản thân, Hoa Giải Ngữ mặc dù không tham gia luận chiến nhưng cũng đến thể hiện thiên phú và cảnh giới của mình, nhìn thấy dung nhan của nàng mọi người đều có cảm giác đau lòng, đừng yêu cái tên vô sỉ kia nhé...

Luận chiến cuối cùng đã chuẩn bị kết thúc, đến lúc sắp kết thúc...

Ánh mắt mọi người chậm rãi chuyển qua nhìn các trưởng giả trên diễn võ trường, kế tiếp sẽ chờ các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong và cung chủ Thổ Hành cung Thạch Trung quyết định kết quả, sau đó thi Hương lần này coi như kết thúc.

Lãnh Thanh Phong và Thạch Trung tựa hồ đang thương lượng gì đó, bên cạnh có người đang ghi lại, hiển nhiên là đang thương thảo kết quả cuối cùng của thi Hương.

Một vị trưởng giả bên cạnh Thạch Trung bước ra khỏi hàng, cầm danh sách đã ghi lại đi lên trước, nhìn về phía các thiếu niên trên diễn võ trường, chậm rãi nói: "Thi Hương lần này cũng giống như trước, thành tích thi văn và luận chiến đều được tính điểm để tìm ra danh sách giáp bảng."

Thi Hương cuối cùng sẽ chỉ có một danh sách, đó chính là giáp bảng, cũng giống như thi văn, chỉ có ba vị trí đứng đầu mới có thứ hạng cụ thể.

Ba vị trí đứng đầu giáp bảng tượng trưng cho vinh quang, mà những người đó đều sẽ có tư cách tiến vào tầng hai tầng thư các.

Chư ánh mắt của người có chút mong đợi mong về phía trước, lần này thi Hương Giáp bảng nổi bật nhất ba người, sẽ là ai?

Đôi mắt Diệp Phục Thiên nhìn trưởng giả phía trước, trong ánh mắt lộ ra tia sáng, thi Hương khóa này sẽ thuộc về Dư Sinh.

"Giáp bảng đầu bảng, Mộ Dung Thu." Một giọng nói vang lên, ánh mắt Diệp Phục Thiên ngưng đọng ở nơi đó rồi lập tức trở nên kinh ngạc, khó hiểu.

Giáp bảng đầu bảng là Mộ Dung Thu?

Những người khác cũng đều có chút kinh ngạc, có điều cũng chẳng có biểu cảm gì quá đặc biệt, dù sao cảnh giới của Mộ Dung Thu là tầng chín, hơn nữa biểu hiện cũng đủ xuất sắc, chẳng qua là cảm thấy có chút đáng tiếc cho Dư Sinh.

"Giáp bảng thứ hai, Dư Sinh." Trưởng giả tiếp tục tuyên bố.

"Vì sao?" Khi trưởng giả đang chuẩn bị tiếp tục tuyên bố, có một giọng nói cắt ngang, mọi người lộ ra vẻ kỳ lạ, ánh mắt đổ dồn về phía người lên tiếng, chính là Diệp Phục Thiên.

Trưởng giả tuyên bố danh sách cùng với tiền bối của học cung Thanh Châu đều nhíu mày, cắt ngang việc tuyên bố kết quả hiển nhiên là hành vi không lễ phép với trưởng bối.

"Vì sao Mộ Dung Thu đầu bảng, còn Dư Sinh lại là thứ hai." Diệp Phục Thiên hỏi.

"Hỗn xược!" Trưởng giả tuyên bố danh sách quán lớn: "Thứ tự danh sách đương nhiên có lý do của nó"

"Ta không phục!" Diệp Phục Thiên nói.

"Mộ Dung Thu mười bảy tuổi là pháp sư thuộc tính Thổ, thiên phú thiên phẩm, tu vi tầng chín; Dư Sinh mười lăm tuổi, võ pháp kiêm tu, thiên phú võ đạo và thiên phú pháp sư đều là thiên phẩm, hai người thiên phú đối lập, hiển nhiên Dư Sinh xuất chúng hơn, còn về thi văn, hai người đều thuộc nhị giáp ngang hàng, mà biểu hiện luận chiến, Mộ Dung Thu không bại, Dư Sinh cũng vậy, còn đánh bại được đệ tử tầng chín nên bất luận là phương diện nào, Dư Sinh đều có ưu thế, liếc mắt cũng có thể thấy được, vì sao đầu bảng lại là Mộ Dung Thu?"

Diệp Phục Thiên đi lên trước một bước, hạ thấp người nói với sư trưởng của học cung Thanh Châu: "Mong các vị sư trưởng có thể suy xét lại."

"Hửn..." Tần Y nhìn về phía Diệp Phục Thiên, tuy nàng cũng không tán thành với kết quả này, nhưng nếu học cung Thanh Châu đã tuyên bố, Diệp Phục Thiên lại đứng ra nói, chẳng phải đang nghi ngờ các chủ Kiếm các và cung chủ Thổ Hành cung?

Hửn rõ ràng cực kỳ thông minh, nhưng lúc này sao lại hồ đồ như vậy.

Đệ tử ngoại môn trên diễn võ trường nhao nhao nhìn về phía Diệp Phục Thiên, thấp giọng bàn tán, thần sắc Mộ Dung Thu cực kỳ thờ ơ, nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên.

Mọi người trên khán đài cũng lộ ra vẻ kinh ngạc cực kỳ, bọn họ mặc dù cảm thấy có chút đáng tiếc cho Dư Sinh nhưng không ngờ lại có đệ tử đứng ra nghi vấn trước mặt mọi người.

"Câm miệng, người có biết bản thân đang làm cái gì không?" Trương giả bên cạnh pháp trận quát lớn một tiếng, hấn rất tán thưởng Diệp Phục Thiên nhưng chính là bởi vì tán thưởng cho nên mới ngăn cản hấn làm càn, tuổi trẻ khinh cuồng cũng phải biết đúng mực.

Diệp Phục Thiên đương nhiên biết mình đang làm cái gì, hấn cũng hiểu rõ làm vậy cũng không có ý nghĩa gì, đó không phải là hành vi lý trí nhưng hấn vẫn muốn đứng ra, nếu như là chính bản thân hấn, hấn không thấy có vấn đề gì nhưng đó là vinh quang nên thuộc về Dư Sinh, dựa vào cái gì mà vì một lần phán bừa lại bị tước đoạt?

Giáp bảng tính điểm tổng hợp, đúng như những gì hấn nói, Dư Sinh không hề yếu thế, tại sao lại thua Mộ Dung Thu?

Vị trí thứ nhất và thứ hai tuy chênh lệch không lớn nhưng đối với Diệp Phục Thiên mà nói, vinh quang đầu bảng vốn nên thuộc về Dư Sinh, dựa vào cái gì mà bị tước đoạt chứ?

"Ta biết, nhưng ta không phục." Đôi mắt thiếu niên lộ ra chí quyết cường, hấn chưa bao giờ nghiêm túc như thế, cho dù bị người khác sỉ nhục, hấn đều có thể coi nhẹ nhưng lại không thể trơ mắt nhìn thứ thuộc về Dư Sinh bị tước đoạt một cách hờ hững.

"Phục Thiên." Bàn tay Dư Sinh đặt trên vai Diệp Phục Thiên, lắc lắc đầu.

Diệp Phục Thiên nhìn hấn, cũng nghiêm túc lắc đầu.

"Tiếp tục tuyên bố kết quả, gạch bỏ tên của hấn." Thạch Trung lạnh lùng nói, danh sách này mặc dù có thể gặp phải nghi vấn nhưng cũng không phải là việc lớn, dù sao biểu hiện của Mộ Dung Thu cũng đủ ưu tú, nhưng hấn không ngờ Diệp Phục Thiên sẽ đứng ra lên tiếng trước mặt mọi người.

Người tuyên bố danh sách gật đầu, nhìn thoáng qua tên ở vị trí thứ ba rồi bỏ qua cái tên đó, nói: "Giáp bảng thứ ba, Hoa Giải Ngữ."

Hoa Giải Ngữ mặc dù không tham gia luận chiến nhưng nàng thi văn đệ nhị, thiên phú cực kỳ xuất chúng, tu vi Quy Nhất cảnh, hạng ba thi Hương là điều không ai phải thắc mắc, đương nhiên mọi người mơ hồ đoán ra, vị trí kia vốn là của thiếu niên quật cường đó.

"Ta vẫn không phục." Giọng nói của Diệp Phục Thiên vẫn như trước nhưng người tuyên bố danh sách vẫn tiếp tục đọc tên.

Thế là thi Hương lần này xuất hiện tình huống chưa từng có trong quá khứ, khi tuyên bố giáp bảng lại có một giọng nói quật cường vang lên tại diễn võ trường.

Dư Sinh nhìn bóng lưng thon gầy, hai tay nắm chặt, đôi mắt kiên nghị ấy có chút ửng đỏ.

"Đùng!" Một tiếng chấn động vang lên, Dư Sinh bước ra ngoài, không ai có thể xúc phạm tôn nghiêm của thiếu niên phía trước, kể cả học cung Thanh Châu!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tần Tương Quân

"Đùng..." Diễn võ trường lại vang lên âm thanh rúng động, Dư Sinh từng bước đi về phía trước.

"Hắn muốn làm gì?" Các ánh mắt đổ dồn về phía Dư Sinh, hai người này muốn khiêu chiến với uy nghiêm của học cung Thanh Châu hay sao?

Kết quả thi Hương đã tuyên bố, việc hai vị cung chủ đã quyết định đương nhiên không thể bị công chúng phủ định, lẽ nào bọn họ muốn thay đổi kết quả? Trừ phi là điên rồi mới muốn như vậy.

"Dư Sinh, cậu trở về đi." Diệp Phục Thiên tựa hồ cảm nhận được sự phẫn nộ của Dư Sinh, mơ hồ đoán được cậu ấy sẽ làm gì nên hắn mới gọi lại, nhưng mà lần này Dư Sinh không nghe hắn.

Giáp bảng vẫn tiếp tục tuyên bố, nhưng Dư Sinh xuất hiện giữa diễn võ trường, cắt ngang tất cả khiến sắc mặt của rất nhiều sư trưởng học cung Thanh Châu trở nên vô cùng khó coi, Diệp Phục Thiên náo loạn lần này đã làm cho học cung mất mặt nhưng niệm tình hắn còn nhỏ tuổi, học cung không để ý đến, bây giờ Dư Sinh lại đi lên diễn võ trường.

"Dư Sinh, lui ngay!" Các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong tự mình lên tiếng, trên thực tế hắn muốn để Dư Sinh đứng đầu giáp bảng nhưng Thạch Trung lại kiên trì muốn cho Mộ Dung Thu đứng đầu, hắn đương nhiên sẽ không vì chút chuyện này mà làm Thạch Trung mất mặt, có điều hai thiếu niên ấy lại cứng đầu không nghe được.

"Ta muốn khiêu chiến Mộ Dung Thu." Dư Sinh ngưng mắt nhìn Lãnh Thanh Phong lạnh lùng lên tiếng.

"Người thật hỗn xược, thi Hương đã kết thúc, chẳng lẽ người muốn giở trò, trong mắt người có còn quy củ hay không, mau lui xuống ngay cho ta!" Thạch Trung đứng dậy lớn tiếng quát mắng.

Dư Sinh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu, trên người của cậu ấy mơ hồ có một luồng sức mạnh cuồn cuộn lan tràn, Diệp Phục Thiên cảm nhận được luồng khí tức này, sắc mặt hẳn chợt biến đổi, nổi giận nói: "Dư Sinh, mau quay lại đây!"

Nghĩa phụ đã dặn dò không thể để người khác biết thiên phú thực sự của Dư Sinh mạnh chừng nào.

"Không!" Giọng nói của Dư Sinh trở nên trầm thấp, quanh người hẳn có một luồng khí đáng sợ vờn quanh, ánh sáng vàng kim lộng lẫy lóng lánh, như phủ thêm một lớp áo giáp thần ma, ánh mắt của rất nhiều nhân vật lớn đột nhiên gian trở nên rất sắc bén, nhìn chằm chằm Dư Sinh, đó là cái gì?

"Mình thực sự rất tức giận." Giọng nói của Diệp Phục Thiên cũng trầm xuống, tựa hồ tức giận vô cùng, đôi mắt ửng đỏ của Dư Sinh khi nghe được giọng nói ấy hơi run run, sau đó luồng khí trên người chậm rãi biến mất, hẳn quay đầu lại nhìn Diệp Phục Thiên.

Phụ thân đã nói, không có ai có thể chà đạp tôn nghiêm của thiếu niên trước mắt, bất luận là ai, bất luận lúc nào, hẳn đều phải đứng phía trước Diệp Phục Thiên, không tiếc tất cả.

"Cậu ngốc quá, bỏ đi, thời gian sẽ chứng minh tất cả thôi." Giọng nói của Diệp Phục Thiên trở nên nhu hòa hơn, trước đây toàn là Dư Sinh khuyên hẳn, lúc này hẳn lại khuyên Dư Sinh, tuy cậu ấy vẫn cứng đầu nhưng đã nghe lời hẳn quay lại, khiến sắc mặt của các trưởng giả học cung Thanh Châu dễ chịu hơn một chút.

Giờ khắc này ánh mắt mọi người ở học cung Thanh Châu nhìn về phía hai người đó trở nên có chút quái dị, quan hệ hơi bị phức tạp à nha... Khi nhìn về phía dung nhan hoàn mỹ của Hoa Giải Ngữ, bọn họ mơ hồ cảm thấy lo lắng cho nàng.

Trưởng giả tiếp tục tuyên bố giáp bảng, quả nhiên không có tên Diệp Phục Thiên, lúc này đây không ít người đều âm thầm tiếc cho hắn.

Trước đây rất nhiều người đều muốn thấy chuyện cười của Diệp Phục Thiên nhưng dù sao cũng không có thù hận gì, chỉ là bởi vì nữ thần Hoa Giải Ngữ nên bọn họ mới thấy khó chịu thôi... Nhưng bất luận thế nào, thiên phú của Diệp Phục Thiên cũng là thượng phẩm, vốn nên lọt vào giáp bảng, thậm chí là ba vị trí đứng đầu.

Đương nhiên, điều đó không có nghĩa là bọn họ có cảm tình với Diệp Phục Thiên, mỗi thù đoạt mất nữ thần quyết không đội trời chung... Hơn nữa, người này thật sự quá vô sỉ.

Diệp Phục Thiên chưa từng xuất hiện trong giáp bảng nên cũng không có phản ứng gì quá gay gắt, hắn không để đến vinh nhục của mình như vậy nhưng hắn lại vì chuyện Dư Sinh bị xếp thứ hai mà đứng ra nghi vấn nhân vật lớn của học cung Thanh Châu.

Rất nhiều nhân vật lớn thành Thanh Châu thì đang nghĩ khí tức mà Dư Sinh tỏa ra lúc này rốt cuộc là cái gì?

Bọn họ mơ hồ đều cảm giác được, tương lai vị thiếu niên dũng mãnh phi thường kia chắc chắn sẽ vang vọng cả thành Thanh Châu, chỉ một người này thôi đã khiến cho họ cảm thấy chuyến đi này không uổng phí.

Thi Hương lần này đã kết thúc như vậy, khi Lãnh Thanh Phong và Thạch Trung tuyên bố, bọn họ đi về phía khán đài, thành chủ và Tần Soái tướng quân đang theo dõi kỳ thi, bọn họ đương nhiên muốn chào hỏi một chút.

Tâm trạng của các đệ tử học cung Thanh Châu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trong đám người, ánh mắt Mộ Dung Thu nhìn về phía Diệp Phục Thiên, ánh mắt của hắn rất bình tĩnh nhưng nội tâm rất lạnh, tuy hắn đứng đầu giáp bảng thi Hương của học cung Thanh Châu nhưng lúc Diệp Phục Thiên bước ra chất vấn lại khiến tất cả mọi người cảm giác hắn không bằng Dư Sinh, đây chính là sự mất mặt.

Ngoài việc đó ra, điều càng khiến cho Mộ Dung Thu tức giận là Hoa Giải Ngữ, nàng chưa bao giờ nói với hắn câu nào, nhưng lại cười ôn nhu với Diệp Phục Thiên như vậy.

Ánh mắt Mộ Dung Thu lóe lên sự sắc lạnh, hắn bước tới phía khán đài.

Ở một nơi khác, đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyết cũng ngóng nhìn Diệp Phục Thiên, trong ánh mắt có một chút do dự.

"Tên đó thực sự không biết tốt xấu, lại dám chống đối sư trưởng." Mộ Dung Thanh bên cạnh nói.

Phong Tình Tuyết giống như không nghe được lời của nàng ấy, vẫn chăm chú nhìn về phía Diệp Phục Thiên. Diệp Phục Thiên như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt của hắn cũng hướng về phía nàng, Phong Tình Tuyết thấy ánh mắt hắn đầu tiên là có một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền nở một nụ cười nhàn nhạt rồi quay đi.

Nụ cười ấy không có bất kỳ oán hận nào, bình tĩnh tự nhiên giống như nụ cười giữa băng hữu với nhau nhưng thấy nụ cười đó Phong Tình Tuyết lại cảm giác rất khó chịu, trước kia nụ cười của Diệp Phục Thiên luôn có nét xấu xa, nhưng lần này không có. Nàng hiểu rõ đó chính là khoảng cách.

Tình bạn đã lỡ mất, đã mất đi sẽ không thể có được nữa.

Phong Tình Tuyết xoay người, đôi mắt hơi ửng đỏ, đi về phía khán đài cha nàng đang ngồi.

Mọi người lục tục rời đi, Hoa Giải Ngữ cũng một mình đi về hướng nào đó, không nói chuyện gì với Diệp Phục Thiên. Cảnh tượng này làm cho mọi người lại dấy lên hy vọng, có thể Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ không phải là quan hệ yêu đương như bọn họ tưởng tượng.

"Diệp Phục Thiên." Lúc này, một hình bóng cuốn hút xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện trước mặt Diệp Phục Thiên, cảm tức nhìn hẳn: "Sao người có thể hành sự lỗ mãng như thế, thi Hương lần này lẽ ra người có thể lọt vào giáp bảng, có cơ hội trở thành đệ tử chính thức như Dư Sinh, mà người lại làm loạn như vậy, chẳng phải đều bị hủy hết sao."

Diệp Phục Thiên nhìn nữ nhân xinh đẹp đang tức giận, khóe miệng lại nở nụ cười bất cần đời: "Mặc dù sư tỷ tức giận nhưng vẫn rất xinh đẹp."

"Người..." Tần Y cạn lời trừng mắt nhìn hẳn, thiếu niên quật cường trước đó can đảm đứng ra chất vấn cung chủ vì Dư Sinh sao chỉ mới chớp mắt lại trở nên vô lại như thế? Thực sự là cùng một người sao?

"Trước đây người rõ ràng là tăng một, người tu luyện từ lúc nào mà đạt được cảnh giới như hiện tại?" Tần Y hỏi, nàng vẫn không nghĩ ra vấn đề này.

"Lần trước sau khi đặt cược với sư tỷ thì ý chí chiến đấu vô cùng sung mãn, từ tầng một nhảy vọt một phát tới cảnh giới hiện tại đó." Diệp Phục Thiên nhìn Tần Y nói: "Sư tỷ, tỷ sẽ không quên chuyện tỷ đã hứa với ta, đúng không?"

Tần Y trợn mắt nhìn Diệp Phục Thiên, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, ai tin chứ? Thực sự là nói năng bậy bạ.

Còn về chuyện nàng hứa... Tần Y nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Ta có hứa với người cái gì hả?"

"Ừa..." Lúc này đến lượt Diệp Phục Thiên tròn mắt nhìn dáng người quyến rũ phía trước, vẻ mặt đầy đau khổ nói: "Sư tử đã nói, chỉ cần ta vượt qua kỳ thi Hương thì ta muốn làm gì cũng được..."

"Có không đó? Sao ta không nhớ!" Tần Y lộ vẻ nghi hoặc, sau đó còn nhìn về phía học viên đã từng ở trong giảng đường hôm đó đứng cách đó không xa, hỏi: "Ta có hứa với hã cái gì không?"

Người nọ sững sốt một chút, lập tức nghiêm túc nói: "Không có, đương nhiên là không có."

Nói xong, hã có chút hả hê liếc nhìn Diệp Phục Thiên, tên vô sĩ này dám đùa giỡn với nữ thần sư tử, nằm mơ đi nhé...

"Người, được lắm..." Diệp Phục Thiên cười tủm tỉm nhìn người vừa nói chuyện, gọi: "Dư Sinh."

Tiếng nói của hã vừa vang lên, học viên kia nhấc chân chạy như điên, tốc độ quả thực quá nhanh, động một chút là gọi Dư Sinh, đừng đùa như vậy chứ...

Diệp Phục Thiên lại uất ức nhìn Tần Y, nói: "Sư tử, tử không nên đối nhân xử thế như vậy đâu!"

Tần Y lộ ra sự đắc ý, cười nói: "Không phải là học của người sao?"

Thì ra thỉnh thoảng vô sĩ một lần như vậy cảm giác rất chi là thoải mái!

"Sư tử hiểu lầm ta quá rồi." Diệp Phục Thiên cắn răng nói, nhìn dáng vẻ xinh đẹp trước mắt, xem ra tưởng to gan ý tưởng cứ như vậy bị hã đi rồi.

"Đang nói chuyện gì hã?" Lúc này, cách đó không xa truyền đến một giọng nói, ánh mắt hai người chuyển qua, đồng thời nhìn về phía hình bóng

đang đi tới, đôi mắt Diệp Phục Thiên hiện lên sự tôn kính, lễ phép nói: "Tướng quân."

"Cha." Tần Y lộ ra thần sắc dí dỏm, vẻ đẹp đơn thuần của thiếu nữ mười bảy tuổi càng nhuần nhuyễn thêm khiến Diệp Phục Thiên ngây người, thì ra nữ thần sư tử còn có phương diện như thế.

"Con lại ức hiếp sư đệ sao?" Tần Soái xoa xoa đầu Tần Y, sau đó nhẹ nhàng gõ đầu Diệp Phục Thiên, nói: "Hôm nay ngươi biểu hiện rất tốt."

"Đa tạ Tần tướng quân." Diệp Phục Thiên đương nhiên biết Tần Soái, ở thành Thanh Châu không ai không biết đến tướng quân.

"Ngươi là Dư Sinh?" Ánh mắt Tần Soái lướt qua bên cạnh Diệp Phục Thiên. Dư Sinh gật đầu nói: "Đúng ạ."

"Dư Sinh, tuy ngươi có thiên phú pháp sư rất mạnh nhưng ngươi là chiến sĩ trời sinh, nhất định không nên đi theo con đường pháp sư." Tần Soái nghiêm túc nói, ông rất tán thưởng thiếu niên trước mắt, ông chưa bao giờ thấy người có thiên phú chiến sĩ như vậy, chắc chắn năm sau hẳn sẽ là chiến thần của thành Thanh Châu.

Dư Sinh gật đầu, hẳn đương nhiên hiểu rõ điều ấy.

"Nếu một ngày kia ngươi muốn trở thành kỵ sĩ, quân đoàn kỵ sĩ Hắc Kỳ Lân luôn hoan nghênh ngươi bất cứ lúc nào." Tần Soái nghiêm túc nói, Dư Sinh sửng sốt một chút, ngay cả Diệp Phục Thiên cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, Dư Sinh mới mười bảy tuổi mà Tần Soái lại tự mình đề nghị, có thể thấy được ông tán thưởng Dư Sinh đến mức nào.

"Vâng." Dư Sinh đồng thời nghiêm túc gật đầu.

"Đi thôi." Tần Soái đưa Tần Y rời đi, nàng quay đầu lại nhìn Diệp Phục Thiên cười cười, lộ ra vẻ đặc ý.

"Ai da, sự tỷ thay đổi rồi." Diệp Phục Thiên thở dài, buồn quá đi, rõ ràng đã nói muốn làm gì cũng được mà!

Diệp Phục Thiên nhắc bước đi đến khán đài, Diệp Bách Xuyên đang chỉ hẫn rồi nói với người bên cạnh: "Đây là con trai ta, nó không thích ganh đua nên không lọt vào giáp bảng."

"Ta biết, hẫn đã rất mạnh rồi." Người bên cạnh nói, ông ta đã nói mấy trăm lần đó là con của ông ta rồi.

"Ai da, vẫn còn kém xa ta." Diệp Bách Xuyên thở dài, Diệp Phục Thiên bỗng muốn xoay người rời đi ngay, nhìn cha nói: "Con trai người bị đả kích lớn như vậy, lẽ nào lúc này cha không an ủi trái tim tổn thương của con sao?"

Diệp Bách Xuyên cổ quái nhìn Diệp Phục Thiên, nói: "Đả kích be bé ấy mà cũng gọi là chuyện lớn sao?"

Diệp Phục Thiên đỡ trán nói: "Người trở về đi, con không tiễn đâu."

Nói xong hẫn liền xoay người đi ngay, ngoại trừ cảm giác gia môn bất hạnh còn có thể nói gì đây, đầu thai cũng phải có kỹ thuật đó trời ạ!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Dư Âm

Trận phong ba trong kỳ thi Hương đã kết thúc, mọi người dần dần tản đi, trả lại cho diễn võ trường sự yên tĩnh thường ngày.

Tuy nhiên nội tâm của nhiều người không hồi phục nhanh như vậy, thi Hương lần này Diệp Phục Thiên quá sáng chói, một bước chuyển mình từ phế vật huyền thoại thành thiên tài võ pháp kiêm tu, hơn nữa thiên phú võ pháp đều là thiên phẩm. Điều càng khiến người khác đổ kỵ là hãn và Hoa Giải Ngữ dường như có một mối quan hệ mơ hồ không rõ, và có thể nói là nếu Diệp Phục Thiên không gây mâu thuẫn với sư trưởng vì Dư Sinh thì thi Hương lần này coi như quá mỹ mãn với hãn.

Đương nhiên ngoài Diệp Phục Thiên, Dư Sinh cũng khiến mọi người nhận thức được hãn yêu nghiệt mức nào, nếu Mộ Dung Thu đứng trước mặt hãn thì cũng chả là cái gì cả.

Không khí cuối thu hơi se lạnh như sẵn sàng đón chờ mùa đông sắp đến.

Vài ngày sau đó, nhiều tin tức của học cung Thanh Châu nhanh chóng truyền ra, Mộ Dung Thu và Hoa Giải Ngữ đều trở thành đệ tử chính thức, hơn nữa còn được các cung chủ nhìn trúng. Dư Sinh cũng thế, nghe nói vài vị tiền bối của Võ Đạo cung và cung chủ Kim Hành cung thậm chí đã cãi nhau một trận, họ đều muốn chiêu mộ nhân vật yêu nghiệt ấy về phía mình để đích thân dạy dỗ.

Đãi ngộ đó khiến vô số đệ tử ngoại môn ngưỡng mộ, quả nhiên người có biểu hiện sáng chói nhất kỳ thi Hương sẽ được các nhân vật lớn của học cung chào đón.

Ngoài ra, các học viên lọt vào danh sách giáp bảng bắt đầu tiến vào tầng hai tầng thư các để khám phá sự lợi hại của pháp thuật và công pháp võ đạo.

Tuy nhiên Diệp Phục Thiên – nhân vật truyền kỳ vì hành động theo cảm tính nên bị đá khỏi giáp bảng lại không hề may mắn, nghe nói các nhân vật lớn của học cung cực kỳ không hài lòng vì hành động không phép tắc của hắn, chuẩn bị trừng phạt hắn.

Sự thật thì lúc đó Dư Sinh cũng đứng ra nhưng nhiều tiền bối muốn giành người, ai dám phạt Dư Sinh? Lỗi sai của Dư Sinh đều đổ hết lên người Diệp Phục Thiên, chỉ có thể nói rằng hắn quá xui xẻo.

Mấy ngày nay Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đều đang tu hành, không hề để ý đến tin tức bên ngoài.

Hôm nay có tiết dạy của Tần Y sư tỷ, Diệp Phục Thiên chuẩn bị tinh thần làm một học viên chăm chỉ, cuối cùng đã có cơ hội đến giảng đường của Tần Y.

Nhưng khi Diệp Phục Thiên đến giảng đường, hắn phát hiện ánh mắt mọi người nhìn hắn có chút cổ quái, tên này đến thật đúng lúc, kết quả trừng phạt vừa ban xuống thì hắn đã có mặt rồi.

Tần Y thấy Diệp Phục Thiên xuất hiện, đôi mắt đẹp cũng ngưng đọng nhìn hắn ẩn chứa sự tức giận.

“Ta biết ta rất đẹp trai, cho nên mọi người không cần nhìn ta như thế.” Diệp Phục Thiên nói, mọi người đều trợn mắt, quả nhiên tên này vẫn trung thành với con đường vô sỉ.

Tần Y bước đến trước mặt Diệp Phục Thiên, đôi mắt đẹp của nàng có chút thất vọng, nói: “Diệp Phục Thiên, học cung đã tuyên bố cấm người ra

vào giảng đường, nhưng người đừng lo, ta sẽ phản ánh lại với học cung, ta tin rằng quyết định này sẽ sớm bị bỏ đi thôi.”

Khi Tần Y biết được tin này, nàng cực kỳ không vui, thiên phú của Diệp Phục Thiên ai ai cũng thấy, cho dù hẳn có chút lỗ mãng với sư trưởng nhưng lẽ nào thi Hương tuyệt đối công bằng sao? Tại sao lại đưa ra quyết định trừng phạt như thế với Phục Thiên.

Nàng còn có vài lời chưa nói, học cung không những cấm Diệp Phục Thiên ra vào giảng đường, hơn nữa còn quyết định quan sát hẳn, có nghĩa là Diệp Phục Thiên vẫn có khả năng bị đuổi khỏi học cung vì chuyện xảy ra trong kỳ thi Hương.

Đó chính là nguyên nhân ai ai cũng nhìn Diệp Phục Thiên bằng ánh mắt cổ quái, một người vừa chứng minh bản thân không phải phế vật mà còn là thiên tài võ pháp kiêm tu nhưng vẫn không thoát khỏi số phận có khả năng bị đuổi khỏi học cung, còn có thể nói gì được đây... chỉ có thể nói đó là cái giá của tuổi trẻ bồng bột.

Có điều bọn họ cũng thấy kỳ lạ, theo lẽ thường tình thì không nên như vậy, dù gì thì thiên phú Diệp Phục Thiên thể hiện ở kỳ thi Hương vô cùng xuất sắc.

Sắc mặt Diệp Phục Thiên biến đổi, dường như hẳn đang cảm thấy rất uất ức.

“Ừm.” Diệp Phục Thiên gật đầu, bước lên ôm nhẹ Tần Y.

“Hẳn đang làm gì vậy?” Mọi người ngậy ra, tên khốn đó đang làm cái quái gì vậy? Hẳn dám ôm...

Tần Y trợn mắt, không phải chứ?

Nàng chỉ nói Diệp Phục Thiên bị cấm lên lớp thôi mà? Chẳng qua là nghỉ vài buổi thôi, có cần phản ứng mạnh như vậy không?

Cơ thể nhanh lùn về sau vài bước, gương mặt Tần Y chột đỏ lên, biểu cảm của nàng từ đồng tình chuyển thành phẫn nộ như đã nghĩ thông điều gì đó, dữ dằn trợn mắt nhìn Diệp Phục Thiên, gằn lên từng chữ: “Diệp! Phục! Thiên”

“Sư tỷ à, ta chột nhớ mình còn có việc. Ta đi trước nhé.” Diệp Phục Thiên xoay người rời đi, tốc độ và lời nói đều cực kỳ nhanh, không hề có sự nản chí như lúc này.

“Đừng để ta nhìn thấy người thêm lần nữa!” Tần Y nhìn bóng lưng ấy hét lên.

Nhiều nam sinh trên giảng đường cũng đứng lên, đến bây giờ vẫn đang ngơ ra.

“Hắn dám, hắn dám... khốn kiếp!” Có người phẫn nộ hét.

Nữ thần trong lòng của họ mà Diệp Phục Thiên cũng dám ôm ư?

“Học cung trùng phạt hắn quá nhẹ, đáng lẽ nên trực tiếp đuổi hắn luôn.”

“Đúng, đáng lẽ nên đuổi luôn, vĩnh viễn không được vào học cung nửa bước.” Mọi người cảm phẫn sôi sục, nữ thần Tần sư tỷ của bọn họ lại bị đùa bỡn rồi!

Dư Sinh và Diệp Phục Thiên đi trên hành lang học cung. Dư Sinh nói: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy gì chứ, mình chỉ không kiềm chế được cảm xúc, sư tỷ đối với mình quá tốt.” Diệp Phục Thiên liếc Dư Sinh, đầu cậu ấy chứa cái gì vậy nhỉ, sao lại có ý nghĩ đó, hẳn là người như vậy sao?

“Ừm.” Dư Sinh gật đầu, lộ ra biểu cảm thấu hiểu, Diệp Phục Thiên thăm than, haizz, Dư Sinh cũng thay đổi rồi.

“Sao học cung lại trừng phạt mình?” Diệp Phục Thiên đột nhiên nói, chuyện ở kỳ thi Hương không có kết quả, vị trí đầu bảng của Dư Sinh cũng bị người khác đoạt mất, bây giờ lại trừng phạt hãn, thật sự hãn cảm thấy rất khó chịu.

Dư Sinh chớp mắt nói: “Lẽ nào là do các chủ Kiểm các hay cung chủ Thổ Hành cung bị cậu làm mất mặt nên mới làm như vậy?”

“Thôi bỏ đi, chẳng lẽ lại đuổi mình đi thật.” Diệp Phục Thiên nói.

“Ai nói không thể đuổi người khỏi học cung?” Phía sau có một giọng nói vang lên. Diệp Phục Thiên dừng bước, quay lại nhìn người đang nói chuyện, chớp chớp mắt.

Người vừa nói chính là Mộ Dung Thu, ánh mắt hãn lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Người thực sự ngây thơ cho rằng thiên phú có thể quyết định được tất cả sao? Vậy thì tại sao vị trí đầu bảng của Dư Sinh lại bị đoạt mất?”

Nghe được lời này, ánh mắt Diệp Phục Thiên trở nên vô cùng sắc bén, Dư Sinh không đứng đầu thi Hương lẽ nào không phải là do sở thích của hai vị cung chủ hay do phán nhầm mà là một nguyên nhân không ai biết.

“Những gì người đang nghĩ trong lòng không hề sai, không chỉ như thế, lần này học cung trừng phạt người cũng liên quan đến ta.” Mộ Dung Thu bước từng bước về phía Diệp Phục Thiên, nói với một âm thanh cực kỳ thấp: “Ngạc nhiên không?”

“Rắc rắc.” Hai tay Dư Sinh nắm chặt, cơ thể run bần bật.

“Muốn động thủ hả? Đồ ngu, người dám không?” Mộ Dung Thu liếc nhìn Dư Sinh, vẫn cái ánh mắt khinh bỉ ấy, đôi mắt Diệp Phục Thiên híp lại, Dư Sinh bước lên trước một bước.

“Dư Sinh!” Diệp Phục Thiên kêu lên, sự lạnh lùng trong mắt biến mất, thay vào đó là một nụ cười.

Từng lời nói của Mộ Dung Thu càng ngày càng chói tai chỉ với một mục đích duy nhất, kích động hắn.

Nếu hắn và Dư Sinh động thủ, hắn nghi Mộ Dung Thu sẽ không đánh trả, vậy thì việc hắn bị trừng phạt càng có cơ chính đáng hơn.

“Mộ Dung Thu, ta đã ghi nhớ người.” Diệp Phục Thiên cười rồi quay người nói với Dư Sinh: “Chúng ta đi.”

Dư Sinh lạnh lùng liếc Mộ Dung Thu, sau đó cùng Diệp Phục Thiên rời khỏi đó. Mộ Dung Thu ngây người, lúc luận chiến không phải rất ngông cuồng sao, giờ đây sao lại nhát gan như thế?

“Tại sao cậu không để mình ra tay?” Lúc này Dư Sinh cực kỳ phẫn nộ.

“Rồi sau đó để mình đổ vỏ à?” Diệp Phục Thiên khó chịu nói. Việc xảy ra ở kỳ thi Hương đã khiến Mộ Dung Thu nhắm vào hắn.

“Cậu về trước đi, mình có chuyện phải đi một chuyến.” Diệp Phục Thiên đột nhiên nói.

“Đi đâu?” Dư Sinh hỏi.

“Đến nhà yêu tinh.” Diệp Phục Thiên xoay người rời đi, Dư Sinh ngây người nhìn bóng lưng của hắn, thì thầm nói: “Muốn đến gặp trưởng bối rồi hả ta?”

Hình như bọn họ quen nhau chưa tới một tháng, cũng hơi nhanh, Dư Sinh có vẻ không hiểu lắm bèn lắc đầu rời đi.

Nhà Hoa Giải Ngữ cách học cung khá xa, còn là một biệt viện độc lập rất rộng. Điểm này Diệp Phục Thiên thấy bình thường, hôm đó khi vị trung niên ấy xuất hiện ở Thiên Yêu sơn, các trưởng bối học cung đều cúi đầu hành lễ, có thể thấy địa vị của ông ấy ở học cung Thanh Châu rất cao còn thân phận của Hoa Giải Ngữ cũng rất thần bí.

Ngoài biệt viện, Diệp Phục Thiên thấy có một thanh niên đang đứng, nhìn thấy Diệp Phục Thiên đến cũng có chút bất ngờ, nói: “Diệp Phục Thiên?”

“Sư huynh?” Diệp Phục Thiên nhìn thanh niên ấy hơi có ấn tượng, hình như đã ngồi cùng các trưởng bối học cung hôm thi Hương, có thể là đệ tử chính thức.

“Người đến đây làm gì?” Thanh niên ấy thần sắc cổ quái, hơn nữa sao hẳn lại tìm được đến đây?

“Ta đến tìm lão sư của ta.” Diệp Phục Thiên nói.

“Lão sư của người?” Thanh niên nhìn Diệp Phục Thiên hỏi: “Là ai?”

“Ta không rõ lắm, nhưng ông ấy ở đây.” Diệp Phục Thiên chỉ về phía biệt viện.

“Hoa tiền bối?” Thanh niên nhè nhẹ hỏi.

“Hả?” Diệp Phục Thiên thấy hơi xấu hổ, họ của lão sư là gì cũng không biết, nhưng nghĩ đến quan hệ của lão sư và Hoa Giải Ngữ thì chắc là không sai, bèn gật gật đầu.

Thanh niên nhớ lại lúc thi Hương Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ liếc mắt qua lại liền hiểu rõ, hẩn ôm ngực... cảm thấy đau lòng quá rồi hiu hắt rời đi.

Nghĩ đến việc học cung đang trừng phạt Diệp Phục Thiên, thậm chí còn muốn đuổi cậu ấy ra khỏi học cung, hẩn thấy thế giới này thật hỗn loạn, sao lại sống thiếu kiên nhẫn như thế... Dám đuổi đệ tử của ông ấy ra khỏi học cung Thanh Châu? Cung chủ Thổ Hành cung? Thích ngược quá à!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Dẫn Sói Vào Nhà

Khi Diệp Phục Thiên bước vào biệt viện liền nghe thấy tiếng đàn êm ái mềm mọng, tựa như có một thiếu nữ đang gảy đàn.

Nhưng Diệp Phục Thiên lại thấy lão sư đang ngồi trong đình đánh đàn, ưu nhã, tĩnh mịch. Nhìn khuôn mặt kia, Diệp Phục Thiên thầm nghĩ thảo nào có thể sinh ra Hoa Giải Ngữ xinh đẹp yêu nghiệt như vậy, dung nhan anh tuấn có thể sánh ngang với bản thân mình luôn á...

Bước chân của Diệp Phục Thiên rất nhẹ, yên lặng đi về phía đình nhưng tiếng đàn vẫn chậm rãi dừng lại không chút đột ngột, vị trung niên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phục Thiên cười nói: "Con hãy đến đây."

"Lão sư." Diệp Phục Thiên hạ thấp người khẽ gọi.

"Ừ, qua đây ngồi đi." Vị trung niên nói, Diệp Phục Thiên liền đi tới ngồi đối diện lão sư.

"Con có hiểu biết về bùa chú không?"

"Bùa chú là khắc pháp thuật trên giấy bùa, vì vậy chỉ có pháp sư có năng lực cảm nhận mạnh mẽ vô cùng mới có thể làm được, pháp sư này gọi là khắc lục sư."

Diệp Phục Thiên chậm rãi nói: "Bởi vì pháp sư có thể khống chế linh khí rất ít, lúc chiến đấu cần phải nhanh chóng thi triển pháp thuật, cần có uy lực và cảnh giới tương đương, nhưng nếu không phải trong trạng thái chiến

đấu, một pháp sư có thể ngưng tụ linh lực khắc những pháp thuật không thể thi triển lúc chiến đấu lên giấy, đây chính là bùa chú."

"Chính xác, nếu con là một khắc lục sư tài giỏi, uy lực của bùa chú do con tạo ra sẽ vượt xa uy lực pháp thuật thi triển lúc chiến đấu, cho nên khắc lục sư thường sở hữu năng lực chiến đấu vượt cảnh giới, không ai muốn đối đầu với họ." Vị trung niên nói.

"Không chỉ có vậy, khắc lục sư cực kỳ giàu có, bởi vì giá bùa chú rất đắt, còn địa vị của một khắc lục sư ưu tú, có lẽ con cũng biết rõ phần nào."

"Đệ tử biết." Diệp Phục Thiên cười.

"Đương nhiên, khắc lục sư cần phải có thiên phú, pháp sư bình thường căn bản không có cơ hội, còn con lại vừa vận sở hữu thiên phú đó." Vị trung niên nhìn Diệp Phục Thiên, lập tức đứng dậy rời đi, nói: "Đi theo ta."

Diệp Phục Thiên đi theo vị trung niên đến thư phòng trong biệt viện, thư phòng chứa hơn ngàn cuốn sách, ông ấy chỉ về phía một giá sách, nói: "Sách ở đây đều nói về bùa chú, con nên đọc qua trước một lượt."

"Vâng." Diệp Phục Thiên không hề hỏi gì, trực tiếp gật đầu, hẳn rất hài lòng với ông ấy, sau đó vị trung niên rời khỏi thư phòng, để lại một mình Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên xem qua một lượt những cuốn sách về bùa chú, sau đó chọn một cuốn trong đó rồi chăm chú đọc. Lầu cao vạm trượng khởi đầu từ đất phẳng, cho dù có thiên phú cũng cần phải bắt đầu từ cơ bản, dưới sự dạy dỗ của nghĩa phụ, từ nhỏ hẳn đã hiểu rõ tầm quan trọng của kiến thức, vì vậy hẳn đọc sách hết sức chăm chú.

Thoáng chốc mặt trời đã ngã về tây, Hoa Giải Ngữ từ bên ngoài đi vào, lên tiếng gọi: "Cha."

Vị trung niên ngẩng đầu cười nhìn Hoa Giải Ngữ nói: "Chiến tích hôm nay thế nào?"

"Ba con yêu thú cấp chín ạ." Hoa Giải Ngữ mỉm cười nói.

"Tốt lắm." Vị trung niên gật đầu nói:

"Con hãy đi chuẩn bị bút và giấy khắc bùa chú."

"Lại phải luyện tập hả cha?" Hoa Giải Ngữ nói.

"Không phải con, là chuẩn bị cho Phục Thiên." Vị trung niên cười nói.

Hoa Giải Ngữ nghe được hai chữ Phục Thiên, đôi mắt đẹp sáng lên, hẳn tới rồi à? Thật đúng là... rất biết tự giác!

...

Khi Diệp Phục Thiên đi ra thấy Hoa Giải Ngữ đang bày giấy bút trong đình, dáng người cao gầy gợi cảm, khí chất ưu nhã vượt quá lứa tuổi vốn có, Diệp Phục Thiên nghĩ thầm, sư nương chắc cũng là đại mỹ nhân, chỉ là hẳn chưa từng nhìn thấy.

Diệp Phục Thiên lặng lẽ tiến đến, thấp giọng cười nói: "Thực sự rất đảm đang."

Thân hình Hoa Giải Ngữ cứng đờ, đảm đang ư?

"Đây là nhà ta, người ăn nói cần thận một chút." Hoa Giải Ngữ quay đầu lại nhìn Diệp Phục Thiên cười nhẹ, nàng xinh đẹp động lòng người nhưng Diệp Phục Thiên lại không có tâm trạng thưởng thức, hẳn đã từng trải nghiệm sự lợi hại của yêu tinh.

"Phục Thiên, con xem xong chưa?" Lúc này vị trung niên từ trong nhà đi ra, trong tay cầm một cuốn sách.

"Dạ, xem xong rồi ạ." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Tốt lắm, hiện tại tu vi pháp sư của con như thế nào?" Vị trung niên hỏi.

"Tầng sáu Vô Song cảnh ạ. "

"Đã từng tu hành pháp thuật chưa?" Vị trung niên tiếp tục hỏi.

"Dạ chưa." Diệp Phục Thiên nói, Hòa Tinh thuật có thể không tính.

"Rất tốt." Vị trung niên dường như rất hài lòng khiến Diệp Phục Thiên chớp chớp mắt, chưa tu hành pháp thuật mà tốt sao?

"Pháp thuật bùa chú có chút khác biệt, con chưa từng tu hành pháp thuật càng dễ dàng lĩnh hội hơn." Vị trung niên giải thích, ông đặt một cuốn sách trước mặt Diệp Phục Thiên, nói: "Đây là một số phương pháp khắc bùa chú pháp thuật cơ bản, chúng ta bắt đầu từ pháp thuật thứ nhất."

Diệp Phục Thiên gật đầu, nhận lấy cuốn sách nghiêm túc lật xem, pháp thuật thứ nhất là Lôì Bạo, pháp thuật cấp Thức Tinh có thể dẫn sấm sét bão táp công kích đối thủ.

"Xem xong rồi ạ." Diệp Phục Thiên để cuốn sách xuống nói.

"Khắc đi." Vị trung niên gật đầu, Diệp Phục Thiên cầm bút khắc bùa chú, thần sắc hết sức chăm chú, sau đó xung quanh xuất hiện lôi quang lóng lánh di chuyển từ trên người xuống tới cánh tay, hội tụ lại ở ngòi bút, đồng thời sức mạnh sấm sét trong thiên địa tựa hồ đang lao tới ngòi bút. Diệp Phục Thiên bắt đầu khắc bùa chú, động tác của hắn rất chậm và cực kỳ tập trung nhưng vào lúc này, một tia sét lóe lên, lập tức toàn bộ sức mạnh sấm sét trên giấy bùa chú đều biến mất.

"Thất bại rồi." Diệp Phục Thiên có chút thất vọng.

"Không sao, con hãy đổi tờ khác." Vị trung niên bên cạnh nói, Diệp Phục Thiên gật đầu đổi một tờ giấy khác, mơ hồ có chút không nỡ vì giá của loại giấy này rất mắc.

Lần thứ hai, lần thứ ba... mãi đến lần thứ chín vẫn thất bại, có điều mỗi lần đều kiên trì được lâu hơn một chút.

"Giải Ngữ, tới lượt con." Vị trung niên nói. Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng gật đầu, bàn tay mảnh khảnh vươn ra khiến Diệp Phục Thiên hơi sửng sốt, sau đó đưa bút cho Hoa Giải Ngữ.

Hoa Giải Ngữ lấy ra một tờ giấy có loi quang lóng lánh, nàng bắt đầu khắc bùa chú.

"Thiên phú Lô hệ." Ánh mắt Diệp Phục Thiên lóe sáng, lần trước là Kim hệ, lúc đánh nhau ở Thiên Yêu sơn là Phong hệ... Yêu tinh này chẳng lẽ cũng giống như hần?

Hoa Giải Ngữ khắc bùa chú rất nghiêm túc nhưng có vẻ khá nhẹ nhàng, cả người dường như được bao bọc bởi một lớp ánh sáng chói mắt, chỉ một lát sau, một tấm bùa chú đã được khắc xong. Hoa Giải Ngữ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mỉm cười nhìn Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên run rẩy cười, mặt mặt quá à...

"Được rồi, con cứ từ từ thôi." Vị trung niên mỉm cười nói rồi rời khỏi đình cùng Hoa Giải Ngữ, để lại không gian cho Diệp Phục Thiên có thể yên tĩnh khắc bùa chú.

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu, tập trung bắt đầu một mình khắc bùa chú nhưng vẫn không ngừng thất bại, có điều mỗi một lần thất bại đều sẽ có một chút tiến bộ.

Hoàng hôn phủ xuống, vị trung niên ngồi ở ghế dựa thấp giọng nói: "Lần đầu tiên con khắc bùa chú thành công mất bao lâu?"

"Một ngày ạ." Hoa Giải Ngữ nói.

"Nó thành công ngay, hơn nữa căn bản không cần ta chỉ dạy." Vị trung niên thấp giọng nói: "Nha đầu, ta chưa từng thấy người nào có khả năng cảm nhận và khống chế linh khí ở cảnh giới Thức Tinh mạnh như vậy, dù là con cũng kém thua một chút."

Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ nhìn hình bóng thiếu niên phía trước, vào lúc này một tia lôi quang sáng chói nở rộ, đó là Lôi Bạo, điên cuồng tấn công về phía trước.

"Lão sư, con thành công rồi." Diệp Phục Thiên ngạc nhiên kêu lên, Hoa Giải Ngữ chớp chớp mắt, thực sự nhanh như vậy sao?

"Thằng nhóc này, vừa mới khắc thành công là dùng luôn mất tiêu, thật là không biết tiết kiệm chút nào." Vị trung niên nói, đôi mắt thâm thúy mang theo nụ cười âm áp, không ngờ có thể gặp được một hạt giống tốt như vậy ở thành Thanh Châu, sở hữu thiên phú pháp sư toàn bộ thuộc tính, là khắc lục sư trời sinh. Điều này cũng có nghĩa Diệp Phục Thiên có thể trở thành khắc lục sư toàn hệ.

"Con thành công rồi." Lúc này Diệp Phục Thiên chạy tới, khuôn mặt hưng phấn, hẳn cảm giác sau khi mình khắc bùa chú ra một loại pháp thuật cũng giống như đã học xong loại pháp thuật đó.

"Giỏi lắm, nhưng sau này cần cố gắng, con đều có thể khắc được toàn bộ pháp thuật trong cuốn sách." Vị trung niên nhìn dáng vẻ hưng phấn của Diệp Phục Thiên, bất luận là thiên phú tốt nhưng chung quy cũng chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, cái tuổi này thật thú vị..

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu.

"Trời đã tối rồi, có phải người..." Lúc này, Hoa Giải Ngữ cười tủm tủm nhìn Diệp Phục Thiên, ám chỉ cái gì không cần nói cũng biết.

"Thời gian trôi nhanh nhỉ." Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn trời rồi nói: "Trời tối đường đêm không dễ đi, lão sư người có dư phòng không, hay là con ở lại đêm nay nhé."

"Người..." Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ ngưng đọng, đường đêm không dễ đi? Lý do này cũng được hả?

Diệp Phục Thiên không nhìn nàng, chỉ đầy mong đợi nhìn vị trung niên.

"Được, vậy con ở lại đi, Giải Ngữ, con đi giúp Phục Thiên dọn dẹp phòng một chút" Vị trung niên lại cười nói.

"A..." Hoa Giải Ngữ chớp chớp đôi mắt đẹp, nàng phải đi giúp Diệp Phục Thiên dọn dẹp phòng?

Lúc này đến lượt Diệp Phục Thiên cười tủm tủm nhìn nàng, ánh mắt kia có vẻ rất chờ mong.

Yêu tinh trải giường chiếu, đãi ngộ này thật tuyệt vời.

"Con không đi." Hoa Giải Ngữ nhìn ánh mắt của Diệp Phục Thiên, sao có thể nghe theo chứ.

"Giải Ngữ." Vị trung niên nhìn Hoa Giải Ngữ, Hoa Giải Ngữ có chút uất ức đứng lên đi về hướng gian phòng bên kia.

"Lão sư, con đi giúp nàng ấy." Diệp Phục Thiên đi theo, vị trung niên gật đầu, phía sau mơ hồ truyền đến âm thanh cãi vã.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, khuôn mặt vị trung niên nở một nụ cười kỳ niệm, nói: "Năm ấy, chúng ta cũng tầm tuổi tui nhỏ."

Lần này Diệp Phục Thiên ở lì không chịu đi, Hoa Giải Ngữ chỉ có thể dùng bốn chữ đánh giá cha nàng, đó là "dẫn sói vào nhà"...

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, bùa chú pháp thuật Diệp Phục Thiên có thể khắc càng ngày càng nhiều, thậm chí đã có thể khắc bùa chú pháp thuật cấp bảy.

Hôm đó, Diệp Phục Thiên một mình khắc bùa trong đình, đột nhiên trong lòng hần sinh một cảm giác vô cùng huyền diệu, tâm niệm vừa động, lập tức linh khí trong trời đất như cộng hưởng điên cuồng vờn quanh thân thể, đây hoàn toàn không giống tụ khí đơn thuần.

"Pháp sư tăng bảy Huyền Diệu cảnh." Khuôn mặt Diệp Phục Thiên lộ ra nụ cười rục rờ, mấy ngày này hần cảm thấy trong quá trình khắc bùa chú, khả năng cảm nhận và khống chế linh khí ngày càng tiến bộ, bản thân chính là đang tu hành!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Học Cung Hắc Diễm

Cái lạnh mùa đông nhanh chóng kéo tới, cây cỏ héo rũ, học cung Thanh Châu thêm vài phần hiu quạnh.

Nhưng Diệp Phục Thiên lại không bị ảnh hưởng bởi mùa đông đang về. Những ngày này cuộc sống của hắn rất thoải mái và tiêu sái, mỗi ngày ngoài tu hành ra thì khắc bùa chú, trừ việc đó ra hắn còn có thể ngắm mỹ nhân, vui đến mức chẳng còn nghĩ đến Dư Sinh nữa. Hai tháng qua, hắn chỉ về thăm Dư Sinh hai lần, điều này khiến trong lòng Dư Sinh nghĩ ra vô số giả tưởng.

Lệnh cấm của học cung Thanh Châu với Diệp Phục Thiên vẫn còn, khi nhiều học viên mong xem náo nhiệt thì Diệp Phục Thiên vẫn sống yên ổn, hoàn toàn biến mất. Điều này làm cho rất nhiều người hoài nghi, cho dù học cung Thanh Châu không hạ lệnh cấm, Diệp Phục Thiên hẳn có xuất hiện trên giảng đường hay không cũng là vấn đề đáng bàn tán, giảng đường Tân Y sư tử may ra còn có chút khả năng.

Tuyết mùa đông lặng lẽ phủ xuống, tuyết rơi rất dày, chỉ một đêm qua đi, tất cả đều hóa thành một màn trắng xóa.

Sáng sớm, Diệp Phục Thiên ra khỏi phòng nhìn khắp bầu trời tuyết trắng, xoa xoa đôi bàn tay rồi phun ra một luồng khí, trong đôi mắt mang theo một nụ cười.

Đình đài phía trước cô độc sừng sững trong tuyết trắng, mọi thứ hai bên đều bị hoa tuyết bao trùm, mà ở nơi đó lại có một hình bóng đang đứng trong tuyết, dung nhan xinh đẹp có vẻ say mê, tuyết rơi thật đẹp.

Diệp Phục Thiên nhắc chân lên đi về phía hình bóng ấy, trên nền tuyết trắng lập tức in lên nhiều dấu chân.

Đi đến bên người thiếu nữ, Diệp Phục Thiên lặng lẽ nhìn nàng, thiếu nữ trong tuyết cứ như không nhìn thấy hắn, đôi mắt đẹp hơi khép hờ yên lặng cảm nhận.

Diệp Phục Thiên cũng nhắm hai mắt lại, chỉ an tĩnh đứng bên cạnh thiếu nữ, tuyết trắng không ngừng nhẹ nhàng rơi xuống, trên người cả hai đều bao phủ một lớp tuyết trắng.

"Người đang làm gì đó?" Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ chậm rãi mở, mỉm cười nhìn tên trước mắt, chỉ thấy Diệp Phục Thiên vẫn đang bắt chước dáng vẻ của nàng.

Diệp Phục Thiên mở mắt, đôi mắt nhìn Hoa Giải Ngữ lộ ra vẻ ôn nhu, cười nói: "Bên nàng đến đầu bạc răng long."

"..." Hoa Giải Ngữ chớp mắt, nhìn thoáng qua mái tóc Diệp Phục Thiên bị tuyết trắng bao phủ, trong lòng nàng có chút ưu thương, cuộc đời khắp mọi nơi đều là cạm bẫy, cảm nhận được vẻ đẹp của hoa tuyết lại bị tên vô sỉ trước mắt làm cụt hứng.

"Hai tháng rồi, người sẽ không coi đây là nhà mình chứ?" Hoa Giải Ngữ cười tủm tỉm nhìn Diệp Phục Thiên.

"Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, nhà của lão sư đương nhiên cũng như nhà mình." Diệp Phục Thiên rất nghiêm túc nói.

"Hai người các con."

Một giọng nói vang lên, Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ quay đầu lại thấy một gương mặt anh tuấn đang mỉm cười nhìn hai bọn họ, nói:

"Sáng sớm đã liếc mắt đưa tình, thật chẳng coi lão già như ta đây tồn tại."

"Ừa..." Đôi mắt Diệp Phục Thiên lóe lóe, trong lòng cảm thán, không ai hiểu đệ tử bằng sư phụ cả.

"Cha!"

Hoa Giải Ngữ có chút uất ức gọi một tiếng, nhìn chăm chăm cha nàng, nói:

"Rốt cuộc chúng ta có phải là ruột thịt không vậy cha!"

Lần nào cha cũng nói giúp Diệp Phục Thiên, có người cha như vậy sao?

"Ngoại trừ ta, thành Thanh Châu có ai có thể sinh ra nữ nhi xinh đẹp như vậy." Vị trung niên cười đáp, Hoa Giải Ngữ im lặng nhìn phụ thân nàng. Chỉ mới hai tháng tiếp xúc thôi mà cách nói chuyện của phụ thân lại hao hao Diệp Phục Thiên, quả thực là...

"Sư phụ đúng là sư phụ." Diệp Phục Thiên cảm thán một tiếng, luận về cảnh giới quả nhiên người vẫn cao thâm hơn hẳn.

Những ngày ở cùng, hẳn đã biết tên của lão sư là Hoa Phong Lưu.

Khi Diệp Phục Thiên biết cái tên này liền cảm khái, cảnh giới của sư phụ quả nhiên hẳn không thể theo kịp.

"Phục Thiên, mấy ngày nay, về tu hành bùa chú con đã hoàn toàn có thể xuất sư, cùng với sự gia tăng cảnh giới thì uy lực của bùa chú con khắc cũng sẽ mạnh hơn." Ánh mắt Hoa Phong Lưu nhìn Diệp Phục Thiên. Chỉ trong hai tháng, tuy tu vi của Diệp Phục Thiên chỉ là tầng bảy Huyền Diệu cảnh nhưng hẳn đã có thể khắc ra bùa chú pháp thuật cấp Thức Tinh cao nhất.

"Đều nhờ lão sư dạy tốt." Diệp Phục Thiên khom người nói.

Hoa Phong Lưu khoát tay áo: "Là do con có thiên phú ưu tú, đổi lại là lão sư khác cũng giống vậy, nhưng tuyệt đối không thể kiêu ngạo tự mãn, thế giới bên ngoài phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của con. Con đường con phải đi chỉ vừa mới bắt đầu, ngoại trừ bùa chú, nếu con có vấn đề về việc tu hành thì cứ đến tìm ta."

"Đệ tử đã ghi nhớ cẩn thận." Diệp Phục Thiên gật đầu.

"Được rồi, con đi đi." Hoa Phong Lưu gật đầu nói.

Diệp Phục Thiên gật đầu, hẩn quỳ gối trên mặt tuyết, dập đầu ba cái với Hoa Phong Lưu, nói: "Nhập môn đã mấy tháng nhưng đệ tử chưa từng hành lễ bái sư, mặc dù đệ tử thích vui đùa, nhưng những lời trước đó đều nghiêm túc, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, những giáo huấn của lão sư, đệ tử luôn khắc trong tâm khảm."

Dứt lời, Diệp Phục Thiên mới chậm rãi đứng dậy nói: "Đệ tử cáo lui."

Sau đó, hẩn vừa nhìn về phía Hoa Giải Ngữ vừa cười nói: "Yêu tinh, đừng quá nhớ nhung ta nhé."

Không đợi Hoa Giải Ngữ đáp lại, hẩn liền xoay người đi ra khỏi biệt viện.

"Tiểu tử này khiến ta có chút không quen." Hoa Phong Lưu cười lắc đầu.

"Tại sao cha lại thích hẩn như vậy?" Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ nhìn phụ thân, nàng đương nhiên cảm nhận được phụ thân thật sự yêu thích Diệp Phục Thiên, nhưng chỉ là bởi vì thiên phú sao?

"Trước đây ta thấy hẩn có thiên phú nên mới nhận làm đệ tử, nhưng sau khi nghe con nói về nó và chuyện xảy ra trong kỳ thi Hương, ta có thể biết

được sau vẻ ngoài bất cần đời của Phục Thiên là một trái tim tinh khiết. Suốt ba năm trời bị trêu chọc nhục nhã, nếu là người thường, trên gương mặt chắc chắn sẽ có sự oán hận, nhưng trên mặt của nó chỉ có ánh mặt trời, hơn nữa, chỉ vì xếp hạng của Dư Sinh, nó dám đứng ra đối mặt trực tiếp với học cung Thanh Châu, có thể thấy được nó là người trọng tình trọng nghĩa."

Hoa Phong Lưu cười nói:

"Mà hai tháng ở chung này, ta quả thật càng ngày càng thích tính cách của nó."

"Cho nên ngay cả nữ nhi ruột thịt cha cũng muốn bán?"

Hoa Giải Ngữ trợn mắt nhìn phụ thân nói:

"Cho dù đúng như lời con nói, nó có nhiều ưu điểm nhưng lại háo sắc vô sỉ thì cũng chạy không thoát mà?"

"Lẽ nào con không cảm thấy nó rất đáng yêu sao?" Hoa Phong Lưu cười nói.

"..." Hoa Giải Ngữ cảm giác thế giới này có chút mất trật tự, phụ thân là người chững chạc từ trước đến nay, bây giờ lại giống như bị trúng độc của người khác.

Hoa tuyết không ngừng nhẹ nhàng rơi xuống, học cung Thanh Châu bao trùm trong một màn tuyết trắng, thánh địa thành Thanh Châu càng trở nên thần thánh muôn phần.

Vậy mà lúc này đệ tử học cung Thanh Châu không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, sáng sớm hôm nay có một nhóm cường giả tìm đến bên ngoài học cung.

Sau khi những cường giả kia đến, sư trưởng học cung Thanh Châu vội bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, điều động rất nhiều cường giả, thậm chí có cả cung chủ của Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung, bầu không khí vô cùng nghiêm trọng.

Rất nhiều đệ tử ngoại môn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng một vài đệ tử chính thức lớn tuổi hơn lại biết đám người kia tới từ nơi nào và vì sao mà đến.

Bọn họ biết sự uy nghiêm của thánh địa có thể sẽ bị khiêu khích nghiêm trọng

Học cung Thanh Châu trở nên hỗn loạn, rất nhiều đệ tử nhao nhao tụ tập về một phía.

Diệp Phục Thiên đi trên đường thấy tình hình có chút kỳ lạ, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tựa hồ học cung Thanh Châu có đại sự gì đó.

"Diệp Phục Thiên." Còn chưa tới biệt viện, Diệp Phục Thiên đã nghe có tiếng người gọi mình, ánh mắt nhìn qua thấy được một bóng hình xinh đẹp xuất hiện, hần liền nở một nụ cười.

"Huynh đi đâu vậy?" Phong Tình Tuyết hỏi.

"Ta về tìm Dư Sinh." Diệp Phục Thiên nói.

"Học cung Thanh Châu đang triệu tập đệ tử, Dư Sinh ca hần là đã qua bên đó." Phong Tình Tuyết nói, ánh mắt Diệp Phục Thiên chợt sáng lên như đang suy tư điều gì.

Phong Tình Tuyết nắm lấy vạt áo, hình như nàng có hơi căng thẳng rồi nhẹ nhàng nói: "Hay là chúng ta đến đó xem sao nhé?"

Diệp Phục Thiên sững sốt một chút, ánh mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, hoa tuyết không ngừng bay xuống người nàng, thiếu nữ hình như có vẻ hơi khẩn trương và bất an.

"Được." Diệp Phục Thiên gật đầu cười.

"Ừ." Nàng nắm vạt áo chủ động bước tới bên cạnh Diệp Phục Thiên, hai người cùng nhau đi về phía nhóm người đang tụ tập.

Diệp Phục Thiên không thích vui đùa với nàng như trước, trong lòng Phong Tình Tuyết hiểu rõ những thứ đã mất đi sẽ không bao giờ quay trở lại, muốn giống như quá khứ đương nhiên là hy vọng quá xa vời. Trải qua chuyện lần trước, nàng quả thực đã trưởng thành hơn rất nhiều nhưng nàng cũng hiểu những gì nàng đánh mất đều đã mất đi rồi, nàng không muốn từ nay về sau lại thật sự trở thành người xa lạ.

"Muội xin lỗi." Phong Tình Tuyết bỗng nhiên nói, Diệp Phục Thiên lại sững sốt nhìn thiếu nữ bên cạnh, nàng đang lấy dũng khí nhìn hắn cười nói: "Phục Thiên, xin lỗi."

Đôi mắt đẹp của nàng hơi đỏ, mấy ngày nay nàng thường xuyên nhớ tới lời của phụ thân, nàng biết hành vi của mình đã gây tổn thương như thế nào với cậu ấy, và đó là sự tôn nghiêm của cậu.

"Ta đã quên rồi." Diệp Phục Thiên mỉm cười nói, hắn đương nhiên biết tại sao Phong Tình Tuyết xin lỗi.

"Muội và Mộ Dung Thu không có quan hệ gì, sau đó hắn cũng đi tìm muội nhưng muội không hề đi cùng hắn." Phong Tình Tuyết vẫn tiếp tục giải thích, mặc dù nàng biết có một số việc không còn cách nào vấn hồi nữa nhưng nàng vẫn muốn làm rõ một số chuyện.

"Đều đã qua rồi." Diệp Phục Thiên cười nói: "À, học cung đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Phong Tình Tuyết thấy Diệp Phục Thiên không muốn nhắc lại, trong lòng có hơi thất vọng, lập tức thấp giọng nói: "Nghe nói cường giả thành Hắc Diễm dẫn người của học cung Hắc Diễm đến đây. "

"Thành Hắc Diễm." Sắc mặt Diệp Phục Thiên trở nên nghiêm túc. Thành Hắc Diễm và thành Thanh Châu đều thuộc Đông Hải, từ nhỏ hẳn đã đọc hiểu sách sử nên khá hiểu biết về lịch sử. Ba trăm năm trước khi Diệp Thanh Đế và Đông Hoàng Đại Đế chưa nhất thống thiên hạ chính là thời đại vương hầu cát cứ vô cùng hỗn loạn, việc người tu hành cướp đoạt tài nguyên cực kỳ phổ biến, lúc đó thành Hắc Diễm vẫn do Hắc Diễm tông thống trị, tông môn này rất hiếu chiến, nhiều lần xâm lược các thành khác của Đông Hải.

Sau khi thiên hạ nhất thống, Diệp Thanh Đế và Đông Hoàng Đại Đế xác lập trật tự thiên hạ một lần nữa, thiên hạ bình định nhưng vẫn lơ là kiểm soát Đông Hải, Hắc Diễm tông trở thành học cung Hắc Diễm nhưng vẫn nằm trong tay thành Hắc Diễm, nhiều năm qua chưa bao giờ từ bỏ hy vọng xâm chiếm thành Thanh Châu.

Dưới bối cảnh đó, học cung Hắc Diễm và học cung Thanh Châu đương nhiên là kẻ địch, học cung Hắc Diễm cứ cách mấy năm lại dẫn cường giả đến thị uy mượn cớ gây chuyện, đồng thời có dụng ý tìm hiểu thực lực thiên phú của thế hệ trẻ thành Thanh Châu.

"Xem ra dã tâm của thành Hắc Diễm lại trở dậy rồi." Diệp Phục Thiên thấp giọng nói, thành Thanh Châu có thể sẽ không còn yên ổn, đương nhiên việc này còn khá xa vì thành Thanh Châu có thần bảo vệ, đó chính là quân đoàn Hắc Kỳ Lân.

Nhưng lúc này học cung Thanh Châu lại có thêm phiền toái!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thiếu Niên Kiêu Ngạo

Khu vực giảng đường ở học cung Thanh Châu có một đám người mặc trường bào đen, phía trên có khắc ba đóa hỏa diệm tạo thành chữ Diễm.

Khi Diệp Phục Thiên và Phong Tình Tuyết đến nơi, bên này đã sớm có rất nhiều người vây quanh. Rất nhiều giảng viên và đệ tử học cung Thanh Châu đến xem, thậm chí còn kinh động cả các nhân vật lớn, các cung chủ cũng lần lượt đến bên này.

"Đám ngang nhiên chặn ngay bên ngoài khu vực giảng đường." Diệp Phục Thiên thấy cảnh đó thầm nghĩ trong lòng, người của học cung Hắc Diễm thật đúng là không có chút khách khí nào.

Diệp Phục Thiên và Phong Tình Tuyết đến khiến không ít người kinh ngạc, hai tháng trước học cung nghe đồn Diệp Phục Thiên ôm nữ thần Tân Y, bây giờ lại ở cùng Phong Tình Tuyết. Đệ tử vô sỉ như thế sao học cung vẫn không trục xuất nhỉ, có điều bây giờ bọn họ không để ý nhiều đến Diệp Phục Thiên, dù gì bên ngoài cũng đang có kẻ địch.

Bọn họ đều đã biết học cung Hắc Diễm rõ ràng mượn cơ gây chuyện mà đến, lai giả bất thiện.

"Các vị cung chủ đến rồi." Lúc này, đoàn người nhường ra một con đường cho họ đi vào, đó chính là các nhân vật lớn của Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung, thần sắc bọn họ sắc bén, ngưng mắt nhìn một nhóm người. Mấy ngày trước khi nhóm người kia bước vào thành Thanh Châu họ đã biết được tin tức, bây giờ cuối cùng đã chạy tới học cung Thanh Châu.

Hoa tuyết bay bay, nhiều người cảm thấy lạnh lạnh, không chỉ bởi vì tuyết rơi mà còn do đám khách không mời mà đến kia.

"Nơi đây chính là giảng đường của học cung Thanh Châu ta, chư vị đường xa đến, chi bằng chuyển sang nơi khác nói chuyện được không?" Lúc này, một vị cung chủ đi ra nói với cường giả thành Hắc Diễm.

"Không cần, không tốn nhiều thời gian đâu, nói ở đây là được rồi." Vị trung niên dẫn đầu cường giả thành Hắc Diễm có làn da ngăm đen, mặt như chim ưng, đôi mắt cực kỳ sắc bén.

Giọng nói lạnh lùng không hề cho học cung Thanh Châu một chút thể diện, đương nhiên cũng không cần giả vờ khách sáo, bọn họ chính là muốn tới gây sự.

"Xin chỉ giáo." Các chủ Kiếm các của học cung Thanh Châu Lãnh Thanh Phong lạnh như băng nói thẳng vào chủ đề.

"Lần trước tới học cung Thanh Châu đã là mấy năm trước, mấy năm này, học cung Hắc Diễm ta lại xuất hiện một lớp thiếu niên anh tài, chúng luôn muốn giao lưu với bên ngoài. Vì thế hôm nay ta đặc biệt dẫn chúng tới để mở mang thêm kiến thức, gặp mặt thiên tài thánh địa thành Thanh Châu." Vị trung niên nhàn nhạt mở miệng, sau đó ánh mắt lướt qua một vài thiếu niên đứng sau lưng, nói: "Trước đây ai cũng muốn đến mở mang kiến thức, bây giờ ta đã đưa các người tới, ai có ý kiến gì thì tự đứng ra."

Những thiếu niên đó đều dưới mười tám tuổi, thậm chí có vài người chỉ mười ba mười bốn tuổi nhưng ánh mắt vô cùng lợi hại, cách bọn chúng nhìn học viên của học cung Thanh Châu lộ ra vẻ khinh thường.

"Thật kiêu ngạo." Sắc mặt của học viên học cung Thanh Châu lạnh băng, họ xoa xoa cú đấm, mong giáo huấn một phen những tên nhóc lai giả bất thiện này.

Một thiếu niên khoảng mười sáu tuổi bước ra khỏi đội hình của học cung Hắc Diễm, thân hình hảnh cao gầy, khuôn mặt tuấn lãng như thư sinh bình thường.

"Học cung Hắc Diễm, Mục Giang, tầng chín Quy Nhất cảnh xin được chỉ giáo." Thiếu niên chấp tay nói, có vẻ nho nhã lễ độ nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự kiêu ngạo của hắn. Ánh mắt bình tĩnh ấy như không hề xem trọng học cung Thanh Châu.

Một hình bóng đi ra trong nhóm người của học cung Thanh Châu.

"Thu Nham, tầng chín Quy Nhất cảnh." Thiếu niên nói khá trầm ổn. Thi Hội năm nay, Thu Nham biểu hiện rất xuất sắc nên đã trở thành đệ tử chính thức của học cung Thanh Châu, năm ngoái, hắn vẫn là đệ tử nổi tiếng trong số những đệ tử ngoại môn nên không ít người đều chờ mong.

"Mời." Mục Giang khẽ gật đầu, thân hình Thu Nham vụt qua, tốc độ của hắn rất nhanh, võ ý cường đại xoay quanh cơ thể, đồng thời có vòng sáng Hỏa Diễm mơ hồ bay lượn xung quanh, hiển nhiên hắn là một cường giả võ pháp kiêm tu. Đương nhiên, pháp sư là chính, võ đạo là phụ.

Mục Giang trầm ổn như núi, an tĩnh đứng thẳng, bình tĩnh nhìn đối phương tới gần.

Một vài cường giả của học cung Thanh Châu lộ vẻ ngưng trọng, hắn trầm ổn như thế ư là ẩn chứa sức mạnh cuồn cuộn.

Khi Thu Nham thấy sắp tiếp cận được đối thủ, linh khí Hỏa Diễm điên cuồng vọt lên, hung mãnh hội tụ hóa thành một đóa hoa sen nhỏ nhưng đóa sen này ẩn chứa linh khí Hỏa Diễm đốt cháy xèo xèo không khí xung quanh.

Hoa tuyết đang bay múa đột nhiên quán quanh cơ thể Mục Giang, cơ thể hắn chớp mắt được bao trùm bởi một lớp tuyết trắng như ngập tràn sương

khí.

Thu Nham tấn công ập tới, linh khí Hỏa Diệm thiên địa tựa như cộng hưởng, đóa sen kia đột nhiên bùng cháy hóa thành Thôn Phệ Chi Hỏa, chớp mắt mai táng cơ thể Mục Giang trong đóa sen lửa. Cảnh này khiến đệ tử học cung Thanh Châu lấy làm hưng phấn, mặc dù là pháp sư cảnh giới Thức Tinh nhưng đã phóng ra pháp thuật cường đại như vậy mà tên Mục Giang đó lại cuồn cuộn đến mức trực tiếp đón nhận đòn tấn công, chẳng khác nào muốn tìm cái chết.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp đặc ý liền thấy một sự lạnh lẽo đáng sợ tỏa ra trên người Mục Giang, sự lạnh lẽo ngăn chặn Hỏa Diệm, sau đó đoàn người thấy cánh tay Thu Nham đóng băng cứng ngắc ở đó.

"Đây là..."

"Pháp thuật Hàn Băng." Sắc mặt của mọi người trong học cung Thanh Châu rất khó coi, đối phương là pháp sư Thủy hệ, Thủy khắc Hỏa.

Thu Nham lạnh đến mức toàn thân run run, hàn băng không ngừng tập kích hắn, rất nhanh đóng băng nửa người, gió tuyết liên tiếp thổi lạnh buốt đến xương cốt, thêm một chốc nữa thôi hắn sẽ hoàn toàn hóa thành người băng.

"Dừng tay!" Trưởng bối học cung Thanh Châu hét lên, Mục Giang vươn tay ra vỗ nhẹ đầu Thu Nham như đập một con kiến, cơ thể Thu Nham rơi thẳng xuống đất.

Lập tức có người của học cung Thanh Châu tiến lên đưa Thu Nham đi, nếu như vẫn bỏ mặc không quan tâm, hắn sẽ bị đóng băng đến chết.

"Không hiểu rõ đối phương đã tấn công lỗ mãng như thế, đây là cách học cung Thanh Châu dạy đệ tử sao? Quá kém cỏi." Thần sắc và giọng nói của Mục Giang vẫn hết sức bình thản, nói xong liền lui về. Người của học cung

Thanh Châu đều cảm nhận được hàn ý sâu xa, chỉ mới đạt cảnh giới Thức Tinh thôi đã có thể đóng băng người khác, người này thật sự rất mạnh.

Mục Giang lui về, sau đó lại có một hình bóng đi ra, người này tuy là thiếu niên lại có vầng trán như kiếm, toàn thân tỏa ra nhuệ khí của một thiếu niên, phía sau hẳn mang một thanh kiếm, hiển nhiên hẳn là một kiếm tu.

"Thức Tinh tầng tám." Thiếu niên nhàn nhạt mở miệng, lúc này đây, thậm chí ngay cả tên cũng lười nói, lộ vẻ thờ ơ lãnh đạm hơn cả Mục Giang.

"Ta lên." Phía học cung Thanh Châu có người đi ra.

"Là Thanh Sơn sư huynh." Mọi người thấy thiếu niên đi ra đều có không ít kỳ vọng. Lý Thanh Sơn là hạng ba giáp bảng thi Hội năm nay, vào Kiếm các tu hành.

"Ba kiếm là đủ." Thiếu niên học cung Hắc Diễm cười khẩy.

"Cuồng vọng." Đệ tử học cung Thanh Châu lộ ra vẻ giận dữ, quá càn rỡ.

"Mời." Lý Thanh Sơn lạnh lùng rút kiếm, kiếm ý lượn lờ quanh thân, phát ra âm thanh gào thét.

Kiếm ý cũng là một loại võ ý, hơn nữa là võ ý vô cùng mạnh tựa như cảm nhận linh khí thiên địa bằng kiếm ngưng tụ thành thuộc tính của kiếm, tương đương thuộc tính pháp sư. Sự tấn công của kiếm tu vô cùng đáng sợ.

Lần này Lý Thanh Sơn cẩn thận hơn Thu Nham, hẳn như núi bất động nhưng thiếu niên đối diện lại châm chọc cười nói: "Thật đúng là biết nghe lời."

Giọng nói vang lên, thân hình của hãn lao về phía Lý Thanh Sơn như gió, hoa tuyết xung quanh cuồn cuộn bay lượn, thân thể hãn như gió chớp.

"Pháp sư thuộc tính Phong, cẩn thận!" Rất nhiều người trong học cung Thanh Châu biến sắc, một pháp sư thuộc tính Phong chủ tu kiếm thuật sẽ rất đáng sợ.

Về mặt Lý Thanh Sơn nghiêm túc, thấy đối phương lao đến, hãn xuất kiếm như du long nhưng chỉ thấy hàn quang lóe lên, kiếm của đối phương trên không trung xẹt qua một đường, phong chi kiếm ý nhanh như chớp.

Kiểm trong tay Lý Thanh Sơn run rẩy, kiếm ý cường đại đâm vào không khí nhưng đối phương chỉ lưu lại một kiếm rồi biến mất, hãn nghiêng người...

"Sư huynh!" Rất nhiều người đều nhìn chăm chăm chiến trường, kiếm tu chiến cực kỳ mạo hiểm.

Tay trái Lý Thanh Sơn đánh ra, vận khí hóa thành kiếm, ngăn trở đòn tấn công nghiêng người nhưng đối phương lại biến mất rồi xuất hiện ở phía sau hãn, một tia hàn quang lóe lên, tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm thiết.

Lưng Lý Thanh Sơn bị xẹt qua một đường, máu không ngừng tuôn.

"Kiếm thứ ba." Đối phương thu kiếm, trực tiếp đạp tuyết trở về chỗ cũ. Học cung Thanh Châu lại cảm giác lạnh hơn một chút, lần này người học cung Hắc Diễm đưa đến rất mạnh.

"Nếu đệ tử học cung Thanh Châu chỉ có thực lực như thế này thì không cần phải lãng phí thời gian." Lúc này, học cung Hắc Diễm lại có một vị thiếu niên đi ra, thiếu niên này da rất trắng, gương mặt sạch sẽ nhưng ánh mắt của hãn lại vô cùng kiêu ngạo, bất cứ ai chỉ cần liếc nhìn hãn là có thể cảm giác được sự kiêu ngạo của hãn.

"Sư đệ, những phế vật này còn cần đệ tự mình ra tay sao?" Phía sau có người nói, thiếu niên lắc đầu:

"Nếu đều đã tới, đương nhiên phải để cho chúng biết bản thân đang ở mức nào, ta là tầng bảy Huyền Diệu cảnh, mọi người bất luận là cảnh giới nào đều có thể lên ghênh chiến."

Đệ tử học cung Thanh Châu xông xáo, tầng bảy lại cường ngôn khiêu chiến không màng cảnh giới, bất kỳ đệ tử học cung Thanh Châu cảnh giới nào cũng có thể xuất chiến.

"Ta muốn lĩnh giáo người." Dương Tu đi ra. Lần trước chịu nhục ở thi Hương, lần này hẳn hy vọng có thể chứng minh năng lực bản thân.

"Ta nữa." Tiếp đó có mấy người đi ra, thiếu niên lướt nhìn bọn hắn nói: "Các người cùng lên đi."

Âm thanh vừa rơi xuống, hắn bước một bước trên mặt đất, hoa tuyết bị đánh văng ra, trên mặt đất xuất hiện một đồ án, các đệ tử học cung Thanh Châu đi ra nhao nhao thi triển sức mạnh của bản thân. Thiếu niên tựa như không nhìn thấy bọn họ, không ngừng giậm chân tại chỗ, dần dần đồ án trên mặt đất càng ngày càng phức tạp, phía trên mơ hồ còn có ký tự cổ xưa.

"Pháp trận!" Sắc mặt của các nhân vật lớn trong học cung Thanh Châu trở nên nặng nề trong chớp mắt, thiếu niên kiêu ngạo với dung nhan có chút non nớt ấy chưa tới mười lăm tuổi lại có thể bố trí pháp trận? Hơn nữa, tốc độ còn nhanh như vậy!

Linh khí thiên địa điên cuồng hội tụ về phía pháp trận, thiếu niên đứng chính giữa ngạo nghễ không gì sánh được. Thần sắc các đệ tử học cung Thanh Châu đi ra cũng thay đổi nhưng lúc này cung đã lên dây không thể không bắn, họ liếc nhau rồi đồng thời tấn công về phía đối phương.

Thấy sự tấn công dồn dập, trong mắt các thiếu niên học cung Hắc Diễm hiện lên một nụ cười khinh miệt. Tâm niệm vừa động, trong chớp mắt quanh thân hắt tỏa ra hào quang óng ánh, phía sau xuất hiện một bức trận đồ hỗ trợ pháp trận trên mặt đất.

"Đi đi." Thiếu niên thờ ơ nói, trong thoáng chốc trận pháp xuất hiện rất nhiều con măng xà lữa khổng lồ tấn công về phía mọi người, pháp thuật măng xà lữa Dương Tu hội tụ so với những con măng xà này chỉ như một con rắn nhỏ trực tiếp bị nuốt gọn.

Cung chủ Thủy Hành cung của học cung Thanh Châu bước lên trước một bước, trong phút chốc nhiệt độ tựa như giảm xuống rất nhiều, hàn khí lạnh lẽo giáng xuống đóng băng hết tất cả hóa thành Băng Tuyết Phong Bạo, tất cả măng xà lữa vụn tắt.

Các đệ tử như Dương Tu ngã lăn trên đất vô cùng chật vật, nếu không có cung chủ Thủy Hành cung ra tay, bọn họ đã bị ngọn lửa nuốt gọn.

"Pháp sư thiên mệnh!" Cung chủ Thủy Hành cung ngưng mắt nhìn thiếu niên phía trước, đôi mắt hiện lên sự chấn động.

Thiếu niên chưa tới mười lăm tuổi trước mắt này lại là pháp sư thiên mệnh!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Rất Diệt Phục Thiên

"Pháp sư thiên mệnh!" Đệ tử học cung Thanh Châu lộ ra vẻ khiếp sợ. Trận đồ ấy chính là mệnh hồn, khó trách hẳn có thể khắc pháp trận nhanh đến như vậy.

Thiếu niên này chưa đến mười lăm tuổi mà uy lực pháp trận e rằng có thể uy hiếp được cường giả tầng chín Quy Nhất cảnh. Nghĩ đến đây, học viên học cung Thanh Châu đều cảm giác mặt nóng hừng hực. Nếu như là hai người trước đó, họ còn mơ hồ cho rằng học cung Thanh Châu cũng có người không thua kém gì nhưng với thiếu niên trước mắt, lại rất khó tìm được người có thiên phú tương đương hẳn.

"Ta nghe nói học cung Thanh Châu vừa tổ chức thi Hương, người đứng đầu là ai?" Ánh mắt thiếu niên kiêu ngạo không gì sánh được, hẳn căn bản không nhìn những tên bị đánh ngã xuống đất mà trực tiếp nhìn về phía các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu.

"Mộ Dung Thu." Ánh mắt mọi người nhìn về phía Mộ Dung Thu trong đám đông, trong lòng cũng không có hy vọng quá xa vời. Tuy nói Mộ Dung Thu thi Hương đệ nhất nhưng các đệ tử học cung Thanh Châu thấy bất luận là Dư Sinh hay Hoa Giải Ngữ đều mạnh hơn hẳn.

Mộ Dung Thu không hề tự tin. Tuy thấy rất nhiều người nhìn về phía hẳn nhưng hẳn vẫn đứng ở đó, không có ý đi ra.

Thực lực của Thu Nham thua ở trận chiến đầu tiên hoàn toàn không kém hẳn.

Các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu cũng nhìn về phía Mộ Dung Thu nhưng bọn họ nhanh chóng thất vọng, Mộ Dung Thu dường như không dám ra chiến đấu.

"Dư Sinh." Một giọng nói vang lên, người lên tiếng là các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong, nghe nói Dư Sinh đã đột phá tầng chín Quy Nhất cảnh không lâu trước đó. Lãnh Thanh Phong từng chính mắt thấy uy lực của Dư Sinh trong kỳ thi Hương, hẳn xuất chiến có phần nắm chắc hơn.

Dư Sinh nhìn Lãnh Thanh Phong không trả lời, cũng không đi ra. Biểu cảm thờ ơ như tảng đá, không hề có một tiếng kháng cự.

"Xem ra trong lòng Dư Sinh vẫn rất khó chịu, hẳn không tính xuất chiến." Nhìn biểu cảm của Dư Sinh, trong lòng mọi người rung mình, bọn họ không cho rằng Dư Sinh cũng như Mộ Dung Thu không dám ra chiến đấu mà là không muốn.

Hai tháng qua, Mộ Dung Thu đã vào đệ tử chính thức, thậm chí Dương Tu cũng trở thành thành viên Thuật Pháp cung nhưng Dư Sinh thì không. Bất luận là Võ Đạo cung hay Kim Hành cung nhiều lần mời nhưng Dư Sinh không vào. Học cung Thanh Châu biết vì sao, bởi vì học cung đã ra lệnh cấm và nghiêm phạt với tên kia khiến Dư Sinh khó chịu. Có người thậm chí còn suy đoán, nếu như lệnh phạt này vẫn còn, Dư Sinh thậm chí có thể sẽ không ở lại vào học cung Thanh Châu mà sẽ lựa chọn rời đi.

Vì việc này, có người nói các cung chủ học cung Thanh Châu đã cãi nhau một trận nhưng có vài người vẫn không thỏa hiệp.

Vì vậy cho dù là lúc này học cung Thanh Châu đang chịu nhục, Dư Sinh vẫn không muốn xuất chiến. Hẳn thấy học cung Thanh Châu nghiêm phạt Diệp Phục Thiên đúng là đang sỉ nhục Diệp Phục Thiên. Trước khi lệnh này được hủy bỏ và có người đứng ra nói một lời ra lẽ, hẳn sẽ không đồng ý làm bất cứ chuyện gì cho học cung Thanh Châu.

Thấy thái độ của Dư Sinh, Lãnh Thanh Phong có vẻ phần nộ nhưng không phải là phần nộ với Dư Sinh mà là với Thạch Trung. Hẳn cực kỳ khó chịu nhìn qua bên phía Thạch Trung. Học cung Thanh Châu không công bằng trước nên hẳn không có tư cách nào đi chỉ trích một thiếu niên.

"Dư Sinh ca vẫn còn tức vì chuyện của huynh." Phong Tình Tuyết thấy cảnh đó bèn nhẹ giọng nói. Diệp Phục Thiên gật đầu, hẳn đương nhiên biết tính khí người này cứng đầu thế nào. Nếu học cung Thanh Châu đối xử với Dư Sinh như vậy cũng không sao nhưng đằng này lại trừng phạt Diệp Phục Thiên của cậu ấy. Với tính khí của Dư Sinh, sao có thể xuất chiến, nếu học cung Thanh Châu dám phạt Dư Sinh như vậy thì hẳn cũng sẽ thế thôi.

Đôi mắt Phong Tình Tuyết thoáng thất vọng, Dư Sinh ca không chịu tha thứ cho học cung Thanh Châu vậy thì e rằng cũng rất khó tha thứ cho nàng.

"Giải Ngữ có ở đây không?" Một vị cung chủ nói. Các ánh mắt đảo đảo tìm kiếm bỗng thấy lúc có một lối đi tự động nhường ra, hình bóng Hoa Giải Ngữ xuất hiện ở nơi đó.

Học cung Thanh Châu xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng đương nhiên đã biết vậy nên cũng tới đây.

"Đẹp quá." Khi thiếu niên học cung Hắc Diễm thấy Hoa Giải Ngữ, ánh mắt của họ đều sáng lên. Thiếu nữ xuất hiện trước mắt quả thực đẹp đến động lòng người.

"Giải Ngữ, xem ra con muốn ra tay." Vị cung chủ kia nhẹ giọng nói, mọi người trong học cung Thanh Châu đều có chút chờ mong. Suốt ba năm nay, bọn họ chưa từng thấy Hoa Giải Ngữ ra tay, nàng có thể chiến thắng thiếu niên thiên tài đến từ học cung Hắc Diễm này hay không?

"Mỹ nhân như vậy sao nữ xuống tay." Lúc này, thiếu niên kiêu ngạo nhìn Hoa Giải Ngữ mỉm cười nói: "Ta mới tới thành Thanh Châu chưa quen

cuộc sống nơi đây, chi bằng mỹ nhân hãy đi cùng bọn ta, hôm nay ta sẽ buông tha cho học cung Thanh Châu."

Học cung Hắc Diễm nghe được câu nói của thiếu niên kiêu ngạo liền nở nụ cười, có người phụ họa nói: "Sự đệ nói chí phải, có mỹ nhân làm bạn tất nhiên là một chuyện tốt, có thể vẽ nên giai thoại của hai đại học cung."

"Hỗn xược!"

"Đám này đồ vô lễ!" Từng đệ tử học cung Thanh Châu lộ ra vẻ giận dữ. Hoa Giải Ngữ chính là mỹ nhân trong lòng mọi người ở học cung Thanh Châu, bây giờ lại bị lời nói của học cung Hắc Diễm xem thường như vậy.

"Câm miệng, một đám rác rưởi, ai không phục có thể đứng ra nói." Ánh mắt thiếu niên đảo qua, toàn thân không khỏi lộ ra sự kiêu ngạo tột cùng. Đệ tử học cung Thanh Châu cảm thấy vô cùng nhục nhã nhưng tài nghệ bọn họ lại không bằng người.

Biểu cảm của Hoa Giải Ngữ lại rất bình tĩnh, nàng dường như vẫn chưa đi ra ngoài như mong đợi của các trưởng bối học cung Thanh Châu.

Đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển qua, ánh mắt Hoa Giải Ngữ rơi vào nơi nào đó, đó chính là vị trí của Diệp Phục Thiên.

Hoa Giải Ngữ đương nhiên thấy Diệp Phục Thiên bên cạnh Phong Tình Tuyết, dung nhan bình tĩnh của nàng dần dần hiện lên một nụ cười về phía Diệp Phục Thiên, nhẹ giọng nói: "Bọn họ đang ức hiếp ta kìa!"

Khi Hoa Giải Ngữ nhìn về phía Diệp Phục Thiên, nhiều đệ tử học cung Thanh Châu cảm thấy có chút không bình thường. Khi giọng nói này vang lên, rất nhiều người phảng phất nghe được âm thanh cõi lòng mình tan nát.

"Bọn họ ức hiếp ta kìa..." Giọng nói ấy dịu dàng như nước chảy. Nữ thần hoàn mỹ trong lòng bọn họ lại đi làm nũng... với Diệp Phục Thiên.

Không sai, đây chẳng phải là giọng làm nũng sao.

Nếu như những lời này là nói với bọn họ, bọn họ cho dù liều mạng cũng muốn lao ra ngoài chiến đấu, đáng tiếc không phải.

"Tim ta đau chết mất..." Rất nhiều người nhìn Phong Tình Tuyết bên cạnh Diệp Phục Thiên. Hắn xem thường Tần Y sư tỷ, bây giờ lại ở cùng với Phong Tình Tuyết, hay cho tên háo sắc vô sỉ, tại sao lại là hắn cơ chứ...

Phong Tình Tuyết nghe được câu nói của Hoa Giải Ngữ cũng hơi sửng sốt. Cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn, nàng hơi cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm góc áo, đây chính là Hoa Giải Ngữ ư.

Cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn, Diệp Phục Thiên xoa xoa chân mày, thực sự là... muốn khiêm tốn cũng khó nữa mà.

Học cung Hắc Diễm cũng nhìn về phía Diệp Phục Thiên, nghĩ thầm tên này chắc có gì đó khác thường nên nữ nhân xinh đẹp giống như Hoa Giải Ngữ mới làm nũng với hắn!

Diệp Phục Thiên đi về phía trước một bước. Học cung Thanh Châu thầm nghĩ, tên này xem ra muốn hả giận cho người đẹp, đổi lại là bọn họ cũng sẽ làm như vậy, tuy khả năng là kết cục sẽ có chút bi thảm.

Thiếu niên kiêu ngạo phía trước nhìn Diệp Phục Thiên đi ra, khóe miệng lộ một nụ cười châm chọc, nói: "Người tốt nhất hãy nghĩ cho kỹ rồi quyết định, muốn hả giận à? Đúng là khuôn sáo cũ rích, cái giá này hy vọng người chịu đựng nổi."

Diệp Phục Thiên cứ như không nghe được lời của hắn vậy, cười nhìn đối phương nói: "Tốt nhất là người nên mọc ra hai cái miệng, khoanh tay nói lời xin lỗi thì may ra ta có thể để người bình yên vô sự đi ra khỏi học cung Thanh Châu."

"Sặc..." Đệ tử học cung Thanh Châu trợn tròn hai mắt, quả thực không thể tin vào tai của mình. Bọn họ nghĩ thầm mặc dù người muốn trút giận nhưng có thể dùng lối như vậy được không? Sau đó bị đối phương ngược, học cung Thanh Châu bọn họ chắc cũng chẳng còn mặt mũi nữa.

Trái tim của mọi người càng đau hơn, người như vậy lại được mỹ nữ ưu ái hết lần này đến lần khác, rốt cuộc thế giới này bị cái gì vậy?

Ngay cả các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu đều có chút nghe không lọt tai. Tên này chém gió ghê quá, tuy hẳn có thiên phú nhưng thiếu niên đối diện là pháp sư thiên mệnh.

"Nếu ta nói không thì sao?" Thiếu niên kiêu ngạo nhìn Diệp Phục Thiên như tên ngọc, đầu óc hẳn có vấn đề hả ta?

"Đã như vậy thì..." Diệp Phục Thiên bước tới thêm một bước. Vô số ánh mắt nhìn hẳn, ngay lúc mọi người tưởng hẳn sẽ đánh một trận hả giận cho hồng nhan thì Diệp Phục Thiên hét lớn: "Dư Sinh!"

"Ặc..."

"..."

Từng đôi mắt trợn to nhìn Diệp Phục Thiên, trong lòng có một vạn con ngựa hoang đang gào thét, được đẩy, rất cường thế, rất Diệp Phục Thiên...

Hoa Giải Ngữ cũng mở to hai mắt nhìn Diệp Phục Thiên, đây thật là có chút mất mặt...

"Đùng." Tuyết đọng trên mặt đất run rẩy chấn động, hoa tuyết bay lượn cuồng loạn, Dư Sinh khôi ngô bước ra giữa đám người. Hẳn vừa ra sân liền cho người ta thấy đầy đủ cảm giác uy hiếp. Bất luận là người thích hay là chán ghét hẳn đều không thể không thừa nhận Dư Sinh chính là chiến sĩ trời sinh.

Hắn vừa ra sân, một số người trong học cung Hắc Diễm đều ngưng trọng. Khí thế trên người Dư Sinh thật sự khiến người ta cảm thấy bị lấn át. Đây tuyệt đối là điều mà các đệ tử xuất chiến trước đó không thể sánh được, thậm chí căn bản không thuộc cùng một cảnh giới.

Các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu cảm giác có chút mất mặt. Bọn họ gọi Dư Sinh bất động không nhúc nhích nhưng Diệp Phục Thiên chỉ cần gọi hai chữ là đủ, thật là như tát vào mặt... Nhưng cũng khiến cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Dư Sinh đồng ý xuất chiến là được.

Dư Sinh nhìn Hoa Giải Ngữ nói: "Tẩu à, cứ giao cho ta nhé."

"Hả..." Mọi người há hốc mồm.

"Tẩu?" Hoa Giải Ngữ chớp mắt, có chút hối hận.

"Thật đúng lễ nghĩa." Diệp Phục Thiên thầm khen một tiếng, Dư Sinh quả nhiên đã thay đổi, càng ngày càng hiểu chuyện.

Ánh mắt Dư Sinh nhìn thiếu niên kiêu ngạo, chỉ ngón tay ra, lạnh như băng nói: "Cút về mau, để cho tên nào cảnh giới cao hơn một chút ra đây, tránh người ta nói ta ức hiếp người!"

"Khí phách lắm!"

Mọi người trong học cung Thanh Châu thầm khen, chính là ngông cuồng như thế.

Trước đó cũng có tên ngông cuồng như vậy nhưng bọn họ chỉ cảm thấy rất mất mặt. Dư Sinh thì hoàn toàn khác, sao có thể so sánh với tên vô liêm sỉ Diệp Phục Thiên chứ!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bá Đạo!

Lúc này Vân Thiên Hạo rất khó chịu, hẳn chính là pháp sư thiên mệnh, vốn cho rằng mình đã rất ngông cuồng rồi, nhưng không ngờ còn có người ngông cuồng hơn.

Hai tên đi ra này đều kiêu ngạo như nhau.

"Vừa nhìn đã biết là thằng ngu." Vân Thiên Hạo lạnh lùng nói, linh khí trên người hẳn di chuyển. Lúc này Mục Giang đi tới nói:

"Sư đệ, ta đánh trước cho."

Dứt lời, hắn liền trực tiếp đi ra phía trước. Dư Sinh gây cho hắn áp lực không nhỏ, hắn cẩn thận dò xét thực lực của Dư Sinh để tránh sư đệ chịu thiệt. Ở học cung Hắc Diễm, Vân Thiên Hạo là con cưng được mọi người tôn trọng và bảo vệ.

"Được, sư huynh hãy thay ta giáo huấn tên ngu xuẩn này." Vân Thiên Hạo gật đầu, nhường vị trí cho Mục Giang. Xung quanh cơ thể Mục Giang lộ ra hàn băng mãnh liệt, linh khí Thủy trong đất trời cùng cộng hưởng theo.

"Dư Sinh, hãy cho hắn sắp mặt đi!" Diệp Phục Thiên nghe được Vân Thiên Hạo nói Dư Sinh ngu xuẩn thì rất bực mình, lạnh lùng nói.

"Được!"

Dư Sinh gật đầu, sau đó bước ra phía trước. Mặt đất rung động như địa chấn, Mục Giang ngừng mắt nhìn thân thể cường tráng phía trước, thần sắc vô cùng nặng nề. Trước mặt hắn có một luồng hàn băng đáng sợ lượn lờ, mơ hồ sinh ra hàn băng phong bạo.

"Đùng!" Dư Sinh lao tới, trong ánh mắt Mục Giang phóng ra một tia hàn băng. Trong khoảnh khắc hàn băng phong bạo thổi qua, thân thể Dư Sinh chớp mắt bao trùm một lớp sương lạnh, người còn chưa tới thì đã muốn đóng băng cơ thể Dư Sinh.

Pháp thuật Hàn Băng Thuật.

"Quá mạnh!" Mọi người thấy trên người Dư Sinh không ngừng xuất hiện băng sương, nội tâm họ lập tức chấn động. Cảnh giới Thức Tỉnh đã có thể đóng băng người khác ở khoảng cách xa, khả năng khống chế linh khí của đối phương đã sắp đạt pháp sư Vinh Dự rồi.

Nhưng trên người Dư Sinh phóng ra ánh sáng vàng chói. Trong khoảnh khắc băng sương không ngừng nát bấy nổ tung, Dư Sinh đắm mình trong ánh sáng vàng óng như một pho tượng chiến thần, trực tiếp lao tới chộp lấy thân thể Mục Giang.

"Băng Phong!" Mục Giang hét lớn một tiếng. Trong khoảnh khắc, hàn băng phong bạo cuộn cuộn bao phủ Dư Sinh. Thu Nham lúc trước chính là bị đóng băng như thế này.

Nhưng cánh tay Dư Sinh vươn ra không hề bị ảnh hưởng mấy may. Chỉ một rung động nhẹ, hàn băng liền rơi xuống, ánh sáng vàng kim lưu chuyển khắp trên cánh tay. Mục Giang muốn tháo lui vì khi một pháp sư bị chiến sĩ tiếp cận, nếu như pháp thuật không thể khiến đối phương ngã xuống, vậy thì chỉ còn một con đường lui.

Nhưng động tác của hắn sao có thể nhanh bằng cánh tay của Dư Sinh, cổ của hắn chớp mắt bị bóp chặt, sau đó hắn cảm giác thân thể nhẹ bồng. Dưới

sự chấn động của nhiều người, Mục Giang bị một cánh tay của Dư Sinh nhắc lên không trung.

"Buông tay ra!" Vân Thiên Hạo quát một tiếng. Cánh tay Dư Sinh nhanh chóng đập xuống đất, "bùm" một tiếng, sau đó vang lên tiếng hét thảm thiết của Mục Giang và tiếng xương cốt vỡ nát.

Phục Thiên nói muốn cho hắn sắp mặt, dĩ nhiên không thể để cho hắn có thể đứng dậy.

Không gian trở nên vắng vẻ không tiếng động, ánh mắt mọi người tất cả đều nhìn chăm chăm thiếu niên khôi ngô như chiến thần.

"Thực sự là, quá bạo lực!" Học cung Thanh Châu cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

"Thật là soái quá đi!" Có nữ học viên thán phục.

Mục Giang kiêu ngạo không ai bì nổi, đánh bại Thu Nham trong chớp mắt làm cho thi Hương đệ nhất - Mộ Dung Thu không dám đi tới, nhưng một cánh tay Dư Sinh đã trực tiếp nhắc hắn lên đập xuống đất, bá đạo cỡ nào!

"Sau khi việc này chấm dứt, ai dám giành người với ta, chính là muốn đối địch với ta!" Ánh mắt lâu chủ Chiến Đấu lâu nhìn quét qua các cung chủ xung quanh. Ông thực sự rất ưa thích Dư Sinh, hắn sinh ra là để chiến đấu.

"Hừ, đối địch với người thì sao chứ?" Cung chủ Kim Hành cung bên cạnh liếc mắt, không được giành sao? Mơ đi nhé! Dư Sinh, ông muốn chắc rồi.

Chỉ có Diệp Phục Thiên vẫn chưa cảm giác giật mình. Nếu như có một kẻ tùy tiện đến khiêu chiến Dư Sinh thì chẳng khác nào sỉ nhục Dư Sinh,

cùng cảnh giới ư? Toàn thích ngược mà thôi.

"Còn ai nữa không?" Dư Sinh thấy người của học cung Hắc Diễm khiêng Mục Giang đi, đôi mắt bá đạo quét về phía đối diện. Vân Thiên Hạo đi ra phía trước, nhưng có một bàn tay đặt lên vai hắn, ngăn hắn bước ra ngoài.

Vị trung niên mắt ưng dẫn đầu học cung Hắc Diễm đương nhiên cảm nhận được sức mạnh của Dư Sinh. Mục Giang lên võ đài trước là do ông ta đồng ý, vì muốn thăm dò thực lực Dư Sinh. Lúc này chính mắt thấy Dư Sinh cường đại, ông ta đương nhiên càng không thể để Vân Thiên Hạo đi mạo hiểm. Tuy Vân Thiên Hạo là pháp sư thiên mệnh, chiến đấu vượt cảnh giới khá dễ dàng nhưng thiếu niên phía trước kia là một quái vật. Với cảnh giới bây giờ của Vân Thiên Hạo, chiến đấu với hắn chỉ có nguy hiểm.

"Trận chiến này, chúng ta chịu thua." Vị trung niên mắt ưng nói. Vân Thiên Hạo có chút không phục nhưng cũng không nói gì.

"Nếu đã chịu thua, vậy thì hãy mau rút đi." Một cung chủ của học cung Thanh Châu nói.

"Chỉ là một trận chiến bại mà thôi. Các người đã bại ba trận, lẽ nào ngàn vạn đệ tử Thức Tỉnh của học cung Thanh Châu chỉ có một người có thể ra tay sao?" Vị trung niên mắt ưng châm chọc nói.

"Một người cũng đã đủ để càn quét các người." Giọng nói Dư Sinh bá đạo.

"Cuồng vọng!" Vân Thiên Hạo tức giận nói:

"Nếu ta đột phá tầng chín, người chỉ là con kiến hôi trước mặt ta."

"Trước đó là ai nói khoác không biết ngược, đòi khiêu chiến bất kỳ cảnh giới nào. Bây giờ sao lại thay đổi cách nói vậy?" Diệp Phục Thiên cười châm chọc.

Vân Thiên Hạo liếc Diệp Phục Thiên rồi nói: "Muốn chiến thì ra đây mà nói chuyện! Nếu như chỉ dám co đầu rụt cổ thì ngậm miệng đi, chỉ thêm mất mặt xấu hổ!"

Vô số ánh mắt lập tức rơi xuống người Diệp Phục Thiên. Tên này thực sự là tự rước lấy nhục, chẳng lẽ hãnh coi mình là Dư Sinh sao?

Diệp Phục Thiên nghe Vân Thiên Hạo nói liền nhú mày cười tự giễu, cái quái gì là co đầu rụt cổ?

Quả thực, không thể nhẫn nhịn được!

"Dư Sinh!" Diệp Phục Thiên la lớn.

"Mình đây!" Dư Sinh đáp lại.

"Mình lên!" Diệp Phục Thiên bước ra phía trước. Trong khoảnh khắc, gương mặt Dư Sinh có một nụ cười hồn hậu, hãnh chỉ vào Vân Thiên Hạo nói: "Ta đặc biệt giữ lại cho người đấy."

Vừa rồi hãnh để Vân Thiên Hạo cút xuống mà không trực tiếp đánh hạ, dĩ nhiên là cố ý.

Nhưng vì sao Dư Sinh lại tin nhiệm Diệp Phục Thiên như thế?

Hơn nữa, tên kia thực sự dám tự mình lên võ đài?

Bọn họ đã chính mắt thấy được Vân Thiên Hạo mạnh chừng nào. Đó là một pháp sư thiên mệnh am hiểu trận pháp, một đòn trận pháp vây công đủ để đánh bại mọi người.

Diệp Phục Thiên từng bước đi về phía trước, lại một lần nữa đứng trong tầm mắt của tất cả mọi người. Phong Tình Tuyết nhìn bóng lưng của hãnh, cảm giác có chút quen thuộc. Trong kỳ thi Hương, hãnh cũng như thế này,

cũng không được người khác xem trọng, nhưng kết cục của Lăng Tiêu và Dương Tu, ai cũng có thể thấy được.

Chẳng qua, đối diện với hãn ngày hôm nay là pháp sư thiên mệnh của học cung Hắc Diễm, con cưng của học cung Hắc Diễm.

"Tầng bảy, Huyền Diệu cảnh." Diệp Phục Thiên bình tĩnh nói ra cảnh giới của mình.

"Tầng bảy?" Vân Thiên Hạo kinh ngạc nhìn Diệp Phục Thiên, lập tức thản nhiên nói: "Người còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của ta."

Vân Thiên Hạo kế thừa thiên mệnh, được trời cao chiếu cố. Mệnh hồn Thức Tinh cùng cảnh giới, chưa bao giờ bại, vì vậy hãn rất tự tin.

"Đương nhiên ta cũng cho rằng người không xứng, nhưng nếu người muốn tự rước lấy nhục nhã, ta không thể làm gì khác hơn là thành toàn cho người."

Diệp Phục Thiên đứng chấp tay, cũng bình tĩnh nói:

"Bất luận người có ra tay hay không cũng vậy, người cứ thoải mái xông lên, hoặc là, cùng lên cũng được."

"Ặc..." Người của học cung Thanh Châu nghe được lời nói của Diệp Phục Thiên đều hoàn toàn há hốc mồm, mặt mày xạm xịt, thật là... nổ hơi quá nhỉ?

Diệp Phục Thiên trả lại toàn bộ những câu nói trước đó cho đối phương.

Chỉ là, lỡ như thất bại thì... Nghĩ vậy, đệ tử học cung Thanh Châu có chút không dám nghĩ tiếp.

"Trò này không vui đâu." Vân Thiên Hạo cho rằng Diệp Phục Thiên cố ý học hãn chỉ là vì muốn châm chọc hãn.

"Ta đã nói ra lời này thì sẽ không thu hồi, người không sợ mất mặt, thì sao ta mất được?" Diệp Phục Thiên tiếp tục nói, cuồng vọng lại tự tin. Giờ phút này hãn đứng chấp tay, ngạo nghễ vô song, căn bản không hề xem trọng người của học cung Hắc Diễm.

Vân Thiên Hạo nghe được lời châm chọc của Diệp Phục Thiên, sắc mặt hãn tái xanh. Hãn cũng chưa bao giờ thấy có người dám điên cuồng như vậy ở trước mặt hãn. Ngày hôm nay lại gặp được hai người, đặc biệt là người trước mắt, một tên chỉ mới tăng bảy cũng dám lớn lối trước mặt pháp sư thiên mệnh!

"Sư đệ, để ta lên" Kiếm tu lúc trước ba kiếm đánh bại Lý Thanh Sơn đi ra, Vân Thiên Hạo gật đầu, lui về sau một bước, nói: "Hãy cho hãn một ký ức cả đời khó mà quên được!"

"Cứ giao cho ta."

Kiếm tu rút kiếm chỉ về hướng Diệp Phục Thiên, nói: "Vẫn ba kiếm."

Lúc trước hãn cũng nói với Lý Thanh Sơn như thế, chỉ ba kiếm.

"Ba kiếm nhiều lắm, một là đủ rồi." Diệp Phục Thiên thản nhiên nói, học cung Thanh Châu tựa hồ cũng đã chết lặng.

Chỉ là, hãn cuồng vọng như vậy, đến lúc đó muốn kết thúc như thế nào đây?

Thiếu niên kiếm tu nở nụ cười, đồng thời, xung quanh thân thể hãn có gió gào thét. Hãn là võ pháp kiếm tu, tăng tám Bách Biến cảnh. Đối phó với Diệp Phục Thiên tăng bảy, sao phải xoắn?

Thiếu niên kiếm tu biến hóa tàn ảnh, hoa tuyết vũ điệu, vào lúc này, Diệp Phục Thiên nhắm hai mắt lại.

Cả học cung Thanh Châu ngấn ngơ, hấn điên rồi sao? Lúc này lại đi nhắm mắt?

Tuy rất nhiều người đều không thích Diệp Phục Thiên, thế nhưng họ vẫn mơ hồ ôm một tia hy vọng với hấn. Nhưng Diệp Phục Thiên tựa hồ lại muốn tìm cái chết.

Lôi quang óng ánh, có tiếng nổ âm bộc phát ra trong cơ thể Diệp Phục, mơ hồ như là Long Vận. Hai tay hấn rũ xuống, vòng sáng sấm sét lượn lờ, chiến ý như muốn phá thế.

"Xoẹt!" Một kiếm ý Phong xẹt qua, chém về phía cổ Diệp Phục Thiên. Nhưng Diệp Phục Thiên vẫn không nhúc nhích, vẫn nhắm mắt như thể không thấy một kiếm này.

Kiếm xẹt qua người Diệp Phục Thiên nhưng hấn không bị thương một mảy may. Kiếm này là hư chiêu, mục đích muốn dụ Diệp Phục Thiên ra tay nhưng Diệp Phục Thiên vẫn không nhúc nhích.

"Đúng là muốn chết!" Thiếu niên kiếm tu vốn định lao tới nghiêng người chém Diệp Phục Thiên kiếm thứ hai. Nhưng thấy Diệp Phục Thiên kiêu ngạo như vậy, hấn lập tức thay đổi chiêu kiếm, hướng thẳng về phía yết hầu của Diệp Phục Thiên.

Nhưng vào lúc này, thân thể Diệp Phục Thiên khẽ động, hấn nghiêng người về phía bên trái, kiếm trực tiếp sượt qua mặt hấn. Cảnh này làm cho người xem sợ mất mật, đây là may mắn hay là hấn thật sự có năng lực phản ứng đáng sợ như vậy?

Thiếu niên kiếm tu nhú mày, kiếm chiêu của hấn đã thay đổi nên không còn cách nào tiếp tục biến chiêu, nhưng khi Diệp Phục Thiên nghiêng người, bàn tay hấn đồng thời chộp lấy đối phương. Tiếng rỗng ngâm đánh bay hoa tuyết, cánh tay Diệp Phục Thiên xuất hiện một thần long sấm sét đáng sợ trực tiếp quấn chặt đầu của đối phương, nhắc lên.

"Đây là..." Mọi người chấn động nhìn cảnh trước mắt. Tay Diệp Phục Thiên căn bản không đụng tới đối phương, mà là một con rồng đang quấn quanh cổ và đầu hắn, và con rồng ấy đang bị Diệp Phục Thiên khống chế!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tuyệt Đại Phong Hoa

"Chiến kỹ Ngự Long quyết chi Cầm Long Thủ, võ ý biến hóa!"

Trong lòng các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu khẽ run, võ ý biến hóa tựa như pháp thuật rời thể, tầng chín Quy Nhất cảnh mới có thể lĩnh ngộ điều huyền diệu của nó. Diệp Phục Thiên mới chỉ đạt tầng bảy Huyền Diệu cảnh không ngờ lại có thể làm được.

Đáng sợ hơn, đó còn là chiến kỹ Ngự Long quyết - Cầm Long Thủ.

Giờ khắc này rất nhiều người nhớ lại kỳ thi Hương, Diệp Phục Thiên đánh nhau với Lăng Tiểu và Dương Tu căn bản không phát huy toàn bộ thực lực. Hẳn lui lại để cho Dư Sinh tham chiến, hành động tưởng như vô sỉ đó không phải là vì sợ chiến đấu mà là hẳn muốn tặng hào quang ấy cho cho Dư Sinh. Cho nên khi Dư Sinh bị Mộ Dung Thu cướp mất đệ nhất, giọng nói không phục đó mới vang vọng khắp diễn võ trường.

Mọi người hình như đã quá xem nhẹ thiếu niên phía trước.

Diệp Phục Thiên nhìn thiếu niên kiếm tu, nhàn nhạt nói: "Học cung Hắc Diễm không quản nghìn dặm đến mượn cơ gây chuyện chỉ có tài nghệ mức này?"

Đệ tử học cung Thanh Châu nhìn Diệp Phục Thiên, tuy vẫn rất thích làm giá... nhưng mà được lắm, rất hả giận.

Trước bại liên tiếp ba trận, học cung Thanh Châu có thể nói đã mất hết thể diện, bây giờ rốt cuộc được Dư Sinh và Diệp Phục Thiên vãn hồi.

Đôi mắt thiếu niên kiếm tu nhìn chòng chọc vào Diệp Phục Thiên, đến thời khắc này hẳn vẫn không hiểu rốt cuộc làm thế nào Diệp Phục Thiên làm được, vì sao hẳn nhắm mắt lại có thể có năng lực phản ứng mạnh như vậy?

"Kế tiếp." Diệp Phục Thiên phát tay vang lên tiếng rỗng ngâm, thiếu niên kiếm tu trực tiếp bị đánh bay về phía đám người học cung Hắc Diễm.

Sắc mặt đám người học cung Hắc Diễm cực kỳ khó coi. Bọn họ tiến ra ba người, ba trận chiến thẳng liên tiếp nhưng bây giờ trong ba người đã có hai người thua, đều bị đánh bại trong nháy mắt, không chịu nổi một kích.

Nghìn dặm xa xôi đến đây lại có kết cục như vậy, thật sự rất mất mặt.

Vân Thiên Hạo bước ra, hẳn nghiêm túc hơn trước, nhìn Diệp Phục Thiên nói: "Người có tư cách để cho ta xuất thủ."

Chỉ là có tư cách để hẳn ra tay?

Diệp Phục Thiên nhìn thiếu niên cuồng vọng trước mắt, thật sự là còn kiêu ngạo hơn cả mình nữa.

"Ra tay đi." Vân Thiên Hạo tiếp tục nói.

"Người trước đi. Ta xuất thủ chỉ sợ người không có cơ hội." Diệp Phục Thiên khuyên nhủ. Vân Thiên Hạo sầm mặt thả mệnh hồn ra. Trận đồ lấp lánh, bước chân hẳn đạp lên mặt đất lập tức có pháp trận nhanh chóng ngưng tụ thành hình. Đây là pháp trận Nhất Hỏa Diễm không ngừng thôn tính linh khí thuộc tính Hỏa trong trời đất.

Từng con mãng xà lửa đáng sợ vờn quanh pháp trận, Vân Thiên Hạo đứng giữa pháp trận không ai bì nổi.

"Dám cuồng vọng như thế trước mặt pháp sư thiên mệnh, rốt cuộc người lấy dũng khí ở đâu ra?" Vân Thiên Hạo nhìn Diệp Phục Thiên, lạnh lùng lên tiếng. Thoại âm của hắn rơi xuống lập tức có một con mãng xà lửa cuồng nộ lao ra từ pháp trận, hướng về phía Diệp Phục Thiên.

Sắc mặt nhiều người trong học cung Thanh Châu thay đổi, cảnh giới Thức Tỉnh có thể mượn pháp trận để tạo ra pháp thuật rời thể, hơn nữa uy lực pháp thuật này tuyệt đối thuộc đỉnh cao cảnh giới Thức Tỉnh.

Nhưng họ lại thấy Diệp Phục Thiên từng bước hướng đến con mãng xà lửa kia. Mọi người trong học cung Thanh Châu mở to hai mắt, cho dù biết Diệp Phục Thiên rất mạnh nhưng xem thường mãng xà lửa như vậy quả thực có chút quá tự tin.

Mãng xà lửa lao tới bao trùm tất cả như muốn nuốt trọn Diệp Phục Thiên. Lúc này, trong tay Diệp Phục Thiên như đang nắm vật gì, sau đó một tia sấm sét bão táp kinh hoàng được phóng ra. Xung quanh thân thể Diệp Phục Thiên bao phủ bởi sấm sét, sấm sét bão táp đáng sợ và mãng xà lửa đụng vào nhau chôn vùi vào hư không.

"Bùa pháp thuật."

"Đê tiện, chiến đấu lại mượn bùa chú pháp thuật." Người học cung Hắc Diễm nổi giận nói. Vân Thiên Hạo tiếp tục xúc phát pháp trận, tất cả mãng xà lửa nhảy múa điên cuồng hướng về phía Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên chạy nhanh về phía trước. Trong bàn tay hắn xuất hiện mấy lá bùa, cười lạnh ném lên không trung. Mãng xà lửa và sấm sét bão táp va chạm có sức mạnh ngang nhau.

Vân Thiên Hạo hét một tiếng, hắn điên cuồng xúc phát pháp trận, mãng xà lửa tiếp tục thành hình. Lúc này, hai tay Diệp Phục Thiên đều là những lá bùa. Thấy cảnh đó, bất kể là người học cung Thanh Châu hay học cung Hắc Diễm đều vô cùng kinh ngạc, như vậy cũng được sao...

"Dừng lại!" Sắc mặt Vân Thiên Hạo trở nên cực kỳ khó coi.

Diệp Phục Thiên dừng lại nhìn Vân Thiên Hạo nói: "Biết chênh lệch nên muốn nhận thua sao?"

Vân Thiên Hạo nghe được lời nói Diệp Phục Thiên, mặt hăn sầm xuống, ánh mắt của hăn nhìn chăm chăm hai tay Diệp Phục Thiên cầm đũa bùa chú. Trong lòng hăn tức đến nỗi muốn chửi thề. Đây là chiến đấu sao, có biết xấu hổ hay không chứ? Hai tay toàn bộ đều là bùa chú cấp cao nhất cảnh giới Thức Tinh, cái này sao mà chơi?

Vẫn còn trưng khuôn mặt đó ra nói biết chênh lệch?

"Lấy bùa chú chiến đấu, đệ tử học cung Thanh Châu đều vô sỉ như vậy sao?" Trung niên có đôi mắt ửng của học cung Hắc Diễm không nhìn mà lạnh lùng lên tiếng.

Học cung Thanh Châu lúc này cũng cảm giác có chút mất mặt, mới lúc này vừa thay đổi cái nhìn về Diệp Phục Thiên, chớp mắt liền phát hiện Diệp Phục Thiên vẫn là Diệp Phục Thiên vô sỉ đó... Thực sự là quá sức mất mặt.

Có điều Diệp Phục Thiên tựa hồ không nhận ra điều đó, hăn nhìn trung niên có đôi mắt ửng, vẫn phách lối như trước nói: "Hăn có thể sử dụng pháp trận chiến đấu, vì sao ta không thể sử dụng bùa chú? Không được thì rút, ngại biện làm gì."

"Pháp trận chính là đích thân hăn khắc, thuộc về năng lực của hăn, lúc chiến đấu đương nhiên có thể sử dụng."

"Bùa chú cũng là ta khắc, thuộc về năng lực của ta. Hăn có thể dùng, vì sao ta không thể dùng chứ?" Diệp Phục Thiên hỏi ngược lại. Sắc mặt của trung niên có đôi mắt ửng trở nên càng ngày càng khó coi, cạ lời chống đỡ... Quả thực là cảnh giới vô sỉ đỉnh cao.

Người của học cung Thanh Châu cũng há hốc mồm, bùa chú này là hắc khắc? Tầng bảy mà có thể khắc ra nhiều bùa chú đỉnh cấp như vậy ư? Chém gió còn giỏi hơn cả tên kia nữa nhỉ?

Mặc dù Vân Thiên Hạo có thể khắc pháp trận đỉnh cấp nhưng Vân Thiên Hạo là pháp sư thiên mệnh, mệnh hồn chính là trận đồ.

"Mặc dù bùa chú là người khắc nhưng pháp trận là ta khắc lúc chiến đấu, còn người lại chuẩn bị trước, không thể đánh đồng với nhau được." Vân Thiên Hạo lạnh lùng nói. Diệp Phục Thiên quả thực toàn nói xằng bậy.

"Người đã không phục vậy thì ta không thể làm gì khác hơn là đánh tới khi nào người phục thì thôi." Diệp Phục Thiên nhàn nhạt nói. Hắc lập tức xoay người nhìn về phía trưởng bối học cung Thanh Châu nói:

"Có thể cho ta một cây bút khắc và vài tờ giấy bùa chú không?"

Các cung chủ học cung Thanh Châu sững sờ, Diệp Phục Thiên muốn bút khắc và giấy bùa chú? Chẳng lẽ hắc sẽ khắc bùa chú ngay tại đây?

"Ta đi lấy cho người." Một vị trưởng giả nói rồi lập tức rời đi. Tiếng bàn luận xôn xao ầm ĩ đều hướng về Diệp Phục Thiên, chẳng lẽ hắc là một khắc lục sư? Vừa rồi bùa chú hắc sử dụng chính là do hắc tự khắc? Nếu quả thật là như vậy, Diệp Phục Thiên cũng có chút nghịch thiên.

Không lâu sau, trưởng giả kia quay lại, mang tới một bút khắc và vài tờ giấy bùa chú giao cho Diệp Phục Thiên.

"Đa tạ." Diệp Phục Thiên nói lời cảm tạ sau đó bày giấy bút trước mặt.

"Hắc muốn làm gì?" Mọi người sợ hãi, khắc bùa chú và pháp trận khá giống nhau, đều cần thời gian nhất định. Vân Thiên Hạo là pháp sư thiên mệnh sở hữu mệnh hồn trận đồ vì vậy mới có thể nhanh chóng khắc pháp

trận, trực tiếp dùng trong chiến đấu. Diệp Phục Thiên mặc dù là khắc lục sư nhưng cũng không thể bắt chước đâu nhỉ?

Khi người khắc bùa chú, pháp trận của đối phương cũng đang tấn công đến, vậy thì chiến đấu kiểu gì? Quả thực chẳng khác gì muốn chết.

Nhưng Diệp Phục Thiên tựa như muốn khiêu chiến điều bất khả thi này.

Rất nhiều người đều trở nên nghiêm túc, tuy Diệp Phục Thiên rất vô sỉ nhưng thực lực của hắn bây giờ đã không còn ai dám nghi ngờ.

"Người đang sỉ nhục ta sao?" Vân Thiên Hạo nhìn thấy động tác của Diệp Phục Thiên tức giận nói. Mặc dù là một khắc lục sư nhưng lại muốn khắc bùa chú ngay trong trận đấu để đối phó hắn, đối với một pháp sư thiên mệnh am hiểu trận pháp mà nói quả là một sự miệt thị và nhục nhã.

"Người có thể bắt đầu rồi." Diệp Phục Thiên tay cầm bút khắc vừa ngừng đầu nhìn Vân Thiên Hạo bình tĩnh nói. Khi thiếu niên ấy nghiêm túc, trên người tựa như có một luồng ánh sáng thần thánh khiến người ta không tự chủ được sinh ra lòng tin mạnh mẽ với hắn. Đó là một khí chất vô hình bẩm sinh đã có.

Vân Thiên Hạo bước đến phóng mệnh hồn trận đồ ra. Lúc này đây pháp trận không còn là thuộc tính hỏa diệm nữa mà là thuộc tính hàn băng. Linh khí Thủy trong trời đất điên cuồng lao về phía pháp trận, ngưng tụ thành hàn băng. Nơi Vân Thiên Hạo đứng có luồng gió hàn băng đáng sợ xuất hiện như một thế giới băng tuyết độc lập. Mặc dù đứng ở chỗ rất xa nhưng người ta cũng có thể cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo bên trong.

"Mệnh hồn trận đồ của hắn cho hắn thiên phú toàn bộ các thuộc tính, pháp trận có thể hút bất cứ linh khí thuộc tính nào, thật yêu nghiệt!" Mặc dù là đối địch nhưng các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu vẫn có chút đố kỵ với thiên phú của Vân Thiên Hạo. Đó thật sự là thiên tài yêu nghiệt, thảo nào học cung Hắc Diễm dẫn hắn đến đây điều võ dương oai.

Nhưng dù vậy, vị thiếu niên bị học cung Thanh Châu bọn họ hạ lệnh cấm lúc này lại thản nhiên đối mặt.

Diệp Phục Thiên ngồi trên mặt tuyết yên lặng khắc bùa chú. Từng nét bút khắc nhanh như chớp tựa như long xà nhảy múa, linh khí Lôi hệ cũng theo đó điên cuồng trút vào.

Một tia sét chớp lên trên cây bút khắc, đúng lúc này Vân Thiên Hạo xuất thủ, trong pháp trận có một cây giáo hàn băng lao xuống.

"Cẩn thận!" Có vài người không tự chủ được lo lắng cho Diệp Phục Thiên nhưng thiếu niên vẫn cúi đầu khắc bùa chú. Từng nét bút vung lên dẫn theo luồng sấm sét lấp lánh. Trong khoảnh khắc, một lưới sấm sét xuất hiện trước mặt hấn bao vây cây giáo hàn băng đang lao tới, xé nát nó từng chút một.

"Phòng ngự pháp thuật, khiên sét." Mọi người như biết Diệp Phục Thiên muốn khắc pháp thuật gì. Đây là sét khiên thành hình từ lưới sấm sét được Diệp Phục Thiên trực tiếp điều khiển phòng ngự chống lại đòn công kích của đối phương.

"Ầm." Hàn băng trên mặt đất nổ tung, hàn ý vô tận lao về phía pháp trận của Vân Thiên Hạo. Pháp trận đã thành hình, Vân Thiên Hạo giơ hai tay lên khống chế thế giới hàn băng ấy.

"Đi!" Vân Thiên Hạo lạnh lùng nói. Vô số cây giáo hàn băng trong pháp trận mang theo uy thế kinh người phá không trung lao xuống, đòn công kích sắc bén tột cùng.

"Thành công!" Diệp Phục Thiên nhắc bút, bùa chú bay lên, tiếp theo đó một chiếc khiên sấm sét to lớn xuất hiện trước mặt Diệp Phục Thiên đánh nát đòn công kích ấy.

Diệp Phục Thiên vẫn không ngừng đầu, hấn tiếp tục khắc một tấm bùa khác. Đôi tay di chuyển rất uyển chuyển tiêu sái, phối hợp cùng khuôn mặt anh tuấn nghiêm túc làm cho một vài thiếu nữ ngẩn ngơ.

Thì ra... hấn mạnh như vậy.

Đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyết nhìn thiếu niên trong tuyết, chẳng biết tại sao nhưng trong lòng nàng có chút đau lòng, thiếu niên phần nộ vì hồng nhan ấy đã lộ rõ tài hoa xuất chúng!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thiếu Niên Quạt Cường

Các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu chăm chú nhìn Diệp Phục Thiên. Ôi, lại một thiên tài yêu nghiệt xuất hiện rồi!

Tốc độ khắc bùa chú nhanh đến mức đó có ý nghĩa gì? Nghĩa là khả năng khống chế linh khí của Diệp Phục Thiên rất mạnh, hơn nữa còn vượt cả năng lực cảm nhận. Mặc dù hãn không khắc bùa chú thì trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó hãn cũng có thể thi triển ra pháp thuật vượt quá cảnh giới của hãn.

"Ngoại môn học cung Thanh Châu của chúng ta có đệ tử yêu nghiệt như thế lại không lọt giáp bảng thi Hương, còn bị hạ lệnh cấm." Cung chủ Lôi Hành cung cực kỳ khó chịu, lạnh lùng liếc nhìn Thạch Trung.

Sắc mặt Thạch Trung rất khó coi, Dư Sinh thể hiện lực chiến cường đại mà Mộ Dung Thu lại không dám xuất chiến, điều này đã rất bẽ mặt rồi, bây giờ lại còn có một Diệp Phục Thiên.

Thiếu niên vẫn ngồi trên tuyết khắc bùa chú hết sức chăm chú. Vân Thiên Hạo xanh mặt, pháp sư thiên mệnh như hãn xúc phát pháp trận lại không có bất kỳ ưu thế nào so với bùa chú của Diệp Phục Thiên, đây quả thực là sự sỉ nhục.

Vân Thiên Hạo không ngừng thi triển pháp thuật tấn công, không những là pháp thuật cao cấp không giới hạn trong cảnh giới Thức Tĩnh mà còn không ngừng công kích. Diệp Phục Thiên vẫn mắt điếc tai ngơ, khi pháp thuật công kích lao đến, hãn chỉ khẽ vung bút lên liền có pháp thuật phóng

ra phá hủy đòn tấn công. Bùa chú dưới ngòi bút của hắn không chút suy suyển, rất nhanh sau đó một tấm bùa hoàn chỉnh lại sắp thành hình.

Diệp Phục Thiên ngòi trên tuyết nở nụ cười, sau đó đặt bút xuống. Trong khoảnh khắc, một chùm sấm sét bão táp kinh người xuất hiện hướng về phía Vân Thiên Hạo.

"Hàn Băng Thủ Hộ!" Hàn ý vô tận bao phủ Vân Thiên Hạo khiến hắn giống như một bức tượng điêu khắc. Đó là pháp thuật phòng ngự đỉnh cấp Thủy hệ của cảnh giới Thức Tinh – Hàn Băng Thủ Hộ.

Sấm sét bão táp từ trên trời giáng xuống đánh nát Hàn Băng Thủ Hộ nhưng mục tiêu chính vẫn là đánh vào pháp trận. Từng tia chớp ánh lên phá hủy pháp trận.

"Mục tiêu của hắn là pháp trận, cẩn thận!" Học cung Hắc Diễm nhắc nhở Vân Thiên Hạo.

Lúc thoại âm rơi xuống, Diệp Phục Thiên đứng lên từ trong tuyết, thân thể như gió đi về phía Vân Thiên Hạo, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh. Với tốc độ này, Vân Thiên Hạo căn bản không kịp ngưng tụ pháp trận nữa.

Trận đồ vờn quanh thân thể, Vân Thiên Hạo đứng yên tại chỗ, hàn ý di chuyển xung quanh hắn điên cuồng hấp thụ linh khí trong trời đất, phẳng phất như thân thể hắn tự hình thành pháp trận.

Sự lạnh lẽo lan tràn ra phía trước, không khí dường như muốn ngưng tụ thành băng. Tóc và trán của Vân Thiên Hạo đều hóa thành màu tuyết trắng nhưng ánh mắt của hắn lại sắc bén tột cùng, nhìn thẳng và lao tới Diệp Phục Thiên. Phía trước thân thể hắn lại có rất nhiều cây giáo hàn băng ngưng tụ lại.

"Giết!" Vân Thiên Hạo đã sớm thét ra lửa giận, những cây giáo hàn băng xé toạc không khí lao đi, đâm về phía Diệp Phục Thiên đang chạy tới.

Nhưng ngay lúc hấn động thủ, không khí trước người hấn đột nhiên nở rộ một chùm ánh sáng hỏa diễm. Ngay sau đó, vô số tia lửa bay lượn trên không trung hướng về phía thân thể hấn.

"Hỏa Tinh thuật?" Học cung Thanh Châu rất đỗi ngạc nhiên. Hỏa Tinh thuật căn bản không có tính công kích, là pháp thuật cơ sở nhất.

Nhưng vấn đề là Hỏa Tinh thuật này từ đâu đến?

Diệp Phục Thiên khống chế linh khí thuộc tính hỏa phía trước Vân Thiên Hạo, thi triển pháp thuật? Mới chỉ là cảnh giới Thức Tinh, năng lực cảm nhận linh khí thuộc tính hỏa phải mạnh đến cỡ nào mới có thể làm được?

“Thiên phú võ đạo thiên phẩm, năng lực cảm nhận linh khí lôi điện thiên phẩm.”

Rất nhiều người nhớ tới thiên phú tu hành Diệp Phục Thiên. Lúc này họ không khỏi có chút mơ hồ, hình như hấn còn cất giấu thiên phú thuộc tính hỏa.

Sợ rằng cũng là thiên phẩm.

Hỏa Tinh thuật dĩ nhiên không phải dùng để công kích. Vân Thiên Hạo vung tay đánh lên, Hỏa Tinh trước người hấn liền cùng hàn băng hòa làm một thể, nhưng phía trước vẫn là một bầu trời Hỏa Tinh đang bay múa nhiều hơn cả hoa tuyết ngăn cản tầm mắt của hấn. Hấn biết Diệp Phục Thiên đang lợi dụng pháp thuật không có lực công kích để tới gần hấn.

Thế nhưng có hữu dụng không? Hấn đã chuẩn bị xong.

Một bóng dáng lao xuống theo gió, chính là Diệp Phục Thiên xuất hiện. Ngay lúc hấn xuất hiện, Vân Thiên Hạo hét một tiếng, hàn ý lơ lửng trước người mang theo tất cả giáo hàn băng đồng thời đâm về phía Diệp Phục Thiên không một chút do dự.

Trong thời khắc đó, Vân Thiên Hạo phát hiện Diệp Phục Thiên đắm chìm trong ngọn lửa nóng cháy vô cùng, chói sáng như thái dương. Những cây giáo hàn băng lao tới ngay sát thân thể Diệp Phục Thiên liền hòa tan thành nước, trực tiếp bốc hơi khô.

Thân thể Diệp Phục Thiên như hóa thành lò luyện bốc hơi hết tất cả hàn băng.

Thủy khắc Hỏa nhưng khi nhiệt độ của ngọn lửa đủ cao cũng có thể khắc chế ngược.

"Không được, Thiên Hạo, lui!" Trung niên có đôi mắt ưng của học cung Hắc Diễm hét lên nhưng tốc độ Diệp Phục Thiên quá nhanh, bỏ qua tất cả giáo hàn băng đang lao tới. Chỉ thấy thân thể hắn nhảy vọt lên không trung hóa thành một đường cong bắn về phía Vân Thiên Hạo. Thân thể tựa rỗng, có tiếng rỗng ngâm vang lên, một con thần long hỏa diệm phảng phất đang bám trên người Diệp Phục Thiên bạo kích về phía Vân Thiên Hạo.

Những nơi Diệp Phục Thiên lướt qua, tất cả hàn ý đều bốc hơi hết. Vân Thiên Hạo biết mình đã không thể lui được nữa, Hàn Băng Thủ Hộ phòng ngự toàn thân, trận đồ điên cuồng hấp thu tất cả linh khí bao trùm thân thể hắn.

"Rống..." Một tiếng rống gầm rung trời vang vọng không gian, Hàn Băng Thủ Hộ không ngừng bị nghiền nát. Vân Thiên Hạo bị đánh bay, một luồng khí hỏa diệm nóng cháy vô cùng tràn vào cơ thể như muốn thiêu đốt hắn.

Gió gào thét, có cường giả học cung Hắc Diễm đỡ được Vân Thiên Hạo, sau đó lần lượt từng bóng người lao tới bên cạnh hắn, lộ ra vẻ khẩn trương.

"Phụt!" Vân Thiên Hạo phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới cảm giác tốt hơn chút. Hắn thấp giọng nói: "Không chết được đâu."

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt kiêu ngạo lạnh lùng nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên. Thua rồi, hắn lại thua dưới tay một thiếu niên cùng cảnh giới.

Lúc này, ánh mắt Diệp Phục Thiên cũng nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói: "Pháp sư thiên mệnh rất mạnh sao?"

"Khụ khụ..." Lại một ngụm máu tươi phun ra. Vân Thiên Hạo từ nhỏ được coi là con trời, chưa từng chịu nhục nhã như vậy.

Nhưng hắn lại thua trong tay đối phương, không còn lời gì để nói.

"Người là ai?" Vân Thiên Hạo ngẩng đầu nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên hỏi, hắn sẽ ghi nhớ thiếu niên trước mắt.

Nhìn thiếu niên ấy, Diệp Phục Thiên nói: "Diệp Phục Thiên."

Trung niên có đôi mắt ửng bên cạnh nhíu mày nói: "Trước khi tới đây, ta đã tìm hiểu ba vị trí đầu bảng của mấy năm thi Hội thi Hương gần nhất, vì sao chưa từng nghe qua tên người?"

Với thiên phú và sức mạnh của Diệp Phục Thiên thì không thể vô danh ở học cung Thanh Châu.

Người của học cung Thanh Châu nghe được câu nói của trung niên đôi mắt ửng không khỏi có chút xấu hổ. Hai tháng trước trong kỳ thi Hương, Diệp Phục Thiên vốn nên nổi danh nhưng bởi vì có chút nguyên nhân, tên của hắn bị xóa khỏi giáp bảng. Lúc này đối phương hỏi tới đương nhiên có vẻ hơi lúng túng.

Diệp Phục Thiên cũng tự giễu cười nói: "Ta vốn là người bị học cung Thanh Châu vứt bỏ, đang tạm lưu lại học cung quan sát."

"Hừ, thắng là thắng, cần gì phải làm nhục ta như vậy, có ý nghĩa gì chứ." Vân Thiên Hạo ngẩng đầu nhìn chăm chăm Diệp Phục Thiên, cho rằng

Diệp Phục Thiên cố ý nhục nhã hẳn.

"Cậu ấy nói thật." Dư Sinh đứng phía sau nói, vẫn có vẻ hơi khó chịu.

Học cung Hắc Diễm đều ngẩn ra, trung niên có đôi mắt ưng cười như điên, ánh mắt quét về phía những nhân vật lớn của học cung Thanh Châu kia nói: "Thiên tài như thế lại là người bị học cung Thanh Châu vứt đi. Nếu người đồng ý vào học cung Hắc Diễm ta, ta sẽ tận lực bồi dưỡng, thế nào?"

"Cái này..." Nghe được trung niên kia nói, người học cung Thanh Châu chỉ cảm thấy mặt nóng hừng hực, nhất là những nhân vật lớn kia. Học cung Hắc Diễm thân là kẻ địch lại có thể như vậy, mà học cung Thanh Châu bọn họ, hai bên đối lập càng có vẻ châm biếm.

"Không cần." Diệp Phục Thiên nhàn nhạt đáp lại, trực tiếp cự tuyệt.

"Được, đã như vậy, lần gặp mặt sau sẽ là chiến trường." Trung niên có đôi mắt ưng nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên như đang cảnh cáo hẳn, dứt lời xoay người nói: "Đi thôi."

Các cường giả học cung Hắc Diễm lạnh lùng nhìn về phía học cung Thanh Châu, sau đó lần lượt xoay người rời đi. Tuy bọn họ chiến bại nhưng khí thế vẫn không suy giảm.

Ngược lại, học cung Thanh Châu cũng không có cảm giác hãnh diện vui sướng.

Ba trận chiến đầu tiên thua toàn bộ, nếu không có Dư Sinh và Diệp Phục Thiên ra tay, học cung Thanh Châu sẽ mất hết thể diện.

Nhưng có chút châm chọc là Diệp Phục Thiên lúc này vẫn chịu lệnh cấm của học cung, Dư Sinh bị mất danh hiệu đầu bảng một cách vô lý. Hai người bọn họ lại là người cứu vãn bộ mặt của học cung Thanh Châu hôm nay.

Lúc này Dư Sinh đứng cạnh Diệp Phục Thiên cách đó không xa, vô số ánh mắt rơi vào hai thiếu niên. Mới vừa rồi, bọn họ đã có cái nhìn mới về hai thiếu niên này, nhất là Diệp Phục Thiên.

Kiêu ngạo, cuồng vọng?

Đó chẳng qua là biểu tượng, với thiên phú hãn biểu hiện hôm nay, trước đây hãn quả thực khiếm tốn đến mức dọa người.

"Diệp Phục Thiên, trước đây học cung có chút hiểu lầm với người, may là không tạo thành sai lầm lớn. Nếu người là pháp sư song thuộc tính Lôi – Hỏa, lại giỏi võ đạo, về sau muốn vào cung nào tu hành?" Các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong hỏi Diệp Phục Thiên. Thiên phú võ đạo cực mạnh, thiên phú pháp sư song hệ, hơn nữa hãn còn có thiên phú khắc lục sư, Diệp Phục Thiên thật sự là thiên tài yêu nghiệt.

Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung tùy ý hãn chọn, chỉ cần hãn đồng ý.

"Còn có Dư Sinh, Chiến lâu của ta hoan nghênh sự gia nhập của người, ta sẽ đích thân dạy dỗ người." Lâu chủ Chiến lâu bắt đầu kéo người.

"Kim Hành cung của ta cũng vậy, pháp sư mới là chính đạo. Dư Sinh, người nên tu pháp thuật." Cung chủ Kim Hành cung giành người.

Dư Sinh không nói gì thêm, hãn đưa mắt về phía Diệp Phục Thiên, tất cả đều do cậu ấy quyết định.

Mọi người nhìn thấy ánh mắt Dư Sinh tựa hồ cũng hiểu, quyền quyết định thực sự nằm ở Diệp Phục Thiên.

Ánh mắt mọi người liền tập trung vào Diệp Phục Thiên, ai cũng rất tò mò.

Diệp Phục Thiên nhìn ánh mắt chờ mong của các nhân vật lớn học cung Thanh Châu, chậm rãi nói: "Chuyện ở kỳ thi Hương cứ như vậy trôi qua sao?"

Tiếng nói của hắn hạ xuống, lập tức sắc mặt rất nhiều người đều trở nên vô cùng đặc sắc nhìn thiếu niên anh tuấn. Nhiều người cảm thán trong lòng, thực sự là hắn rất quật cường.

"Tên nhóc này." Tần Y thấp giọng nói, nàng đương nhiên cảm thấy vui vì Diệp Phục Thiên trở nên mạnh mẽ. Bây giờ, trước mặt Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đúng là ánh sáng huy hoàng nhưng hắn lại không chịu buông chuyện đã qua mà vẫn đề cập tới.

Lãnh Thanh Phong nhìn Diệp Phục Thiên, bất mãn trong lòng đối với Thạch Trung càng thêm mãnh liệt, nói: "Diệp Phục Thiên, thi Hương có lẽ đã đánh giá nhầm nhưng nếu Dư Sinh đã chứng minh bản thân đủ ưu tú, ngươi hà tất còn để ý tới?"

"Chỉ là đánh giá nhầm thôi sao?" Diệp Phục Thiên lộ ra nụ cười giấu cợt. Bây giờ hắn đã hiểu thi Hương tồn tại một tấm màn đen hiểm ai biết. Đã như vậy, đáp án của Lãnh Thanh Phong hiển nhiên không thể khiến hắn thoả mãn.

"Ngươi muốn như thế nào?" Lãnh Thanh Phong hỏi.

Diệp Phục Thiên khẽ khom người với Lãnh Thanh Phong, nói: "Ta chỉ là đệ tử ngoại môn của học cung, sao dám đòi hỏi như thế nào. Nhưng nếu các chủ cho rằng đó chỉ là đánh giá nhầm, ta cũng không thể nói gì hơn. Vừa rồi đánh một trận xem như trả ơn ba năm học cung đã dạy dỗ ta, còn trở thành đệ tử chính thức của học cung thì ta không cần."

Diệp Phục Thiên nói xong, không gian yên tĩnh đến đáng sợ, hoa tuyết bay lượn trong không trung khẽ rơi trên mặt thiếu niên. Giờ khắc này bọn

họ mới chính thức cảm thấy mình có chút hiểu được thiếu niên quật cường
ấy!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Kề Vai

Ô, từ chối rồi!

Vô số ánh mắt rơi trên người Diệp Phục Thiên. Trước đó không lâu, Dư Sinh và Diệp Phục Thiên mạnh mẽ đẩy lùi cường giả học cung Hắc Diễm vì cứu danh dự cho học cung Thanh Châu, hơn nữa bọn họ lộ ra thiên phú kinh người, khi đó trong lòng mọi người cũng đã hiểu rõ cái gọi là lệnh cấm chỉ là thùng rỗng kêu to. Hai người họ chắc chắn đã nhận được sự ưu ái của các nhân vật lớn trong học cung Thanh Châu.

Sự thật cũng đúng như họ dự đoán, mấy vị cung chủ đều có lời mời với cả hai, một trận não nhiệt coi như kết thúc tại đây.

Tuy nhiên bọn họ chỉ đoán được khởi đầu, không đoán được kết thúc. Bọn họ hiển nhiên đánh giá thấp sự quật cường và kiêu ngạo của Diệp Phục Thiên.

Nếu như Diệp Phục Thiên vẫn là Diệp Phục Thiên lúc trước, đương nhiên sẽ không có ai để ý hẳn. Nhưng giờ đây hẳn có thể đánh bại pháp sư thiên mệnh cùng cảnh giới, lại còn là thiếu niên thiên tài khắc được bùa chú đỉnh cấp, đương nhiên hẳn có tư cách kiêu ngạo.

Vì vậy cho dù là các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu cũng rơi vào sự yên tĩnh kỳ lạ.

Đệ tử ngoại môn của học cung Thanh Châu ngoại trừ nhận được kiến thức tu hành của giảng viên, đa số đều tự mình tu hành, chỉ được bước vào tầng một của tàng thư các, không thể nhận được quá nhiều tài nguyên học

cung. Mà trận chiến vừa rồi liên quan đến vinh nhục của học cung Thanh Châu, cho nên Diệp Phục Thiên nói trận chiến này đã trả hết ơn tu hành ba năm của học cung Thanh Châu không ai có thể chỉ trích điều gì.

Xem ra hãn cùng Dư Sinh kẻ vai xuất chiến không phải chỉ vì một câu nói đơn giản của Hoa Giải Ngữ, mà là trong lòng sớm đã nghĩ xong tất cả những điều này...

Nghĩ đến đây, các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu không nói gì, thiếu niên tu hành ở học cung Thanh Châu ba năm lại không có ai thực sự ý thức được hãn ưu tú nhường nào.

"Kỳ thi Hương lần trước, vị trí đầu bảng thuộc về Dư Sinh, đồng thời người cũng lọt giáp bảng đệ tam, việc này sẽ được ghi lại trong hồ sơ kỳ thi Hương khóa trước của học cung Thanh Châu." Lãnh Thanh Phong nhìn hình bóng quật cường phía trước nói. Trong đám người, sắc mặt Mộ Dung Thu âm trầm đáng sợ, vô cùng khó chịu. Hai tháng trước thi Hương tuyên bố kết quả tại chỗ, hãn là giáp bảng đệ nhất, bây giờ học cung Thanh Châu phá lệ sửa chữa thành tích thi Hương, kéo hãn xuống. Việc này chắc chắn sẽ gây nên sự chấn động, nếu như truyền ra thì Mộ Dung Thu hãn còn mặt mũi nào nữa? Đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Đệ tử học cung Thanh Châu hoàn toàn không còn gì để nói, ánh mắt không khỏi nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu trong đám người. Quyết định này hoàn toàn chính xác, hãn căn bản không có tư cách đạt được thi Hương đệ nhất. Học cung Hắc Diễm cường thế tìm đến, ngay cả dũng khí xuất chiến hãn cũng không có, Dư Sinh lại nghiền ép cả đối thủ.

"Ta phản đối." Một giọng nói lạnh lùng truyền ra, bất ngờ chính là Thạch Trung lên tiếng. Hãn xanh mặt nhìn chằm chằm Diệp Phục Thiên nói:

"Thi Hương đã tuyên bố kết quả, sao có thể nói sửa là sửa. Tuy hôm nay Diệp Phục Thiên biểu hiện xuất chúng nhưng hãn bất kính với trường bối,

không tuân thủ quy củ cũng là sự thật. Hôm nay niệm tình hãn chiến đấu vì học cung Thanh Châu, có thể xét huỷ bỏ nghiêm phạt cho hãn, nhưng nếu cậy vào trận chiến này, lấy lui làm tiến uy hiếp học cung, đệ tử như thế này cho dù thiên phú xuất chúng hơn nữa thì sao chứ?"

"Uy hiếp học cung?" Diệp Phục Thiên nhìn Thạch Trung, xem ra kẻ đưa Mộ Dung Thu lên thi Hương đệ nhất, đê Dư Sinh xuống đồng thời hạ lệnh nghiêm phạt với mình chính là cung chủ Thổ Hành cung - Thạch Trung.

Còn các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong, thái độ vẫn luôn có chút cảm tình với hãn, chắc chắn không tham dự việc này.

Nhìn Thạch Trung, Diệp Phục Thiên đột nhiên cười nói: "Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn, có năng lực gì uy hiếp học cung Thanh Châu, nhưng còn Thạch cung chủ, văn bối thật muốn thỉnh giáo một phen, rốt cuộc văn bối đã đắc tội Thạch cung chủ ở đâu."

"Người có ý gì?" Thạch Trung lạnh như băng hỏi.

"Ở kỳ thi Hương, bất luận là thiên phú hay thực lực, Dư Sinh rõ ràng đều nổi trội hơn Mộ Dung Thu, trận chiến ngày hôm nay chính là minh chứng chính xác nhất. Ban đầu Thạch cung chủ chọn Mộ Dung Thu đệ nhất, ta không phục là hợp tình hợp lí, Thạch cung chủ lại cho rằng ta không tuân thủ quy củ chống đối ông, sau đó đá ta khỏi giáp bảng, lại hạ lệnh cấm cũng xem như đã nghiêm phạt. Hôm nay, ta và Dư Sinh chiến đấu vì học cung Thanh Châu, cung chủ lại chỉ nói có thể xét huỷ bỏ nghiêm phạt cho ta, vậy thì sự vinh nhục của học cung Thanh Châu trong mắt Thạch cung chủ chỉ là nhỏ bé không đáng kể ư?"

Diệp Phục Thiên nhìn Thạch Trung chậm rãi nói: "Hoặc có lẽ là, văn bối đã đắc tội Thạch cung chủ mới khiến Thạch cung chủ chán ghét như vậy. Mà Mộ Dung Thu rốt cuộc ưu tú cỡ nào lại có thể làm cho Thạch cung chủ

tin tưởng trao cho hẳn thi Hương đệ nhất, bởi vì vì ảnh hưởng của hẳn mà hạ lệnh cấm với ta?"

"Hỗn xược!" Thạch Trung quát lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Phục Thiên, nói:

"Người toàn nói xằng bậy, đây chính là thái độ người nói chuyện với trưởng bối ư? Tên đệ tử đại nghịch bất đạo như vậy cho dù bồi dưỡng làm cường giả, tương lai e rằng sẽ là kẻ gây họa."

"Đại nghịch bất đạo!" Các đệ tử học cung Thanh Châu cảm giác trên người có chút lạnh. Lúc này người sáng suốt cũng có thể nhìn ra xếp hạng trong kỳ thi Hương tuyệt đối không đơn giản như vậy. Từng lời nói của Thạch Trung như đâm thẳng vào tim gan, rõ ràng có ý định muốn đuổi Diệp Phục Thiên đi.

Mà Diệp Phục Thiên vừa rồi cũng nói Thạch Trung vì ảnh hưởng của Mộ Dung mới hạ lệnh cấm với hẳn, vậy thì trong đó rõ ràng có lợi có hại, khiến cho các đệ tử học cung Thanh Châu đều cảm giác được từng cơn ớn lạnh.

"Thạch Trung, đủ rồi đó." Cung chủ Lôi Hành cung lúc này cũng nhin được nữa, lạnh lùng nói. Bảy đại cung chủ của Thuật Pháp cung đều được coi là có chút giao tình, một vài quy tắc ẩn bên trong bọn họ mặc dù biết nhưng không thể tránh được, chỉ cần không dính đến quyền lợi của học cung Thanh Châu thì họ sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng không ai có thể dự liệu được hai thiếu niên bị đối xử bất công ở kỳ thi Hương lại có thiên phú xuất chúng tới mức như thế, lại quật cường và kiêu ngạo như thế.

"Diệp Phục Thiên, cuộc chiến hôm nay người vì học cung lập được công lao, học cung Thanh Châu sẽ không bạc đãi người, chắc chắn sẽ có cung chủ thu nhận hai người các người làm đệ tử. Về sau hãy ở trong học cung

tu hành thật tốt, tương lai tất có thành tựu. Những chuyện còn lại cũng không cần chấp nhất làm gì." Lúc này cung chủ Phong Hành cung - Ly Giang cũng lên tiếng như muốn khuyên bảo Diệp Phục Thiên.

Nhưng nghe được lời của hắn, Diệp Phục Thiên lại lộ ra một nụ cười tự giễu, xem ra hắn thực sự quá nhỏ tuổi, quá mức tự tin. Cho dù biểu hiện thiên phú kiệt xuất, chiến đấu vì học cung Thanh Châu nhưng thật ra vẫn chẳng thay đổi được gì, cùng lắm chỉ được vào chính thức, được một nhân vật lớn nào đó yêu thích nhận làm đệ tử.

Nhưng như thế là đủ rồi sao?

Cung chủ Phong Hành cung - Ly Giang muốn hắn không chấp nhất với những chuyện khác hiển nhiên là muốn hắn chuyển biến tốt thì thu nhận hắn, tựa hồ cũng cùng suy nghĩ với Thạch Trung, cho rằng hắn chỉ muốn uy hiếp học cung, cũng sẽ không thực sự rời khỏi. Dù sao học cung Thanh Châu là thánh địa tu hành của thành Thanh Châu.

Nhưng chuyện thi Hương cuối năm cứ tính như vậy sao?

Việc học cung Thanh Châu nghiêm phạt và hạ lệnh cấm, một lời giải thích cũng không có sao?

Còn ẩn tình phía sau càng không được phép đào ra.

Có thể hắn nghĩ quá đơn giản, chung quy vẫn là do tuổi còn quá trẻ.

Nhưng tuổi còn trẻ chí ít cũng có chỗ tốt, sở hữu tính cách bốc đồng.

Nghĩ vậy, Diệp Phục Thiên mỉm cười, hơi khom người với các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu. Vô số ánh mắt rơi trên người hắn, đều đang phỏng đoán Diệp Phục Thiên rốt cuộc có dụng ý gì?

"Ôn truyền dạy ba năm của học cung Thanh Châu, Phục Thiên khắc sâu trong tâm khảm, cáo từ."

Diệp Phục Thiên mỉm cười lập tức gọi: "Dư Sinh."

"Ừ!" Dư Sinh bên cạnh đáp, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm những nhân vật lớn kia, hiển nhiên cực kỳ khó chịu.

"Đi thôi." Diệp Phục Thiên xoay người, đạp lên tuyết trắng từng bước rời khỏi. Dư Sinh thu hồi ánh mắt, theo sát Diệp Phục Thiên rời đi.

Giờ khắc này, bóng lưng hai thiếu niên có vẻ rất cô đơn nhưng cũng rất kiên định, tựa hồ có thể cảm nhận được lòng kiêu ngạo của bọn họ.

Dĩ nhiên là đi thật!

Các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu đều ngẩn ra, đương nhiên họ không dự liệu được Diệp Phục Thiên sẽ nghiêm túc như vậy.

Ánh mắt lâu chủ Chiến lâu, các chủ Kiếm các cùng mấy vị cung chủ lạnh lẽo nhìn Thạch Trung, sắc mặt cực kỳ khó coi. Điều này khiến cho ánh mắt Thạch Trung càng âm trầm, lạnh như băng nói: "Đợi đã."

Diệp Phục Thiên dừng bước, xoay người nhìn Thạch Trung, nói: "Thạch cung chủ còn có chuyện gì sao?"

"Người coi học cung Thanh Châu là nơi nào, nói đến là đến, nói đi là đi?" Thạch Trung lạnh lùng nói.

Đôi mắt Diệp Phục Thiên thoáng ngưng đọng, nói: "Thạch cung chủ có ý gì?"

"Người trời sinh phản bội, mang lòng oán hận học cung Thanh Châu. Bây giờ người phản bội học cung Thanh Châu, phải chăng chuẩn bị nghe

theo lời cường giả học cung Hắc Diễm, đi theo bọn hãn đối phó với học cung Thanh Châu?"

Thoại âm của Thạch Trung vừa rơi xuống, không gian tựa như lạnh lẽo thêm vài phần. Mọi người đều cảm giác được sự lạnh lùng, Diệp Phục Thiên cũng cảm giác được sự độc ác trong lời nói của Thạch Trung. Ý này là muốn đẩy hãn vào chỗ chết sao?

Học cung Hắc Diễm chính là tử địch của học cung Thanh Châu. Thạch Trung nói thế, nếu các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu cũng đồng tình thì điều đang đợi Diệp Phục Thiên sẽ là kết cục đáng sợ.

"Cung chủ, Diệp Phục Thiên đã cự tuyệt học cung Hắc Diễm, sao có thể đi cùng bọn hãn." Tần Y lộ vẻ sầu lo. Hôm nay Diệp Phục Thiên khiến nàng thất kinh, quật cường khiến nàng không thể nói gì nhưng lời nói của Thạch Trung quá mức đáng sợ, nàng nhất định phải đứng ra nói gì đó.

"Trong học cung đương nhiên hãn không dám đi theo địch, nhưng lúc ra ngoài thì sao nào?" Thạch Trung lạnh lùng nói. Lãnh Thanh Phong lạnh như băng nhìn hãn. Thạch Trung muốn ép Diệp Phục Thiên vào đường cùng, mặc dù Diệp Phục Thiên không có tâm tư như vậy nhưng Thạch Trung nói thế cũng sẽ gây nên hậu quả đáng sợ.

"Ông muốn như thế nào?" Dư Sinh ngưng mắt nhìn Thạch Trung, trên người mơ hồ phóng ra khí tức hoang dã.

"Những gì các người đã học trong ba năm, phế bỏ!" Thạch Trung lãnh đạm nói, không gian yên tĩnh như chết.

Tựa hồ ai đó cũng bị lời nói của Thạch Trung làm kinh động, trong lúc nhất thời hoàn toàn không có một âm thanh nào phát ra. Một lúc lâu sau mới có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, mọi người thấy một hình bóng hoàn mỹ không tì vết đạp hoa tuyết mà đi như tiên tử hạ phàm, đương nhiên đó là Hoa Giải Ngữ.

Hoa Giải Ngữ đi tới bên cạnh Diệp Phục Thiên, trừng mắt liếc hẳn một cái khiến Diệp Phục Thiên thất thần. Yêu tinh này thực sự rất thu hút.

Sau đó, đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ chậm rãi chuyển qua nhìn Thạch Trung phía trước, mỉm cười nói: "Tốt nhất ông nên thu hồi những lời ông vừa nói."

Giọng nói Hoa Giải Ngữ bình tĩnh như có thêm một ma lực kỳ diệu khiến rất nhiều người cũng theo đó mà run rẩy. Đây là đang uy hiếp cung chủ Thổ Hành cung sao?

Trước đó, thiếu niên vì hồng nhan mà giận dữ, thể hiện tài hoa xuất chúng.

Bây giờ thiếu nữ như tiên tử từ trong đám người đi ra như đang bảo vệ điều gì đó.

Giờ khắc này, vô số người đều ước ao, đổ kỵ.

Hai bóng người trong gió tuyết, khi bọn họ sánh vai bên nhau, phảng phất cả thánh địa học cung Thanh Châu này cũng muốn âm thầm phai mờ!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tính Khí Không Tốt Lắm

Hoa tuyết vẫn tung bay, rơi trên người Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ.

Không ai ngờ được lúc này Hoa Giải Ngữ sẽ đứng ra bảo vệ Diệp Phục Thiên, thậm chí còn thẳng thắn uy hiếp một vị cung chủ của học cung Thanh Châu.

Trong lòng rất nhiều thiếu niên đứng đó cảm thấy lạc lõng, thì ra bọn họ thực sự yêu nhau sao?

Có thể chỉ có thiếu niên thiên tài như Diệp Phục Thiên mới có tư cách bầu bạn bên cạnh Hoa Giải Ngữ, sánh bước cùng nàng.

Mọi người cũng không ngờ rằng ấn tượng về thiếu niên quật cường đó trong lòng bọn họ đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bất luận là Dương Tu hay Lăng Tiểu, cái nhìn của bọn họ với Diệp Phục Thiên cũng đã sớm thay đổi, như có chút tự ti mặc cảm. Người bọn họ đã từng châm chọc miệt thị lại có thể đánh bại pháp sư thiên mệnh, khiêu chiến quy tắc của học cung Thanh Châu, thậm chí không hề có hứng thú với việc trở thành đệ tử của cung chủ. Nghĩ cũng biết hẳn kiêu ngạo thế nào, nhưng trước đây bọn họ chưa bao giờ nghiêm túc với hẳn.

Phong Tình Tuyết nhìn hai hình bóng trong gió tuyết, đôi mắt hơi đỏ lên. Cô gái kia chính là tiên tử không thể với tới trong lòng vô số người ở học cung Thanh Châu, có thể nàng ấy mới có tư cách ở bên Diệp Phục Thiên. Mà Phong Tình Tuyết nàng, căn bản không xứng.

Thạch Trung hiển nhiên cũng không ngờ Hoa Giải Ngữ xuất hiện, hơn nữa lại uy hiếp bản thân mình vì Diệp Phục Thiên, trong lòng không khỏi thầm mắng chuyện nhi nữ tình trường hại người, cho dù là cô gái như Hoa Giải Ngữ cũng rơi vào bẽ tình.

"Giải Ngữ, chuyện này không liên quan gì đến con, đừng làm loạn." Thạch Trung nói với Hoa Giải Ngữ, giọng nói trở nên ôn hòa vài phần. Hẳn biết thân phận của Hoa Giải Ngữ, hiển nhiên không dám đắc tội với nàng, cho dù Hoa Giải Ngữ rất không khách khí với hắn, thậm chí có thể nói là uy hiếp.

"Ông không hiểu ý của ta ư?" Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ vẫn ẩn chứa nụ cười xinh đẹp như thế, nhưng giọng nói của nàng khiến người ta cảm nhận được sự lạnh lẽo, không hề cho Thạch Trung một chút thể diện.

Lúc này, sắc mặt Thạch Trung dần dần trầm xuống. Mặc dù thân phận của Hoa Giải Ngữ không tầm thường, nhưng hắn thân là cung chủ Thổ Hành cung, dù sao cũng là trường bối, thế mà lại bị uy hiếp hai lần trước mặt tất cả mọi người, có thể tưởng tượng được tâm trạng hiện tại của hắn như thế nào.

"Giải Ngữ, đây là chuyện của học cung Thanh Châu, dù cho là phụ thân con ở đây cũng sẽ không nhúng tay vào." Giọng nói của Thạch Trung trở nên lạnh lẽo thêm vài phần, Hoa Giải Ngữ nhìn đối phương, tiếp tục nói:

"Nói như vậy, ông vẫn quyết giữ lời ông vừa nói, không hối hận?"

"Đương nhiên." Thạch Trung lạnh lùng nói:

"Diệp Phục Thiên phản bội học cung Thanh Châu, lại có thiên phú phi phạm, nếu ôm hận trong tâm khảm đi đến học cung Hắc Diễm, tất thành tai họa, vì vậy... phải phế bỏ, chấm dứt hậu họa."

Hoa Giải Ngữ nghe được lời nói như đạo lý đương nhiên của Thạch Trung, ý cười trên mặt càng thêm đậm, tựa hồ lộ ra vài phần châm chọc. Phải phế bỏ sao?

"Ta đây đã cho ông cơ hội rồi." Hoa Giải Ngữ nhẹ giọng nói như đang thì thầm. Trong khoảnh khắc giọng nói của nàng rơi xuống, hoa tuyết bay phất phơ trong gió trở nên cuồng loạn, gào thét thổi tới qua gương mặt của mọi người, lộ ra hàn ý lạnh lẽo thấu xương. Một luồng khí vô hình ào tới, vẫn là một bầu trời gió tuyết, nhưng chẳng biết tại sao, tất cả mọi người cảm giác được đất trời hình như đang ngày càng lạnh băng.

"Người muốn phế ai?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong không gian, xa xa, cổ thụ hai bên đường bị tuyết trắng bao trùm, giờ khắc này, trên con đường cổ thụ trắng xóa có một bóng dáng đang chậm rãi đi tới.

Người ấy mặc trường bào trắng da cừu, hình như sợ lạnh, mái tóc dài đen nhánh tùy ý tung bay trên vai.

Đây là một người đàn ông trung niên vô cùng anh tuấn, có dáng vẻ của một thư sinh, bước chân khá chậm nhưng dường như mỗi bước đều ẩn chứa một luồng ma lực thu hút ánh mắt của mọi người.

Những bước chân nhìn có vẻ chậm rãi ấy chỉ trong chốc lát đã tiến đến trước mặt đám người. Trong khoảng cách gần hơn, mọi người nhìn cũng rõ ràng hơn.

"Mạch thượng nhân như ngọc, quân tử thế vô song." Không ít người thầm thán phục trong lòng, rất hiếm khi có thể thấy được một nam nhân tuấn tú như vậy, bất luận là tướng mạo hay khí chất, nếu trẻ lại vài tuổi, không biết sẽ khiến biết bao nữ nhân đắm chìm.

"Tiền bối." Các cung chủ học cung Thanh Châu tôn kính cất tiếng gọi. Sắc mặt Thạch Trung hơi thay đổi, thầm nghĩ vì sao ông ấy xuất hiện ở nơi này?

Các đệ tử học cung Thanh Châu run lên trong lòng, các cung chủ học cung Thanh Châu xưng với vị trung niên anh tuấn này là tiền bối, vậy ông ấy rốt cuộc là người phương nào?

"Phụ thân." Hoa Giải Ngữ nhẹ giọng gọi, mọi người lập tức bưng tỉnh. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Hoa Giải Ngữ có địa vị cao ở học cung Thanh Châu, bởi vì cung chủ học cung Thanh Châu đều phải xưng với phụ thân của nàng một tiếng tiền bối.

Người cha tuấn tú hào hoa như vậy, thảo nào Hoa Giải Ngữ lại có được dung nhan hoàn mỹ như thế.

"Ừm." Hoa Phong Lưu nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Thạch Trung, lãnh đạm nói:

"Ta đang hỏi người."

"Tiền bối, ta không nói lời đó với Giải Ngữ, nếu có chỗ bất kính, mong tiền bối thứ tội." Thạch Trung khách khí nói.

"Ta biết." Hoa Phong Lưu thản nhiên nói. Thạch Trung đương nhiên không dám uy hiếp Hoa Giải Ngữ. Ánh mắt của ông chậm rãi chuyển qua, rơi trên người Diệp Phục Thiên, nói:

"Như vậy, người muốn phế hãm sao?"

Thạch Trung gật đầu, chỉ vào Diệp Phục Thiên, nói: "Tiền bối, người này là đệ tử ngoại môn của học cung Thanh Châu, bây giờ lại muốn phản bội học cung Thanh Châu đi theo địch. Để đề phòng tai họa xảy ra, ta không

thể làm gì khác hơn là phế bỏ tu vi của hần, chỉ là Giải Ngữ lại đi ra ngăn cản."

"Phải không?" Ánh mắt Hoa Phong Lưu rơi trên người Diệp Phục Thiên.

"Lão sư." Diệp Phục Thiên cười khổ lắc đầu, nếu lão sư xuất hiện, chắc hần đã biết chuyện rồi.

"Lão sư?" Thạch Trung nghe được Diệp Phục Thiên xưng hô, trong lòng chợt run lên, sắc mặt chớp mắt trở nên tái nhợt, vô cùng khó coi.

Diệp Phục Thiên lại là đệ tử của ông ấy, ông ấy xuất hiện ở nơi này căn bản không phải bởi vì Hoa Giải Ngữ, mà là vì Diệp Phục Thiên.

Thạch Trung chỉ cảm thấy sau lưng có luồng khí lạnh rợn gáy, mồ hôi lạnh túa ra cả người, dường như nhiệt độ xung quanh cũng đang không ngừng giảm xuống. Với cảnh giới của hần, thực sự hần cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

"Đệ tử của ta chiến đấu vì học cung Thanh Châu, vậy mà người lại muốn phế hần?" Giọng nói của Hoa Phong Lưu vẫn rất bình thản, như không mang theo một chút tức giận nào. Ông đạp tuyết trắng đi về phía trước mấy bước, ánh mắt nhìn Thạch Trung, giờ khắc này thân thể Thạch Trung có chút run rẩy.

"Cung chủ Thổ Hành cung uy phong quá nhỉ."

Hoa Phong Lưu nhàn nhạt nói, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên trở nên yêu dị, có tia sáng đáng sợ bắn ra từ ánh mắt ấy. Mái tóc dài tung bay theo gió, lấy thân thể ông làm trung tâm, trời đất như sắp nổi lên bão táp đáng sợ, một luồng gió hàn băng kinh người chợt vọt về phía Thạch Trung như muốn chôn vùi cơ thể hần.

Đôi chân của Thạch Trung mạnh mẽ đạp xuống mặt đất, thân thể bay lên trời, linh khí thuộc tính Thổ trong trời đất bùng nổ, chớp mắt hóa thành một bức tường che trước người hắn.

"Uỳnh!" Một tiếng vang thật lớn, bức tường trực tiếp nát bấy. Bàn tay của Hoa Phong Lưu vươn về phía Thạch Trung, ngay sau đó một bàn tay vô hình xuất hiện trực tiếp khống chế cơ thể Thạch Trung.

"Tiền bối, ta không biết hắn là đệ tử của người." Thạch Trung hét lên, giọng nói của hắn có chút khàn khàn tựa như yết hầu bị sức mạnh vô hình bóp chặt.

"Bây giờ người biết rồi đó." Mái tóc đen của Hoa Phong Lưu bay phấp phới, ánh sáng màu trắng trong đôi mắt ấy càng thêm yêu dị đáng sợ. Ông nâng bàn tay lên, ngay lập tức cơ thể Thạch Trung mạnh mẽ đạp xuống mặt đất, tảng đá nổ tung, đất xuất hiện vết nứt.

Cường giả xung quanh nhao nhao tránh lui. Dưới ánh nhìn chấn động của mọi người, thân thể của Thạch Trung không ngừng bay lên rồi lại nện xuống, tiếng nổ lớn vang vọng trên bầu trời học cung Thanh Châu trộn lẫn với tiếng kêu thảm thiết của ai đó. Một khu vực trên mặt đất hoàn toàn bị phá hủy, ai nấy cũng sợ mất mật. Đây chính là cung chủ đó, bị ngược thảm như vậy mà lại không có chút sức chống đỡ.

Một lúc lâu sau, tiếng “uỳnh uỳnh” cuối cùng cũng dừng lại, mặt đất cũng ngừng rung. Hoa Phong Lưu thu tay lại, ánh mắt khôi phục sự bình tĩnh nhìn những cường giả học cung Thanh Châu đang chờ người ra, thân nhiên nói: "Tính khí không tốt lắm, thứ lỗi."

Diệp Phục Thiên chớp chớp mắt, nhìn về hình bóng áo trắng phía trước, có chút không dám tin lão sư nho nhã ôn hòa lại bạo lực như thế, có điều... thực sự là đẹp trai quá mức!

Các nhân vật lớn khác của học cung Thanh Châu chỉ đành cười khỗ, các chủ Kiếm các Lãnh Thanh Phong nói: "Tiền bối, chuyện này thật sự do học cung Thanh Châu không đúng, về sau chắc chắn sẽ bù đắp cho Phục Thiên."

"Không có sau đó, học cung Thanh Châu không xứng dạy nó." Giọng nói của hình bóng áo trắng ấy vẫn thản nhiên, Lãnh Thanh Phong hết lời chống đỡ. Hoàn toàn chính xác, Diệp Phục Thiên có ông làm lão sư, đương nhiên không cần những người khác ở học cung Thanh Châu dạy, có điều trong lòng họ cũng yên tâm hơn. Nếu là đệ tử của ông, chí ít hẳn sẽ không vì ghi hận trong lòng mà đối đầu với học cung Thanh Châu.

Chỉ là, Hoa Phong Lưu nhận Diệp Phục Thiên làm đệ tử lúc nào?

Ánh mắt rơi trên dung nhan anh tuấn của Diệp Phục Thiên của Lãnh Thanh Phong chợt đổi, đột nhiên nhớ lại một chuyện nhỏ. Trước kỳ thi Hương, Thiên Yêu sơn có rồng xuất hiện, lúc ấy có một vị thiếu niên lá gan cực lớn, bị Long Vận công kích ngắt đi, sau lại được Hoa Phong Lưu đưa đi. Chẳng qua lúc đó sắc trời đã tối, sức chú ý đều dồn về Long Vận, khi bọn hắn chú ý đến thiếu niên, thiếu niên kia đã bị sấm sét bao phủ rồi ngắt đi, lại được Hoa Phong Lưu đưa đi ngay sau đó.

Chuyện này đã qua mấy tháng, vốn đã dần dần rơi vào quên lãng, mãi đến khi Hoa Phong Lưu và Diệp Phục Thiên cùng xuất hiện ở nơi này mới khiến hắn nhớ tới. Thì ra, Diệp Phục Thiên chính là thiếu niên bị Long Vận công kích.

"Đi thôi." Hoa Phong Lưu xoay người nói với Diệp Phục Thiên.

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu, sau đó cùng Hoa Giải Ngữ và Dư Sinh theo sau Hoa Phong Lưu.

"Lão sư, vừa rồi người đẹp trai lắm đó nha. Đó là võ kỹ hay pháp thuật, vì sao con chưa bao giờ nghe đến?" Diệp Phục Thiên hỏi ở phía sau Hoa

Phong Lưu.

"Về sau con sẽ biết." Hoa Phong Lưu quay đầu lại cười cười.

Diệp Phục Thiên vẫn hiếu kỳ, ánh mắt hẩn nhìn về phía Hoa Giải Ngữ bên cạnh, nói: "Yêu tinh, nàng nói cho ta biết nhé?"

Hoa Giải Ngữ cười tủm tủm nhìn hẩn, nói: "Người cảm thấy ta sẽ nói sao?"

"Ừa..." Diệp Phục Thiên nhìn Hoa Giải Ngữ, thờ dãi nói:

"Trước đó nàng đứng phía trước ta, ta còn tưởng rằng nàng thích ta chứ."

Nụ cười của Hoa Giải Ngữ đông lại, hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Phục Thiên, sau đó bước nhanh đuổi theo phụ thân nàng.

Phía sau, Dư Sinh mang vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Diệp Phục Thiên, đùa giỡn với nữ nhi của lão sư ngay trước mặt lão sư, đây rốt cuộc là lão sư hay là nhạc phụ nhi?

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hồn Cầm

Diệp Phục Thiên theo Hoa Phong Lưu rời đi, trong lòng mọi người ở học cung Thanh Châu vẫn khó có thể bình tĩnh lại.

Sợ rằng, bọn họ khó mà quên được hình bóng quật cường, thi Hương phải chịu đối xử không công bằng, học cung hạ lệnh cấm nghiêm phạt, hai người họ cũng không nói gì. Ngay lúc học cung Hắc Diễm cường thế đến si nhục học cung Thanh Châu, là hai người họ đi ra cứu vớt thể diện của học cung Thanh Châu, hào quang bắn ra bốn phía. Hai người được các nhân vật lớn của học cung Thanh Châu tán thưởng nhưng vẫn dứt khoát lựa chọn rời đi.

Mọi người rốt cuộc cũng hiểu rõ Hoa Giải Ngữ và Diệp Phục Thiên có quan hệ như thế nào, nhưng chẳng biết tại sao, bọn họ lại không hận Diệp Phục Thiên như trước kia. Trong quá khứ, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Phục Thiên ở bên Hoa Giải Ngữ là sự nhục nhã của nữ thần, nhưng bây giờ, trong đám đệ tử ngoại môn của học cung Thanh Châu, trừ hãn ra, còn ai có tư cách sánh vai cùng Hoa Giải Ngữ?

Đương nhiên, nỗi hận của Mộ Dung Thu đối với Diệp Phục Thiên càng thêm mãnh liệt.

Cung chủ Thổ Hành cung Thạch Trung bị đánh trọng thương nhưng chỉ có một vị cung chủ đích thân đến đỡ hãn dậy, những người còn lại trực tiếp phát tay áo rời đi, có thể thấy được họ bất mãn thế nào đối với Thạch Trung. Bởi vì hãn, học cung Thanh Châu đã tổn thất ba đệ tử có thiên phú

kiệt xuất nhất. Nếu có một ngày, ba người họ danh chấn một phương, học cung còn có mặt mũi nói bọn họ xuất thân từ học cung Thanh Châu sao?

...

Mới rời khỏi biệt viện không lâu lại trở về, Diệp Phục Thiên cảm thấy có chút là lạ.

"Phục Thiên." Hoa Phong Lưu ngồi xuống, gọi Diệp Phục Thiên một tiếng.

"Lão sư." Diệp Phục Thiên đi lên trước đáp lại, trong lòng còn đang suy đoán lão sư rốt cuộc có thân phận gì.

"Việc này chắc hẳn là do Thạch Trung dựng lên, tên này tâm tư bất chính, ta sẽ bắt học cung Thanh Châu xử trí hẳn, nhưng học cung Thanh Châu truyền đạo ở thành Thanh Châu nhiều năm, đừng vì chuyện này mà ghi hận toàn bộ học cung." Hoa Phong Lưu dặn dò.

"Lão sư, đệ tử hiểu rõ trong lòng." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gật đầu.

"Ta hơi thắc mắc một chút, vì sao con phải nhất quyết rời đi. Nếu con chọn ở lại, tất nhiên sẽ được một vị cung chủ coi trọng." Hoa Phong Lưu hiểu kỳ hỏi.

"Con biết các cung chủ khác bất đồng với Thạch Trung, bọn họ biết rõ sự việc nhưng không ai ngăn cản Thạch Trung hạ lệnh cấm nghiêm phạt với con, hiển nhiên họ không có ý muốn đối đầu với Thạch Trung chỉ vì một đệ tử ngoại môn như con. Nếu nói khi đó con còn chưa đủ tư cách, vậy sau trận chiến ngày hôm nay, dường như học cung Thanh Châu vẫn không có ý định vì hai đệ tử chúng con mà trở mặt với một cung chủ. Đã như vậy, đương nhiên con không muốn ở lại, huống chi đã đắc tội Thạch Trung, ở lại về sau sợ là sẽ phải chịu đựng, lẽ nào Thức Tinh kỳ như con lại đấu trí đấu dũng với một cung chủ?"

Diệp Phục Thiên có chút buồn bực nói: "Còn về việc được cung chủ coi trọng, chẳng qua cung chủ học cung Thanh Châu chỉ là một cái phất tay của lão sư mà thôi, có lão sư dạy dỗ, đâu cần bọn họ coi trọng."

"Ồ..." Dư Sinh đứng phía sau càng thêm khâm phục, chém gió phần phật như này, thảo nào có thể biến lão sư thành nhạc phụ, lợi hại!

Hoa Giải Ngữ khinh bỉ liếc nhìn Diệp Phục Thiên, lại thấy Hoa Phong Lưu gật đầu như lẽ đương nhiên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phục Thiên càng thêm hài lòng. Ông nói: "Nói có lý."

Dư Sinh trợn mắt to nhìn, thật đúng là... chả khiêm tốn tí nào.

"Lão sư, người xem thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, động một tí là đòi phế tu vi của con, về sau con vẫn nên an phận ở đây tu hành cùng người." Diệp Phục Thiên mượn gió bẻ măng nói.

"Không được." Hoa Phong Lưu còn chưa lên tiếng, Hoa Giải Ngữ bên cạnh liền nói. Tên vô sỉ này, cái gì gọi là thế giới bên ngoài quá nguy hiểm? Lẽ nào cả đời này hẵn không đi ra ngoài nữa à.

"Cha, người đã nói tu hành không chỉ phải khổ tu, đồng thời còn cần phải giao du bên ngoài, bắt con phải thường xuyên đến Thiên Yêu sơn chiến đấu rèn luyện. Hẳn có thiên phú tốt như vậy, đương nhiên không thể hưởng lạc, cần thường xuyên đi ra ngoài rèn luyện mới đúng." Hoa Giải Ngữ nói.

"Lão sư, Giải Ngữ nói rất có lý. Đã như vậy, về sau ngoại trừ tu hành ở đây, con sẽ ra ngoài rèn luyện cùng Giải Ngữ. Có Giải Ngữ chiếu cố, lão sư cũng có thể an tâm hơn." Diệp Phục Thiên nói.

"Người..." Hoa Giải Ngữ hoàn toàn cạn lời, nàng ăm ức nhìn Hoa Phong Lưu, nói:

"Cha, người có thể yên tâm về hãn sao?"

"Có gì mà không yên tâm, tu vi của con cao hơn nó, nó có thể khi dễ con sao." Hoa Phong Lưu cười nói.

"Nhưng mà!" Hoa Giải Ngữ còn muốn nói điều gì, đã thấy Diệp Phục Thiên khom người nói:

"Đa tạ lão sư."

"Ta hơi thừa thãi đúng không nhỉ?" Lúc này, Dư Sinh đứng phía sau gãi đầu, yếu ớt nói. Diệp Phục Thiên quay đầu lại nhìn cậu ấy, thầm nghĩ Dư Sinh thực sự ngày càng thông minh.

Hoa Phong Lưu cười nhìn Dư Sinh, nói: "Dư Sinh, con là chiến sĩ trời sinh, cần không ngừng trải qua chiến đấu để rèn luyện. lát nữa ta sẽ dạy cho con một vài pháp lục phòng thân, con đến phòng sách của ta chọn một ít sách về công pháp võ đạo và tu hành pháp thuật, sau đó đến Thiên Yêu sơn rèn luyện, không ngừng khiêu chiến những yêu thú lợi hại hơn."

"Vâng." Dư Sinh gật đầu, quả nhiên là dư thừa.

"Lão sư, con thì sao?" Diệp Phục Thiên có chút chờ mong, trước đây đã học pháp lục, không biết sau này lão sư chuẩn bị dạy mình cái gì.

"Con là võ pháp kiêm tu, phải đồng thời tăng cảnh giới của cả hai, lẽ nào con không có việc gì làm hả." Hoa Phong Lưu nói. Diệp Phục Thiên gật đầu, sau đó cùng Dư Sinh đến phòng sách. Sách trong phòng sách của lão sư vô cùng phong phú, loại nào cũng có, có thể so với tàng thư các cỡ nhỏ của học cung Thanh Châu.

"Pháp thuật thuộc tính Lôi của Thức Tinh kỳ - Thiên Lôi Trảm, pháp thuật thuộc tính Hỏa - Phần Tịch." Diệp Phục Thiên chọn hai loại tu hành pháp thuật, suy lui nghĩ tới, thoáng chốc màn đêm đã buông xuống.

Hoa tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi, trên trời cao treo một vầng trăng tròn lơ lửng.

Có tiếng đàn quanh quẩn trong biệt viện, khúc đàn an tĩnh hài hòa làm lòng người thanh thản.

Diệp Phục Thiên bị tiếng đàn hấp dẫn, hần đi ra phòng sách tới biệt viện, thấy lão sư anh tuấn đang gảy đàn càng lộ ra khí chất trác tuyệt, tựa như đang đắm mình trong ánh trăng.

Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp bỗng nhiên chuyển động, Diệp Phục Thiên thấy được từng âm điệu đang nhảy múa dưới ánh trăng như những tinh linh.

Nhắm mắt lại, Diệp Phục Thiên ngồi trên mặt tuyết, tâm tình hoàn toàn trống rỗng. Hần phảng phất cảm thấy chính mình cũng đang đắm mình trong ánh trăng, ánh sáng trong trẻo lạnh lùng tôi luyện thân thể, rót vào trái tim. Trong đầu Diệp Phục Thiên, bên trong mệnh cung, cây cổ thụ phát ra tiếng vang xào xạc, những chiếc lá nhỏ như từng âm điệu đang chuyển động. Những âm điệu đang chuyển đó đan xen tạo thành một hình vẽ, không ngừng được hoàn chỉnh, mơ hồ hóa thành một cỗ cầm hư ảo.

Tiếng đàn vẫn réo rắt, Diệp Phục Thiên tiến vào trạng thái quên mình, chỉ có âm điệu không ngừng rót vào đầu, tâm cảnh thanh bình khiến người ta yên tĩnh thả lỏng. Phút giây này, hồng trần hỗn loạn đều chẳng còn gì nữa.

Bỗng chốc, khúc đàn kết thúc, Diệp Phục Thiên vẫn nhắm mắt, trong mệnh cung, ngoại trừ mệnh hồn bốn mệnh và mệnh hồn thế giới, lại có thêm mệnh hồn thứ ba, hồn cầm.

Diệp Phục Thiên có chút kinh ngạc, hần biết rằng chuyển động Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, muốn tạo mệnh hồn cần phải có điều kiện đặc biệt,

nhưng chỉ cần một khúc đàn của lão sư lại có thể tạo ra cho hẳn một hồn cầm.

Ánh mắt chậm rãi mở ra, Diệp Phục Thiên nhìn về phía Hoa Phong Lưu, hỏi: "Lão sư, đây là khúc đàn nào?"

"Nguyệt Dạ Tây Tâm khúc." Hoa Phong Lưu nói.

"Con cảm giác khi nghe lão sư đánh đàn, tâm cảnh có một chút thay đổi, năng lực cảm nhận tinh thần cũng mạnh hơn, con muốn học đàn." Diệp Phục Thiên nghiêm túc nói, tinh thần lực quyết định cảnh giới của pháp sư, nếu khúc đàn có thể làm tinh thần lực tăng cao, tuyệt đối có tác dụng lớn đối với tu hành.

"Được." Hoa Phong Lưu mỉm cười gật đầu, Hoa Giải Ngữ yên lặng ngồi cạnh liếc mắt nhìn phụ thân. Phụ thân gảy khúc đàn pháp thuật, xem ra là có ý định thăm dò Diệp Phục Thiên, muốn truyền y bát của mình cho hẳn.

"Trước tiên phải học khúc đàn cơ bản nhất, Giải Ngữ, đi lấy khúc phổ tới, con dạy nó." Ánh mắt Hoa Phong Lưu nhìn về phía Hoa Giải Ngữ, nói.

"Con sao?" Hoa Giải Ngữ nháy mắt, ánh mắt vô tội nhìn phụ thân của nàng. Trong lòng Diệp Phục Thiên bên cạnh lại vô cùng cảm động, lão sư đối xử với hẳn quá tốt.

"Nghe lời đi." Hoa Phong Lưu nhẹ nhàng nói, Hoa Giải Ngữ trừng mắt liếc cha rồi đi lấy cầm phổ.

Một lát sau, mỹ nhân đắm mình trong ánh trăng, ngồi trước cổ cầm đoạn trang ưu nhã, có điều lại có chút không tình nguyện, đang giảng giải gì đó.

"Yêu tinh, nàng xem âm điệu này phải gảy như thế nào?" Bàn tay Diệp Phục Thiên tiến lên chỉ vào khúc phổ, không cần thận đụng phải đôi tay nhỏ bé của thiếu nữ.

Ánh mắt Hoa Giải Ngữ chuyển qua nhìn Diệp Phục Thiên, chỉ thấy Diệp Phục Thiên run run cười nói: "Buổi tối không thấy rõ, không cần thận."

"Đây là lần thứ mấy không cần thận?" Hoa Giải Ngữ cười tủm tỉm nói, tay nàng đặt bên hông Diệp Phục Thiên, lập tức vịn lên. Người nào đó ngược lại hít một hơi khí lạnh, nhìn dung nhan hoàn mỹ trước mắt gần trong gang tấc, đau nhức nhưng cũng vui sướng!

Diệp Phục Thiên học tập rất nhanh, học hết căn bản liền bắt đầu gảy đàn dựa theo cầm phổ, từ trúc trắc đến thành thực, dần dần chất chứa cầm vận.

Đêm dần khuya, Hoa Phong Lưu đã đi nghỉ, nhưng Hoa Giải Ngữ vẫn bên cạnh Diệp Phục Thiên, cùng nhau học tập.

Lúc này, hai tay Diệp Phục Thiên đánh đàn, trên người tựa như cũng toát ra vài phần thần thánh, khi đầu ngón tay gảy đàn, những âm điệu chuyển động, trái tim của Hoa Giải Ngữ cũng theo đó mà run lên.

Đôi mắt của Diệp Phục Thiên nhắm chặt, hồn cầm trong cơ thể dường như đang cộng hưởng cùng cổ cầm. Ngón tay lướt qua, tiếng đàn có hồn, âm điệu như được ban sinh mệnh.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên an tĩnh hài hòa, hai tay như có thêm ma lực khiến người khác cũng chuyển động theo đầu ngón tay của hắn. Trái tim Hoa Giải Ngữ dần dần trở nên yên bình, đôi mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, chìm vào trong đó, đi vào giấc ngủ giữa hoa tuyết đang rơi.

"Kỳ tài." Trong phòng, Hoa Phong Lưu nghe được tiếng đàn, khóe mắt mang theo một nụ cười vui mừng, sau đó cũng chậm rãi nhắm mắt lại, chìm vào giấc mộng trong khúc đàn du dương.

Diệp Phục Thiên như đắm chìm vào trong đó, như nhập ma vậy, gảy đàn trọn một đêm, lại không có chút nào uể oải, trái lại tâm cảnh trong trẻo vô

cùng.

Sáng sớm hôm sau, hắn mở mắt, cảm giác bản thân đã có chút thay đổi, thử dùng Quan Tướng Pháp để nhận biết linh khí trong trời đất, trong đôi mắt của hắn lộ ra nụ cười xán lạn. Hắn biết cảnh giới pháp sư của hắn sắp đột phá tầng tám rồi.

Thấy trên cơ thể của cô gái phía trước phủ một lớp tuyết trắng, áo khoác đã ướt nhẹp, Diệp Phục Thiên đi lên trước, nhẹ nhàng gỡ áo khoác xuống. Đúng lúc này đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ chậm rãi mở ra, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phục Thiên. Diệp Phục Thiên run rẩy run rẩy cười, thu tay, nói: "Áo khoác ướt, sợ nàng cảm lạnh nên ta giúp nàng cởi ra."

"Thật sao? Không có ý đồ khác chứ?" Hoa Giải Ngữ như cười như không nhìn hắn.

"Ta là loại người như vậy sao?" Diệp Phục Thiên nhìn thấy nụ cười của yêu tinh, không tự chủ được lui một bước.

"Người cảm thấy thế nào?" Hoa Giải Ngữ cười tủm tủm nói.

Lúc này, có âm thanh truyền đến, Dư Sinh đi ra khỏi phòng, đi tới bên này, ánh mắt cổ quái nhìn hai người.

"Ta đi đây, hai người cứ tiếp tục." Dư Sinh vừa nói vừa bước nhanh rời đi. Mới sáng sớm dậy đã liếc mắt đưa tình, có nghĩ đến cảm nhận của Dư Sinh không?

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cầm Ma Họa Thánh

Diệp Phục Thiên ở lại biệt viện cùng Hoa Phong Lưu, đánh đàn tu hành, có mỹ nhân làm bạn, thời gian trôi nhanh vun vút, thoáng chốc đã gần hết năm.

Một ngày nọ, có một con yêu thú to lớn xông vào học cung Thanh Châu, là một con hắc điểu. Người của học cung Thanh Châu muốn chặn lại nhưng hắc điểu vừa tung cánh đã hóa thành cuồng phong, không ai có thể tới gần.

Có hình bóng thấp thoáng đang ngồi trên hắc điểu, cầm đầu là một già một trẻ, khí chất phi phàm.

"Chính là nơi đó." Ngón tay của lão nhân chỉ vào một nơi nào đó ở học cung Thanh Châu, lập tức hắc điểu giương cánh bay đi. Dọc đường, cung chủ Thổ Hành cung Thạch Trung xuất hiện, quát lớn một tiếng:

"Làm càn!"

Nhưng hắc vừa dứt lời, một cơn lốc trực tiếp giáng xuống, sức mạnh cuồng bạo trực tiếp đánh bay hắc. Hai hình bóng đang ngồi trên yêu thú thậm chí không thèm liếc hắc một cái, bay thẳng đến tòa biệt viện nào đó.

Ở biệt viện, có một thân ảnh bạch y cất bước ra, đạp mây tiến đến, tới trước mặt hắc điểu không một tiếng động.

"Hoa Phong Lưu." Lão nhân thấy thân ảnh bạch y xuất hiện, cười lạnh nói:

"Thời gian ba năm đã đến, Giải Ngữ tiểu thư đâu?"

"Thời gian ba năm chưa hết, các người đã đồng ý không làm phiền nó." Hoa Phong Lưu thờ ơ đáp lại.

"Sắp hết năm rồi, chẳng lẽ mấy ngày này người cũng không chịu bỏ qua? Giải Ngữ tiểu thư thiên phú trác tuyệt, theo người lãng phí thời gian ba năm, còn chê không đủ?" Lão nhân lạnh lùng quát.

"Chưa tới chính là chưa tới." Hoa Phong Lưu thản nhiên đáp lại.

"Chu Mục bá kiến Cầm Ma tiền bối." Lúc này, thiếu niên bên cạnh lão nhân khẽ khom người hành lễ với Hoa Phong Lưu, tuy khách khí nhưng nụ cười trên khóe môi của hắn lại có vài phần kiêu ngạo của tuổi trẻ, mơ hồ có chút khinh thường.

Hoa Phong Lưu quét mắt nhìn hắn, nói: "Người là ai?"

"Năm đó sư tôn phế bỏ mệnh hồn của Cầm Ma tiền bối, mấy năm nay trong lòng vẫn bất an, có lòng lệnh ta trước tiên phải đến thăm xem Cầm Ma tiền bối có mạnh khỏe không." Chu Mục mỉm cười nói. Đôi mắt Hoa Phong Lưu đột nhiên trở nên sắc bén không gì sánh được, nhìn thẳng Chu Mục, có điều ông cũng không tính toán gì với một thiếu niên trẻ tuổi, ánh mắt nhìn lão nhân bên cạnh, nói:

"Ông mang đệ tử của hắn đến đây là có ý gì?"

"Đây cũng không phải là ý của ta, mà là ý muốn của Họa Thánh. Chu Mục, mười sáu tuổi, Vinh Diệu kỳ, triệu hoán sư." Lão nhân bình thản nói. Ánh mắt của Hoa Phong Lưu khẽ lóe lên tia sáng, chớp mắt hiểu dụng ý của đối phương. Ông đột nhiên nở nụ cười, tóc đen tung bay, nói:

"Năm đó hắn đã thua, bây giờ muốn đệ tử của hắn phải thắng? Đang nằm mơ nói sáng sao?"

"Sư tôn ta phế bỏ mệnh hồn của Cầm Ma tiền bối khiến tiền bối không thể vào thành Đông Hải, thua chỗ nào?" Chu Mục thờ ơ nói.

"Thẳng thua người há có thể hiểu ư." Hoa Phong Lưu cười nói:

"Quay về đi, thứ cho ta không rảnh tiếp đãi."

"Hừ, đã như vậy, năm sau ta trở lại đón người, đến lúc đó nếu người lại dám ngăn cản, gia tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua." Lão nhân cười lạnh, hắc diệu lập tức tung cánh bay về phía xa. Nhìn điểm đen xa xa đang dần biến mất, Hoa Phong Lưu cười nói:

"Năm đó người đã thua, nếu muốn đặt hy vọng trên người đệ tử, người sẽ phải thua thảm hơn nữa."

...

Trong biệt viện, một khúc đàn kết thúc, Diệp Phục Thiên mở mắt, cảm giác vẫn chưa thỏa mãn. Mấy ngày nay lão sư không dạy hần khúc đàn khác, chỉ có Nguyệt Dạ Tủy Tâm khúc. Ngoại trừ tu hành võ đạo, Diệp Phục Thiên gảy khúc đàn này, trong thời gian ngắn ngủi không đến một tháng, cảnh giới võ đạo của hần đã bước vào Thức Tỉnh tầng tám Bách Biến cảnh, còn cảnh giới pháp sư liên tục đột phá hai cảnh, bước vào Thức Tỉnh tầng chín Quy Nhất cảnh. Diệp Phục Thiên biết nguyên nhân là nhờ Nguyệt Dạ Tủy Tâm khúc.

Lúc này, Hoa Giải Ngữ đang khắc pháp lục, Diệp Phục Thiên tiến đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: "Yêu tinh, có muốn ta tiếp tục đánh đàn không?"

"Không muốn." Hoa Giải Ngữ không quay đầu lại, nói.

"Không nghe đánh đàn? Vậy nói chuyện yêu đương thì sao?" Diệp Phục Thiên lại nói. Hoa Giải Ngữ buông bút khắc bùa chú trong tay xuống, đôi

mắt đẹp cười tủm tỉm nhìn Diệp Phục Thiên, linh khí quanh người bay lượn. Diệp Phục Thiên vội lùi lại mấy bước, nói:

"Quân tử động khẩu không động thủ."

"Ta không phải quân tử." Hoa Giải Ngữ cười nói, pháp thuật hệ Phong hội tụ thành hình, đánh về phía Diệp Phục Thiên.

"Mưu sát chông rồi đây này!" Diệp Phục Thiên xoay người bỏ chạy, yêu tinh đã là pháp sư Vinh Diệu, đâu có cửa đánh thẳng.

"Giải Ngữ, đừng làm loạn nữa." Từ bên ngoài đi vào, Hoa Phong Lưu chứng kiến hai đứa trẻ đang đuổi nhau, mở miệng nói. Lúc này Hoa Giải Ngữ mới thu tay lại, trừng mắt nhìn Diệp Phục Thiên, ngày nào tên vô sĩ này cũng muốn chiếm lợi ích.

"Các con đi theo ta." Lúc này, Hoa Phong Lưu lại nói. Diệp Phục Thiên thấy lão sư có vẻ rất nghiêm túc, liền nghiêm túc vài phần, gật đầu cùng Hoa Giải Ngữ đi theo lão sư. Hoa Phong Lưu không đưa bọn họ đến phòng sách, mà trực tiếp đến chính thư phòng của Hoa Phong Lưu.

Thư phòng của Hoa Phong Lưu có giá sách, sau giá sách có ô bí mật, Diệp Phục Thiên có chút giật mình. Lão sư mở ra, bên trong tất có thứ cực kỳ quan trọng.

Trong ô bí mật có mấy quyển sách, Hoa Phong Lưu mang tới, sau đó đưa cho Diệp Phục Thiên, nói: "Phục Thiên, những thứ này về sau đều truyền cho con."

Vẻ mặt Diệp Phục Thiên nghiêm túc thêm vài phần, tiếp nhận cuốn sách. Bên trên có khắc chữ, Thương Sơn Long Ngâm, Thiên Ma Loạn Vũ, Nghệ Thường Vũ Y khúc... Đây không phải sách, mà là khúc phổ.

"Lão sư, những khúc đàn này đều là pháp thuật Cầm Âm!" Diệp Phục Thiên nói.

"Xem ra con đã biết rồi, đây đúng là pháp thuật Cầm Âm, ta hiểu về cầm khúc, có danh xưng Cầm Ma, mệnh hồn là Cầm. Ta bị người khác phế mệnh hồn, hiện tại tu vi chỉ lùi không tiến, cả đời này cũng không thể tăng lên, bây giờ, những thứ này đều truyền cho con cả." Hoa Phong Lưu thở dài nói. Ánh mắt của Diệp Phục Thiên lóe lên, hẳn đã đoán được lão sư chính là pháp sư thiên mệnh, thế nhưng lại bị người khác phế bỏ mệnh hồn.

"Con đừng hỏi gì hết, ta cũng không mong con báo thù cho ta, chỉ là hy vọng con chăm chỉ tu hành, đừng phụ thiên phú của bản thân." Hoa Phong Lưu nhìn ánh mắt của Diệp Phục Thiên, nói:

"Thành Thanh Châu đối với con mà nói quá nhỏ, cũng không thích hợp để con tu hành lâu dài, sang năm sau khi con bước vào Vinh Diệu kỳ, có muốn vượt qua Đông hải đến đại lục?"

"Nghĩa phụ sớm đã nói sau khi con thành niên sẽ phải rời đi, nhưng cụ thể là khi nào, con cần phải thương lượng với cha và nghĩa phụ." Diệp Phục Thiên nói.

"Ừ, sắp hết năm rồi, con cũng nên về nhà, sau khi Dư Sinh trở về, ta sẽ bảo nó đi thẳng về." Hoa Phong Lưu nói.

Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng gật đầu, có chút không nỡ, ánh mắt của hắn vừa nhìn về phía Hoa Giải Ngữ, nói: "Yêu tinh, không có ta bên cạnh, phải chăm sóc bản thân và lão sư thật tốt nhé."

Hoa Giải Ngữ cạ lời, rốt cuộc là ai chăm sóc ai chứ? Tên này ở đây ngoại trừ tu luyện ra, hầu hết những việc khác đều do nàng làm mà? Còn muốn thể diện hả?

"Rốt cuộc cũng biến rồi." Hoa Giải Ngữ tựa hồ rất vui vẻ.

"Này, biểu cảm gì vậy?" Diệp Phục Thiên có chút đau lòng.

"Người nói xem." Hoa Giải Ngữ cười đắc ý nói.

"Ta đi đây." Diệp Phục Thiên nói.

"Ừ." Hoa Giải Ngữ cười gật đầu.

Diệp Phục Thiên đi ra ngoài cửa, đi tới cửa quay đầu lại nói: "Ta đi thật đó."

"Được thôi." Hoa Giải Ngữ vẫn cười tùm tùm nói. Diệp Phục Thiên thờ dài một tiếng, đau lòng quá đi. Hắn vẫy vẫy tay, nói:

"Lão sư, sang năm con lại đến thăm người."

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi nơi này.

Sau khi Diệp Phục Thiên rời khỏi, thư phòng chớp mắt trở nên yên tĩnh lại.

Hoa Phong Lưu cười khổ lắc đầu nói: "Tiểu tử này không ở đây, ngược lại có chút không quen."

"Cha, người trúng độc quá sâu rồi đó." Hoa Giải Ngữ không còn gì để nói.

"Con thì sao?" Hoa Phong Lưu cười nhìn nữ nhi của mình.

"Con ư?" Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ lóe sáng, nói:

"Đương nhiên là con rất vui."

"Ước hẹn ba năm đã đến, người của thành Đông Hải cũng đã tới, hết năm nay, e rằng con phải rời đi." Ánh mắt của Hoa Phong Lưu đột nhiên hướng ra bên ngoài, có vẻ hơi thất vọng mất mát.

Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ khẽ run, trong lòng chợt có sự vấn vương mãnh liệt, nhìn hình bóng cô đơn của phụ thân, nói: "Con ở lại cùng phụ thân."

"Nha đầu ngọc, mẹ con chắc hẳn cũng rất nhớ con, huống chi gia tộc bên kia sao có thể buông tha. Con có thể ở bên ta ba năm, ta đã rất thỏa mãn rồi." Hoa Phong Lưu nhẹ xoa đầu Hoa Giải Ngữ, ôn hòa nói:

"Chỉ là, chuyến đi này của con, có thể mãi mãi cũng sẽ không gặp lại Phục Thiên nữa, vừa rồi chính là vĩnh biệt, vậy mà con vẫn muốn chọc tức nó."

Trái tim của Hoa Giải Ngữ đột nhiên run lên như bị thứ gì chạm đến, khoảnh khắc thiếu niên mỉm cười rời đi vừa rồi lại là vĩnh biệt ư?

"Giải Ngữ, con thích Phục Thiên sao?" Hoa Phong Lưu đột nhiên hỏi.

"A?" Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ khẽ ngưng lại, ngẩng đầu nhìn phụ thân, lập tức gương mặt xuất hiện vẻ ngỡ ngàng, vội nói:

"Cha à, người đang nói gì vậy, sao con có thể thích hẳn chứ."

"Thật sao?" Hoa Phong Lưu cười nhìn Hoa Giải Ngữ, nói:

"Qua năm nay con đã mười sáu tuổi rồi, có quyền quyết định cuộc sống của mình. Những việc con từng trải quá ít, vẫn không hiểu rằng có vài người có vài việc hễ bỏ lỡ là sẽ mất đi trọn đời. Ta rất thích tiểu tử Phục Thiên kia, thông minh hiếu học, thiên phú cực cao và rất chăm chỉ, nhìn rất phong lưu kỳ thực lại đa tình, y hệt ta năm đó. Ta tự tin ta sẽ không nhìn lầm, nếu con không thích thì cứ xem như phụ thân chưa nói gì, nếu con không muốn bỏ lỡ như vậy, hãy cho nhau một cơ hội. Mấy ngày này con cứ suy nghĩ thật kỹ, nhân sinh vội vã, đừng khiến bản thân phải hối hận."

Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ ngơ ngác nhìn cha mình, có vài người hề bỏ lỡ là sẽ mất đi trọn đời sao!

"Con đừng thấy tiểu tử kia suốt ngày vây quanh con thì cho rằng vĩnh viễn sẽ như vậy, nếu một ngày nào đó con đột nhiên biến mất trong cuộc đời của nó, tự nhiên sẽ có một nữ nhân ưu tú khác xuất hiện. Giữa hai người các con ngay cả quan hệ yêu thương cũng chưa từng chắc chắn, đừng hy vọng rằng thứ tình cảm này sẽ vững chắc." Hoa Phong Lưu cười rời khỏi, để lại Hoa Giải Ngữ một mình ngây người ở đó. Tâm tư của thiếu nữ lần đầu tiên bị xúc động, cảm giác mông lung đó rốt cuộc là tình cảm gì?

Khi Diệp Phục Thiên luôn ở bên cạnh, nàng thường cảm thấy phiền phức, khi hấn bỗng nhiên mất, nàng lại giống y như phụ thân, có chút không quen. Nàng nghĩ đến lời của phụ thân, khả năng về sau vĩnh viễn sẽ không gặp nhau nữa, trái tim thiếu nữ càng có thêm một sự hoảng loạn mơ hồ như đang lo sợ rằng sẽ vĩnh viễn mất đi thứ gì đó.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nghĩa Phụ

Thành Thanh Châu chính là đảo thành, tọa lạc giữa Đông Hải, bốn bề là biển.

Lúc này, trên biển rộng mênh mông, có một con thuyền to lớn giương buồm tiến về phía thành Thanh Châu.

Trên boong thuyền, có rất nhiều hình bóng, trong đó có đoàn người khoác áo giáp, là một đám kỵ sĩ, còn có ba bóng người đứng sát mép thuyền, một trung niên cùng với hai thanh niên nam nữ.

Trung niên có tướng mạo uy nghiêm, khí thế phi phàm, bên cạnh ông ta là thanh niên tướng mạo anh tuấn, trong ánh mắt lộ ra vài phần tà khí, nữ tử có vẻ lạnh lùng cao ngạo nhưng vóc người lại cực kỳ gợi cảm, làm người ta mê muội.

"Đây chính là thành Thanh Châu?" Thanh niên nhìn về phía trước, bình thản nói.

"Đúng, thành Thanh Châu là một đảo thành trong Đông Hải, đảo thành ở Đông Hải không ít nên cũng khó thấy được, có thể trước đây người chưa nghe nói tới." Trung niên gật đầu nói.

"Nếu người không nói, thực sự đúng là chưa hề nghe qua, chỉ là, nhân vật tuyệt thế như ông ấy thực sự xuất thân từ nơi xó xỉnh thế này?" Thanh niên lắc đầu nói, có vẻ không thể tin được, dù cho hẵn từ trước đến nay kiêu căng, nhưng lúc nói đến "ông ấy", trong lòng vẫn không thể nào kiềm nổi sự kích động.

"Tin tức hẳn không sai, chúng ta có thể tìm được vài vết tích trong lịch sử phủ Đông Hải, chỉ là không biết ông ấy rốt cuộc có lưu lại thứ gì ở thành Thanh Châu hay không." Trung niên nói.

"Hy vọng không uổng phí chuyến này." Thanh niên nở một nụ cười. Thực sự rất khó tưởng tượng, nhân vật nổi bật nhất Đông phương Thần Châu trăm ngàn năm qua lại đến từ một đảo thành.

Diệp Thanh Đế - truyền thuyết của Đông phương Thần Châu và Đông Hoàng Đại Đế cùng nhau thống trị Đông phương Thần Châu ba trăm năm, mười lăm năm trước ông bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân cái chết đến nay vẫn là bí ẩn, không người nào dám điều tra nguyên nhân cuối cùng. Ba chữ Diệp Thanh Đế đã trở thành cấm kỵ, lại phát hiện được ông đã từng lưu lại một vài vết tích ở phủ Đông Hải, chứng minh ông đến từ phủ Đông Hải, hơn nữa phương hướng cuối cùng chính là thành Thanh Châu – một trong những đảo thành của Đông Hải.

Thuyền chạy rất nhanh, dần dần tới gần bờ, thành Thanh Châu chậm chậm phóng to trong tầm mắt.

Bên bờ biển, có rất nhiều nhân vật lớn đang cùng đợi, thành chủ, còn có các nhân vật lớn của Mộ Dung thương hội, lộ vẻ cung kính khác thường.

...

Thành Thanh Châu không biết những nhân vật lớn sắp đến, Diệp Phục Thiên cũng không biết.

Đi trên con phố quen thuộc, Diệp phủ dần dần hiện ra trước mắt, bước đi của hắn ung dung, có chút nhớ nhà.

"Phục Thiên đã về rồi kìa." Một đại nương bán bánh nướng trên phố hô lên.

"Chào Xa đại nương." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng cười, gọi lớn về phía hai lão nhân gia đang đánh cờ gần đó: "Vương đại gia, Vân gia gia."

"Tiểu tử ngoan, đứa trẻ nhà tiểu Lâm năm nay cũng mười lăm rồi, đáng dập xính xắn lắm đấy." Vương đại gia cười hì hì nói.

"Lâm thúc, tiểu Thanh có ở nhà không?" Diệp Phục Thiên dừng lại hỏi chưởng quầy một tiệm rượu bên đường.

"Không có không có, Phục Thiên, người đã lâu không về nhà, mau mau về thăm đi." Chưởng quầy run run cười nói, hung hăng trợn mắt nhìn Vương đại gia.

"Phục Thiên ca ca đã trở về?" Trong tiệm rượu truyền ra một tiếng nói trong trẻo.

"Nha đầu chết tiệt mau trở về làm việc." Chưởng quầy thấp giọng mắng, Diệp Phục Thiên chớp mắt cười, tiếp tục đi về phía trước, khoát tay nói:

"Tiểu Thanh, hôm nào ta tìm muội chơi nhé."

Sau khi hẳn rời đi, Vương đại gia nói với Lâm chưởng quầy: "Tiểu Lâm à, Phục Thiên là thiếu gia của Diệp gia, tìm nha đầu nhà người chơi đùa, người còn không vui sao?"

"Đại gia, tên tiểu ma đầu đó không đứng đắn, con gái nhà ai chưa từng bị thằng nhóc ấy lừa bằng những lời lẽ đường mật, ta dám sao?" Vẻ mặt Lâm chưởng quầy đau khổ nói. Con gái nhà nào nhìn trúng tiểu ma đầu này, xác định chắc chắn xui xẻo.

Diệp Phục Thiên không biết những lời bàn tán ấy, xuyên qua phố, thấy phía trước có một tòa phủ đệ độc lập, trên có khắc chữ "Diệp".

Bên ngoài phủ có hai gã thủ vệ, bên cạnh có một hình bóng tóc hoa râm hơi khom lưng, ánh mắt đục ngầu nhìn ra bên ngoài phủ, lúc nhìn thấy Diệp Phục Thiên, ánh mắt đục ngầu đó mới có chút ánh sáng.

"Nghĩa phụ." Diệp Phục Thiên còn chưa tới nơi đã lên tiếng gọi, chạy tới trước cổng phủ, nói:

"Nghĩa phụ, tại sao người lại ở đây?"

Vẻ ngoài của ông cũng không già, nhưng bởi vì tóc và dáng người khom khom khiến ông có vẻ già nua khác thường, ông nở nụ cười với Diệp Phục Thiên, nói: "Cuối năm, nghĩ con cũng sắp về nên ta ở đây đợi. Đúng rồi, tại sao không thấy Dư Sinh?"

"Dư Sinh đến Thiên Yêu sơn rèn luyện rồi." Diệp Phục Thiên đi lên trước, đỡ cánh tay của lão nhân, nói:

"Nghĩa phụ, tóc bạc người lại bạc thêm."

"Không sao, không sao, thấy con trưởng thành là tốt rồi, đối với nghĩa phụ mà nói, đây chính là điều vinh hạnh nhất." Lão nhân tóc trắng lắc đầu cười nói.

"Nghĩa phụ lại nói lung tung rồi." Diệp Phục Thiên nghe thấy nghĩa phụ nói "vinh hạnh", không biết nói gì hơn.

"Lung tung gì chứ, tương lai sẽ có một ngày con hiểu lời nghĩa phụ nói." Lão nhân cười nói:

"Đi, về nhà thôi."

"Vâng, về nhà." Diệp Phục Thiên nhẹ nhàng bước đi, tới một đình viện, thấy Diệp Bách Xuyên nói:

"Tiểu tử thối còn biết trở về à, cuối năm lại chạy đi đâu gây họa cho con gái nhà người ta rồi?"

Diệp Phục Thiên sầm mặt, cạ lời, nói: "Cha, con vừa trở về, có thể để con cảm nhận chút tình thương của cha không?"

"Phục Thiên, đừng để ý tới cha con, để mẹ nhìn kỹ một chút nào." Một phu nhân đoan trang xinh đẹp đi đến, chính là mẹ của Diệp Phục Thiên – Diệp Nhu. Cha mẹ hẳn cùng họ, nghe nói mẫu thân hẳn là người khác xứ, quen biết lúc phụ thân ra ngoài rèn luyện, có hẳn rồi mới trở về quê nhà.

"Chà, không biết ai đó trúng số gì mà lại có thể tử hiền lành xinh đẹp thế này." Diệp Phục Thiên nhìn thoáng qua Diệp Bách Xuyên, nói.

"Tiểu tử con muốn ăn đòn hả, con có bản lĩnh thì mang về một thê tử hiền lành xinh đẹp như thế cho lão tử xem xem." Diệp Bách Xuyên đi tới bên cạnh Diệp Nhu, đặc ý nói.

"Là do con không muốn, nếu không... việc này đương nhiên dễ như trở bàn tay." Diệp Phục Thiên vô sỉ nói.

"Ca, huynh lại khoác lác rồi." Bên ngoài, một thiếu nữ xinh đẹp nhỏ hơn Diệp Phục Thiên một chút đi tới, cười hì hì nhìn Diệp Phục Thiên, bên cạnh còn có một phu nhân xinh đẹp. Đây là cô cô của Diệp Phục Thiên - Diệp Dung và con gái của bà là Diệp Tiểu Cầm, Diệp Tiểu Cầm theo họ mẹ.

Phía sau bọn họ còn có hai bóng người, một trung niên dẫn theo một thiếu niên khoảng chừng mười ba tuổi, là thúc thúc của Diệp Phục Thiên - Diệp Đông Lưu và con của ông - Diệp Mặc.

"Thúc, cô cô." Diệp Phục Thiên cất tiếng chào, sau đó cười hì hì nhìn thiếu nữ, nói: "Diệp Tiểu Cầm, muội ngựa hả?"

Diệp Tiểu Cầm hoảng sợ núp phía sau Diệp Dung, nói: "Huynh lại muốn giở trò lưu manh, cừu cừu nhìn kìa."

Đoàn người đều nở nụ cười, Diệp Mặc tiến lên trước, nói: "Phục Thiên ca, bá phụ nói bây giờ tu vi của huynh lợi hại, thật không?"

"Đó là đương nhiên, ca ca của đệ hiện tại là võ pháp kiêm tu, tu vi sắp đến Vinh Diệu cảnh, được người của học cung Thanh Châu sùng bái như mây." Diệp Phục Thiên cười đùa với Diệp Mặc.

Diệp Mặc đầy vẻ khinh bỉ nhìn Diệp Phục Thiên, nói: "Thiếu chút nữa là đệ tin rồi."

"Ta cũng tin." Diệp Tiểu Cầm phụ họa nói.

"Phục Thiên, chớ mạnh miệng, chừng nào có thể mang về nhà một thê tử xinh đẹp rồi muốn nói gì thì nói. Nha đầu Tình Tuyệt của Phong gia nhìn kỹ rất xinh đẹp, thiên phú lại tốt, coi chừng bị người ta bắt cóc mất đó." Diệp Dung mỉm cười nói.

"Tình Tuyệt..." Diệp Phục Thiên cười khổ lắc đầu. Chứng kiến vẻ mặt của hắn, mọi người có chút bưng tỉnh, tiểu tử này có vẻ đã lọt hố rồi, xem ra không theo đuổi được.

"Được rồi được rồi, người một nhà khó có dịp quây quần, vừa ăn vừa nói chuyện." Diệp Nhu mỉm cười nói, mọi người nhao nhao gật đầu, trên bàn cơm vui vẻ hòa thuận, tiếng cười không ngừng, có vẻ rất ấm áp.

Sau bữa cơm chiều, mọi người lần lượt rời đi, Diệp Phục Thiên hỏi phụ thân lấy một cây cổ cầm rồi trở về viện của mình. Sau đó không lâu, trong sân có tiếng đàn du dương vang lên, tĩnh mịch dưới ánh trăng.

Ngày hôm sau, Dư Sinh trở về, võ đạo bước vào Vinh Diệu cảnh, Diệp Phục Thiên vô cùng vui mừng.

Chớp mắt đã đến ngày cuối cùng của năm, màn đêm buông xuống, thành Thanh Châu đèn đuốc sáng trưng, cực kỳ náo nhiệt, không ngừng có pháo hoa nổ rộ trên bầu trời thành Thanh Châu.

Diệp phủ, tiếng đàn du dương vang trong sân, một thiếu niên đang nho nhã đánh đàn, bên cạnh có một thiếu niên ngồi dưới đất tu hành, có điều vào lúc này, Dư Sinh lại mở mắt nhìn Diệp Phục Thiên.

Tựa hồ cảm giác có gì đó không đúng, tiếng đàn chợt dừng, Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, chẳng biết tại sao nỗi lòng có chút không yên.

"Phục Thiên." Bên ngoài, lão giả tóc trắng đi đến, nói với Diệp Phục Thiên:

"Khúc đàn này có thể tĩnh tâm, nhưng hình như con có tâm sự, lòng có chút rối loạn, đàn cũng loạn."

"Con cũng không biết vì sao lại thế." Diệp Phục Thiên cười khổ nói.

"Tiếng đàn lộ ra sự vui vẻ, lại có sự nhớ nhung và phiền muộn, con à, con thực sự đã trưởng thành rồi." Lão giả tóc trắng nhẹ giọng nói:

"Là nha đầu nhà ai?"

"Nghĩa phụ." Diệp Phục Thiên có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua bên cạnh Dư Sinh, chỉ thấy Dư Sinh lắc đầu, hẳn vẫn chưa nói cho phụ thân hẳn biết chuyện của Diệp Phục Thiên.

"Thì ra thật sự có nhớ nhung sao?" Diệp Phục Thiên cười khổ lắc đầu:

"Nghĩa phụ, có phải con không hành sự đàng hoàng, phụ sự kỳ vọng của người?"

"Đứa trẻ ngốc, trong quá trình trưởng thành ắt phải trải qua việc này, xưa nay bao nhiêu nhân vật anh hùng, ai có thể tránh được nhi nữ tình trường." Lão già tóc trắng đi tới bên cạnh Diệp Phục Thiên, ôn hòa nói:

"Nghĩa phụ không phản đối con yêu đương, nhưng cô nương ấy phải xứng đáng với tình cảm của con, con phải nhớ kỹ, nữ nhân tương lai của con phải là mẫu nghi thiên hạ."

Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn lão già, hẳn biết nghĩa phụ từ nhỏ đã gửi gắm vào mình kỳ vọng cực cao, thậm chí cao đến mức vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

"Nghĩa phụ, con sợ tương lai con sẽ khiến người thất vọng." Diệp Phục Thiên nhẹ giọng nói.

"Tin tưởng mình, tựa như nghĩa phụ tin tưởng con vậy." Lão nhân vỗ vỗ bả vai Diệp Phục Thiên, nói:

"Đi thôi, người nhà con đang chờ con, Phong gia cũng tới."

"Vâng, Dư Sinh, chúng ta đi cùng nhau." Diệp Phục Thiên nói với Dư Sinh bên cạnh.

"Dư Sinh ở lại, ta có vài lời muốn nói với nó." Lão già nói.

"Được." Diệp Phục Thiên gật đầu rời khỏi tiểu viện. Sau khi hắn rời đi, bên ngoài viện có tiếng gió đóng cửa viện lại, lão nhân nhìn Dư Sinh, nói:

"Cho ta xem mệnh hồn của con tu hành thế nào rồi."

Dư Sinh đứng dậy, tâm niệm vừa động, ánh mắt của hắn đột nhiên phóng ra tia sáng vô cùng đáng sợ, trên người, một luồng khí tức đang lưu động, linh khí trong trời đất điên cuồng nổ tung, một lớp áo giáp khoác lên người, mệnh hồn xuất hiện, giờ khắc này Dư Sinh chẳng khác gì Ma thần.

"Được rồi." Lão nhân gật đầu, Dư Sinh thu hồi mệnh hồn, ánh mắt khôi phục như thường.

"Dư Sinh, con phải nhớ kỹ, con vĩnh viễn là lưỡi đao sắc bén hùng mạnh nhất và chiếc khiên vững chắc nhất bên cạnh Phục Thiên, tương lai sẽ có một ngày, sử sách khắc tên của con."

Lão nhân nghiêm túc dặn dò, Dư Sinh mơ hồ nửa hiểu nửa không, nhưng hẳn biết, hẳn sẽ vĩnh viễn bảo vệ thiếu niên kia, không chỉ bởi vì lời phụ thân nói.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tình Yêu Chớm Nở

Tiệc rượu cuối năm, người của Diệp gia đều ở đây, cả nhà Phong Như Hải cũng tới. Mặc dù hai nhà thân quen, nhưng Phong Như Hải chưa bao giờ tới Diệp gia đón năm mới, đây là lần đầu tiên.

"Phong bá phụ." Diệp Phục Thiên hướng về phía Phong Như Hải, cất tiếng chào, sau đó ngồi xuống giữa Diệp Tiểu Cầm và Diệp Mặc.

"Qua đêm nay là mười sáu rồi, Phục Thiên ngày càng anh tuấn." Phong Như Hải nhìn thấy Diệp Phục Thiên, khen một tiếng. Nhờ tu hành, khí chất hôm nay của Diệp Phục Thiên càng thêm xuất chúng so với quá khứ, vóc người trở nên cân xứng đôi chút, hơn nữa khuôn mặt anh tuấn đã có phong thái bất phàm.

Đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyệt nhìn về phía Diệp Phục Thiên, trong lòng vẫn không thể quên cảnh đó ở học cung Thanh Châu một tháng trước, thiếu niên đứng trong gió tuyết phong hoa tuyết đại. Trước đây Diệp Phục Thiên thường xuyên đùa với nàng, nàng cảm giác Diệp Phục Thiên vẫn sẽ luôn quấn quýt bên cạnh nàng, nhưng bây giờ hẵn gần như vậy, lại như rất xa.

Nếu trước đây không xảy ra chuyện đó, có khi nào sẽ tốt hơn một chút không?

"Tiểu tử này cũng di truyền từ ta ba phần mà thôi. Tình Tuyệt bây giờ duyên dáng yêu kiều, dung nhan như vậy không biết có phải là ruột thịt của người không nhỉ." Diệp Bách Xuyên nhìn Phong Như Hải nói, khiến Phong Như Hải hung hăng nhìn ông chăm chăm.

"Mọi người đừng khen con cái của nhau nữa, nếu thích, chi bằng chúng ta định hôn sự đi." Cô cô Diệp Dung của Diệp Phục Thiên mỉm cười nói. Diệp Phục Thiên vô cùng ngạc nhiên, đôi mắt đẹp của Phong Tình Tuyết hiện lên một chút bối rối, chứng kiến các ánh mắt đang nhìn về phía mình, nàng càng e thẹn cúi đầu thấp hơn.

Phong Như Hải nhìn về phía Diệp Phục Thiên, chỉ thấy Diệp Dung lại nói: "Phong đại ca, huynh chớ nhìn nó, tiểu tử này đức hạnh gì ta còn không biết, chỉ cần Tình Tuyết nha đầu không có ý kiến, đêm nay nó có thể cười đến sáng đó."

"Đúng vậy đúng vậy, ca ca của ta rất thích mỹ nữ." Diệp Tiểu Cầm cũng giúp đỡ mẹ nàng.

"Ca, huynh gặp may rồi." Tiểu tử Diệp Mặc thấp giọng nói, Diệp Phục Thiên xấu hổ toát mồ hôi, chưa ai hỏi ý kiến của hắn mà?

"Tình Tuyết nha đầu, con nghĩ thế nào?" Diệp Dung nhìn về phía thiếu nữ cúi đầu, chỉ thấy Phong Tình Tuyết ngẩng đầu, khuôn mặt ửng đỏ len lén liếc nhìn Diệp Phục Thiên, sau đó nàng nghĩ tới hình bóng đứng sánh vai cùng Diệp Phục Thiên trong gió tuyết hôm đó, trong lòng lại có chút mất mát, lắc đầu nói:

"Con không xứng với Phục Thiên."

Đây là cự tuyệt...

Diệp Dung có chút xấu hổ, cười nói: "Không sao, không sao, các con còn nhỏ, về sau còn có nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm."

"Ây da, bay mất rồi." Diệp Tiểu Cầm kề sát bên tai Diệp Phục Thiên, thấp giọng nói.

"Ca, hãy nén đau buồn." Diệp Mặc thấp giọng nói hòa theo.

"Phục Thiên về sau còn phải cố gắng thật nhiều, đừng để Tình Tuyệt nhìn không thuận mắt." Thúc thúc của Diệp Phục Thiên - Diệp Đông Lưu cũng nói, đều cho rằng Diệp Phục Thiên bị từ chối thảm hại. Diệp Phục Thiên không có gì để nói, chỉ gật đầu không ngừng, cũng không nói chuyện, tùy mọi người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, một thị vệ Diệp phủ đi tới, cung kính nói: "Lão gia, bên ngoài có người tìm thiếu gia."

"Tìm ta?" Diệp Phục Thiên hơi nghi hoặc.

"Con đi xem đi." Diệp Bách Xuyên nói.

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu, theo thị vệ cùng đi ra ngoài. Sau khi hẳn rời đi, Diệp Dung nói:

"Tình Tuyệt, Phục Thiên và con lớn lên cùng nhau từ nhỏ, con cho nó thêm chút thời gian, cho nó thêm một cơ hội nhé."

Phong Tình Tuyệt có chút xấu hổ, có chút ngạc nhiên không biết ai tìm Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên đi tới bên ngoài Diệp phủ, nhìn thấy bên ngoài có hình bóng xinh đẹp yên tĩnh đứng đó, không khỏi chớp mắt vài cái, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười xán lạn, nói: "Nhớ ta à?"

Hoa Giải Ngữ trừng mắt liếc hẳn, nói: "Phụ thân nói đêm nay thành Thanh Châu sẽ rất náo nhiệt, để ta ra ngoài giải sầu một chút, vừa hay nhìn thấy Diệp phủ, định hỏi một chút có phải là nhà của người hay không, không ngờ lại trùng hợp như vậy."

"Ừ, đúng là trùng hợp thật." Diệp Phục Thiên chớp chớp mắt, như cười như không nhìn thiếu nữ trước mắt, trong lòng âm áp, yêu tình này cũng cứng miệng góm.

"Ta tản bộ cùng nàng cho khuây khỏa nhé?" Diệp Phục Thiên cười nói.

"Đã đến cửa nhà người rồi, không mời ta đi vào ngồi một lát sao?" Hoa Giải Ngữ hơi nghiêng đầu mỉm cười nói, tư thế dí dỏm hòa tan lòng người.

"À..." Diệp Phục Thiên có chút được yêu thương mà lo sợ, đêm giao thừa đưa nữ tử đến nhà mình, đây là ra mắt trưởng bối à?

"Người không muốn ư?" Hoa Giải Ngữ thấy Diệp Phục Thiên dờ ra, cười tủm tỉm nói.

"Sao lại thế, vợ xấu xí sớm muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng, sợ gì." Diệp Phục Thiên nở nụ cười, Hoa Giải Ngữ lại trừng mắt nhìn, vợ xấu xí? Nàng cười tủm tỉm đi lên phía trước, đôi tay mảnh khảnh như ngọc vươn ra.

"Quân tử động khẩu không động thủ." Diệp Phục Thiên cảm giác thất lưng lạnh lẽo, xoay người chuồn luôn.

"Người nói ai xấu hả..." Hoa Giải Ngữ cười tủm tỉm đuổi kịp.

"Được rồi được rồi, vợ xinh đẹp là được chứ gì." Diệp Phục Thiên cười lớn.

"Diệp Phục Thiên..." Giọng nói của hai người càng ngày càng xa, thủ vệ bên ngoài Diệp phủ nhìn nhau, một người sùng bái nói:

"Thiếu gia lợi hại thật."

"Quá lợi hại." Người còn lại cũng vô cùng sùng bái nói, nữ tử xinh đẹp như tiên lại chủ động yêu cầu gặp gia trưởng?

Người không phong lưu uông thiếu niên, nam nhân nên giống thiếu gia, phải vô sỉ một tí mới lừa được tiên tử vào nhà.

Hai người sóng vai đi đến phòng khách, Hoa Giải Ngữ hỏi Diệp Phục Thiên: "Hôm nay nhà các người tổ chức tiệc rượu cuối năm, gia tộc tụ hội sao?"

"Ừ, gia yến." Diệp Phục Thiên gật đầu, hai người nhanh chóng đi đến bữa tiệc. Mọi người trong tiệc rượu thấy Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ kề vai đến, chớp mắt trở nên yên tĩnh lại, ngây ra như phỗng.

"Tiểu tử tử xinh quá đi..." Tiểu tử Diệp Mặc kia thì thầm một tiếng.

Diệp Dung lướt mắt nhìn Hoa Giải Ngữ, rồi lại nhìn Phong Tình Tuyết, ơ... tình địch.

Phong Tình Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy Hoa Giải Ngữ, có thể nào nàng cũng không ngờ tới việc lại gặp Hoa Giải Ngữ trong nhà Diệp Phục Thiên, còn là trong một ngày như thế này. Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên ý buồn sâu sắc, không khỏi cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt gấu váy.

"Phục Thiên, không giới thiệu hả?" Diệp Dung cười nói.

"Hoa Giải Ngữ." Diệp Phục Thiên giới thiệu: "Nàng ấy là... nữ nhi của lão sư ta."

"Nữ nhi của lão sư?" Mọi người cười nhìn hẩn, lộ ra ánh mắt "đã hiểu". Khuôn mặt Hoa Giải Ngữ hơi nóng lên, mơ hồ có chút bối rối nhưng không hề mâu thuẫn, ngược lại có chút mừng vui.

"Còn đứng đó làm gì, không mau qua đây ngồi." Diệp Bách Xuyên phản ứng kịp, đương nhiên ông biết Hoa Giải Ngữ. Lần trước thi Hương, ông đã hơi nghi hoặc về mối quan hệ của hai người, không ngờ tiểu tử này lợi hại như vậy, quả nhiên con giỏi hơn cha.

Tiểu tử Diệp Mặc nhảy lên nhường vị trí, Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ ngồi chung. Nghe xong lời giới thiệu của Diệp Phục Thiên, Hoa Giải

Ngũ ngọt ngào lễ phép chào Diệp Bách Xuyên bọn họ: "Bá phụ, bá mẫu, cô cô, thúc thúc..."

Diệp Phục Thiên nghĩ thầm, yêu tinh này chưa từng ngọt ngào với mình như vậy.

"Ca, sao huynh lừa được người ta đến đây vậy?" Diệp Tiểu Cầm bên cạnh Diệp Phục Thiên thấp giọng nói.

"Nhờ nhan sắc, hiểu chưa?" Diệp Phục Thiên cười cười nhìn Diệp Tiểu Cầm, Diệp Tiểu Cầm khinh bỉ liếc hắt. Tuy Diệp Phục Thiên cũng tuấn tú, nhưng nhan sắc Hoa Giải Ngữ bên cạnh đúng là nghịch thiên, nàng chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy.

Hoa Giải Ngữ yên lặng ngồi ở đó, nhưng bầu không khí vẫn hơi tế nhị, không bao lâu sau, Phong Tình Tuyết thấp giọng nói: "Cha, con ăn xong rồi, chúng ta về trước đi."

"Được." Phong Như Hải gật đầu, sau đó đoàn người cáo từ. Diệp Dung chú ý tới ánh mắt vẫn luôn tránh né của Phong Tình Tuyết, lập tức hiểu rõ, hóa ra không phải là cự tuyệt.

"Cha, mẹ, con và Giải Ngữ cũng đi ra ngoài tản bộ một lát." Diệp Phục Thiên cũng nói.

"Đi đi, ở bên ngoài nhớ chăm sóc Giải Ngữ thật tốt." Diệp Bách Xuyên gật đầu nói.

"Con biết rồi." Diệp Phục Thiên đáp, sau đó rời khỏi Diệp phủ cùng Hoa Giải Ngữ.

Bầu trời thành Thanh Châu hôm nay đầy pháo hoa tuyệt đẹp, nhất là khu vực hồ Thanh Châu, rất nhiều người chèo thuyền trên hồ, hoặc người nhà,

hoặc người yêu, cũng có người đứng trong túp lâu hai bên bờ hồ thưởng thức cảnh đẹp.

"Đẹp quá." Hoa Giải Ngữ và Diệp Phục Thiên tản bộ tới nơi này, nhìn cảnh đẹp hai bên bờ và giữa hồ Thanh Châu, trong đôi mắt xinh đẹp của Hoa Giải Ngữ lộ ra tâm trạng vui sướng.

"Phong cảnh tuy đẹp, không bằng người đẹp." Diệp Phục Thiên nhẹ giọng nói. Hoa Giải Ngữ trừng mắt nhìn hắn, nội tâm lại vô cùng vui vẻ, niềm vui này trước đây chưa bao giờ có.

Thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi chớm biết yêu mơ hồ cảm giác được, đây có lẽ là cảm giác của tình yêu.

Hoa Giải Ngữ đi dạo xung quanh, có người đoán đố đèn, có người biểu diễn ảo thuật, Diệp Phục Thiên vẫn theo sau lưng, ngắm nhìn nụ cười khuy nh thành trên khuôn mặt thiếu nữ, ưu phiền mấy ngày nay chớp mắt hóa hư không. Cuối cùng hắn cũng xác định được nguyên nhân vì sao mấy ngày nay lòng hắn không yên. Ba tháng sớm chiều ở chung, vui cười giận mắng, thì ra tình cảm đã nảy sinh trong lòng, chỉ là không biết mà thôi.

Bên hồ Thanh Châu, Hoa Giải Ngữ thấy rất nhiều du khách thả đèn ước nguyện xuống hồ, nàng cũng học theo, trong tay cầm đèn ước nguyện đặt xuống hồ, đôi mắt đẹp nhắm lại, ước tâm nguyện của mình.

"Được rồi." Đôi mắt đẹp của Hoa Giải Ngữ mở ra, nói với Diệp Phục Thiên bên cạnh.

"Nàng ước gì vậy?" Diệp Phục Thiên hỏi.

"Không nói cho người biết." Hoa Giải Ngữ cười nói, đôi mắt đẹp của nàng nhìn lên khoảng trời bao la đầy pháo hoa nở rộ, nhẹ giọng nói:

"Bây giờ có phải chúng ta đã xác định quan hệ hay không?"

"Hả..." Diệp Phục Thiên sửng sốt, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Hoa Giải Ngữ.

"Xác định, quan hệ thế nào?" Diệp Phục Thiên chớp chớp mắt.

Hoa Giải Ngữ vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời, không nhìn Diệp Phục Thiên, nhưng sau một khắc, Diệp Phục Thiên lại có cảm giác một bờ vai mềm mại đụng vào cánh tay hắn, như đang tìm gì đó.

Diệp Phục Thiên đưa tay qua, nắm lấy tay ngọc thon thon, khoe môi thiếu niên nở rộ một nụ cười xán lạn.

Cảm giác lòng bàn tay truyền tới sự mềm mại, hắn vân vân, khuôn mặt Hoa Giải Ngữ ửng đỏ như ráng mây chiều, nhẹ giọng nói: "Chính là, quan hệ thế này."

Diệp Phục Thiên hơi nhắm mắt lại, sau đó mở ra, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nở rộ đầy trời cùng Hoa Giải Ngữ. Hai người sóng vai đứng bên hồ nước, nắm tay như cặp đôi yêu nhau thực sự.

Thì ra, yêu tinh cũng gốc như vậy, đáng yêu như vậy!

Thời gian như dừng lại, im lặng là vàng, mặc dù Diệp Phục Thiên không trả lời, nhưng trên dung nhan khuynh thành của Hoa Giải Ngữ toát ra nụ cười đẹp nhất, xán lạn hơn cả pháo hoa.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ly Biệt

Bên bờ hồ Thanh Châu có từ lâu nổi tiếng nhất thành, quang cảnh trước hồ thu vào tầm mắt như tranh vẽ.

Lúc này, ở một vị trí gần cửa sổ cực tốt trong một từ lâu nọ, có một đám người đang ngắm cảnh.

Điều bất ngờ là Mộ Dung Thu cũng ở trong đó, có điều hẳn chỉ là người tiếp khách, thân phận của tất cả những người đang ngồi quanh bàn đều cao hơn hẳn.

Như thanh niên đang ngồi ở vị trí thượng vị, là nhân vật lớn đến từ phủ Đông Hải, bên cạnh hẳn là công tử của Thành chủ thành Thanh Châu - Vệ Phong.

"Mộ Dung Thu, Thiên Yêu sơn có tin tức gì không?" Thanh niên đến từ phủ Đông Hải hỏi Mộ Dung Thu.

"Người của chúng ta đang mở đường ở Thiên Yêu sơn, buổi chiều hôm nay đã truyền về tin tức, có một khu vực thần bí, khả năng đang cất giấu thứ gì đó." Mộ Dung Thu cung kính đáp lại.

"Cứ tiếp tục như vậy, e rằng người ta mang tới đều phải chôn thân ở Thiên Yêu sơn, mọi người hãy đưa thêm người qua." Hạ Phàm quét mắt về phía Mộ Dung Thu, nói.

"Trở về ta sẽ nói với phụ thân ngay." Mộ Dung Thu và Vệ Phong đều gật đầu đáp.

"Ừ." Hạ Phàm gật đầu, hướng về phía Mộ Dung Thu: "Hy vọng người không làm sai điều gì."

"Cung chủ Thổ Hành cung chính là sư đệ của cha ta, chuyện đó ta cũng đã tự mình trải nghiệm, không có khả năng mắc lỗi, Thiên Yêu sơn quả thực đã xuất hiện rồng." Mộ Dung Thu khẳng định nói.

"Tốt." Ánh mắt Hạ Phàm nhìn ra ngoài cửa sổ, ở nơi pháo hoa xán lạn, bên hồ có hai bóng người rất nổi bật, chỉ vì nữ tử ấy thật sự quá đẹp, hấn chỉ tay về hướng bên kia, hỏi:

"Bọn họ là ai?"

Mộ Dung Thu nhìn về phía bên kia, khi thấy rõ bóng dáng của hai người, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

"Hoa Giải Ngữ, con gái của đệ nhất cường giả thành Thanh Châu - Hoa Phong Lưu, Diệp Phục Thiên, trước đây là đệ tử học cung Thanh Châu, vì phản bội mà bị đuổi, là đệ tử của Hoa Phong Lưu." Mộ Dung Thu nói.

"Hoa Phong Lưu?" Ánh mắt của vị trung niên bên cạnh Hạ Phàm sáng lên: "Cầm Ma Hoa Phong Lưu?"

"Cha ta đã điều tra, ở thành Đông Hải, Hoa Phong Lưu quả thực có danh xưng Cầm Ma." Mộ Dung Thu gật đầu.

"Vậy thì, đó là con gái của Hoa Phong Lưu và nàng ấy rồi." Đôi mắt trung niên lộ vẻ suy tư.

"Là vị bị Họa Thánh phế bỏ?" Hạ Phàm lộ ra thần sắc hứng thú, không ngờ ở nơi đây lại có thể gặp được nhân vật từng danh chấn một phương ở thành Đông Hải.

"Đúng." Trung niên bên cạnh gật đầu: "Cô bé này cũng coi như là người nhà, tốt nhất người không nên có ý nghĩ gì đó, nếu không... xảy ra chuyện sẽ rất phiền phức."

Ông biết vị thiếu gia này là ai, vì vậy tận lực nhắc nhở hẳn.

"Ta tự có chừng mực, xuống dưới chào hỏi chút đi." Hạ Phàm cười cười rồi đứng dậy rời khỏi tửu lâu, trung niên đi theo phía sau hẳn. Đoàn người ra khỏi tửu lâu, hướng về phía Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ.

Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ đang an tĩnh hưởng thụ bức tranh xinh đẹp, bỗng cảm giác được điều gì đó, cùng nhau quay đầu, chứng kiến đoàn người đi về hướng bọn họ. Thấy Mộ Dung Thu trong đám người, trong đôi mắt của Diệp Phục Thiên hiện lên một vẻ hoang mang kỳ lạ.

"Giải Ngữ tiểu thư, tại hạ Hạ Phàm, phủ Đông Hải." Hạ Phàm đi tới trước mặt Hoa Giải Ngữ, ánh mắt tà ý không chút che giấu sự tán thưởng, bàn về dung nhan, thiếu nữ trước mắt vượt lên tất cả những nữ nhân hẳn đã từng gặp trong quá khứ.

"Có chuyện gì sao?" Giọng nói Hoa Giải Ngữ có chút lãnh đạm.

"Ngưỡng mộ phong thái Cầm Ma tửu lâu, chỉ tiếc chưa bao giờ có duyên gặp mặt, bây giờ có thể gặp Giải Ngữ tiểu thư ở nơi này, ta rất lấy làm vinh hạnh, vì vậy đành đến quấy rầy, không biết Giải Ngữ tiểu thư có nể mặt ta, cùng đến tửu lâu ngồi một lát không?" Hạ Phàm nở nụ cười ôn hòa, Diệp Phục Thiên lại nhíu mày, Hạ Phàm quả thực xem hẳn như không tồn tại.

"Không đi." Hoa Giải Ngữ cười nói, nụ cười lộ ra cảm giác xa cách.

Người bên cạnh Hạ Phàm đều nhíu mày, thực sự không hề giữ chút thể diện nào.

"Quấy rầy rồi." Hạ Phàm im lặng trong khoảnh khắc rồi vừa cười vừa nói, sau đó trực tiếp xoay người rời đi. Trong giây phút hăn xoay người, ý cười trong đôi mắt lập tức biến mất, thay vào đó là lãnh ý đáng sợ.

"Thực sự mất hứng quá đi." Diệp Phục Thiên có chút buồn bực nói, vươn tay, tựa hồ muốn nắm thứ gì đó.

"Muốn làm gì đó?" Hoa Giải Ngữ né tay, cười tủm tỉm nhìn Diệp Phục Thiên.

"Xác định quan hệ rồi mà?" Diệp Phục Thiên vô tội nói.

"Đúng vậy, không phải đã xác định rõ quan hệ sao?" Nụ cười Hoa Giải Ngữ mang theo vài phần nghịch ngợm.

"Yêu tinh, tại sao nàng có thể như vậy?" Diệp Phục Thiên tủi thân nói, xác định quan hệ xong là không thể đụng chạm nữa hả?

"Ta thế nào?" Hoa Giải Ngữ cười tủm tỉm nhìn hăn, nói:

"Nếu xác định quan hệ, về sau không cho phép gây họa cho nữ nhân khác, còn nữa, bất luận ta ở đâu, đều phải tới tìm ta."

"Không được, quan hệ không thích hợp." Diệp Phục Thiên có cảm giác bị lừa gạt.

"Chàng thử xem, phụ thân nói chàng không thành thật, để ta về nhà sớm, ta phải đi đây." Hoa Giải Ngữ nhìn Diệp Phục Thiên không rời, trong đôi mắt xinh đẹp mơ hồ có chút không nở, ngày mai sẽ phải chia lìa thì sao, nếu hăn không gặp được nàng, hăn có trách nàng không?

Diệp Phục Thiên ầm ức nhìn nàng. Thấy biểu cảm của Diệp Phục Thiên, Hoa Giải Ngữ không đành lòng, đưa bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc ra trước mặt Diệp Phục Thiên.

Nhưng, Diệp Phục Thiên không nắm, vẫn nhìn nàng, nói: "Phải rời đi sao?"

Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ khẽ ngưng chớp, từ “rời đi” trong miệng Diệp Phục Thiên hiển nhiên không chỉ là tạm biệt ở thời khắc này.

"Yêu nhau rồi không từ mà biệt, sau đó bắt đầu con đường đi tìm tình yêu dài dằng dặc, kịch bản cầu huyết như vậy lại đặt trên người ta, nàng không cảm thấy như vậy đối với ta rất không công bằng và tàn nhẫn sao?" Diệp Phục Thiên nhìn Hoa Giải Ngữ nói, mấy tháng ở bên, sao hẳn lại không biết tính cách yêu tinh thế nào. Cho dù có thích hẳn, há lại chủ động như thế, hơn nữa với mấy câu nói kia, sao Diệp Phục Thiên lại không rõ chuyện gì xảy ra.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hoa Giải Ngữ có một sự thương cảm, chỉ thấy nàng cúi đầu, đôi mắt có chút ửng đỏ, lại không biết nên giải thích thế nào.

"Vậy chàng muốn ta thế nào đây?" Giọng nói của Hoa Giải Ngữ hạ thấp, ngẩng đầu, đôi mắt đẹp không hề tránh né, nhìn thẳng Diệp Phục Thiên.

Nhìn dung nhan hoàn mỹ không khuyết điểm trước mắt, cùng với ánh mắt động lòng người, trái tim Diệp Phục Thiên chớp mắt hòa tan, buồn bực nói: "Cầu huyết thì cầu huyết vậy, ai bảo ta thích yêu tinh mất rồi."

Lực sát thương của mỹ nữ mạnh thế đó...

Hoa Giải Ngữ nghe được lời của Diệp Phục Thiên, đột nhiên cười, trong lòng rất hạnh phúc. Nàng nhìn Diệp Phục Thiên, có chút đau lòng, nhẹ giọng nói: "Được rồi, ta sẽ bồi thường cho chàng, hay là, đêm nay ta không đi, ở bên chàng nhé?"

"A... Có phải hơi nhanh không?" Mắt Diệp Phục Thiên chớp sáng, đêm nay, cùng hẳn?

Chúng kiến biểu cảm bỉ ối của Diệp Phục Thiên, Hoa Giải Ngữ hung hăng đập Diệp Phục Thiên một cước: "Chàng nghĩ gì thế, không phải ta có ý này."

"Vậy thì là ý gì?" Diệp Phục Thiên nháy mắt.

"Chàng... Ta hối hận rồi." Hoa Giải Ngữ xoay người, cánh tay lại bị Diệp Phục Thiên nắm được, chỉ thấy Diệp Phục Thiên dụi dằm nói:

"Ta đưa nàng về."

"Ừm." Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng gạt đầu, lúc này đây, nàng không có ý né tránh, tùy ý để Diệp Phục Thiên nắm.

"Chúng ta ngồi thuyền đi." Diệp Phục Thiên nói, Hoa Giải Ngữ nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó hai người ngồi xuống một thuyền hoa, xuôi theo hồ Thanh Châu.

Trong hồ Thanh Châu có rất nhiều thuyền hoa, nước hồ sóng gợn lăn tăn, pháo hoa đầy trời vẫn tiếp tục nổ rộ, ngồi bên thiếu nữ nơi đầu thuyền, như người trong tranh vẽ, cảnh tượng đó nhận được rất nhiều sự ngưỡng mộ của du khách.

Lúc này, phía đối diện có một con thuyền đi đến, đầu thuyền có vài bóng người đang đứng, trong đó có hai người nhìn thấy Diệp Phục Thiên và Hoa Giải Ngữ, hơi sửng sốt.

"Tần tướng quân, sư tỷ." Diệp Phục Thiên gọi một tiếng.

Tần Soái ăn vận đơn giản như người bình thường cùng người nhà đón năm mới, nhìn thấy cảnh và người như tranh vẽ, ông giơ ngón tay cái hướng về phía Diệp Phục Thiên.

"Rất lãng mạn." Tần Y lại cười nói.

Diệp Phục Thiên run run cười, như đang làm chuyện gì xấu vậy, thuyền lướt qua nhau, bên cạnh có âm thanh nói: "Vóc dáng của sư tử thật đẹp."

"Ừ." Diệp Phục Thiên theo bản năng gật đầu, sau đó phát hiện không đúng, liền thấy Hoa Giải Ngữ đang cười tùm tùm nhìn hắn.

"Nhưng ta thích yêu tinh hơn." Diệp Phục Thiên lập tức nói.

"Hừ." Hoa Giải Ngữ giả vờ tức giận hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước, sau đó, nàng cảm giác được bàn tay đang hướng về phía eo nàng, nhẹ nhàng vòng quanh, thân thể Hoa Giải Ngữ run lên, cũng mặc cho Diệp Phục Thiên, cơ thể hơi nghiêng, đầu dựa vào vai Diệp Phục Thiên.

Giờ khắc này, yên lặng mà tuyệt đẹp, khoảng cách giữa hai trái tim như đang kề sát bên nhau.

Trở lại biệt viện học cung Thanh Châu lúc đêm đã khuya, so với thành Thanh Châu phồn hoa, học cung có vẻ rất vắng vẻ, Hoa Phong Lưu đã đi vào giấc ngủ.

An tĩnh bước vào phòng, Hoa Giải Ngữ phát hiện Diệp Phục Thiên lại cùng mình tiến vào khuê phòng, khuôn mặt nàng không khỏi ửng đỏ.

"Muộn thế này, nàng sẽ không đuổi ta đi chứ, buổi tối không an toàn." Hoa Giải Ngữ còn chưa nói gì, Diệp Phục Thiên đã giành mở miệng trước, thấy Hoa Giải Ngữ nhìn hắn chăm chăm, lại nói:

"Nàng nhẫn tâm sao?"

"Gian phòng của chàng đó." Hoa Giải Ngữ nhìn tên vô sĩ này.

"Ngày mai nàng phải rời đi, ta còn muốn nhìn nàng thêm nữa, nếu không... không biết khi nào mới có thể nhìn thấy nàng." Diệp Phục Thiên

dịu dàng nói, mặc dù biết là lời ngon ngọt, nhưng Hoa Giải Ngữ có chút mềm lòng, tròng mắt liếc hẳn, hôm nay coi như bồi thường cho hẳn.

Nàng đi tới bên giường, cởi áo khoác, lộ ra đường cong hoàn mỹ, mắt Diệp Phục Thiên sáng rực lên vài phần, sau đó thấy Hoa Giải Ngữ cười tủm tỉm nhìn hẳn, nói: "Dáng người đẹp không?"

"Hoàn mỹ." Diệp Phục Thiên cảm thấy hơi nóng.

Hoa Giải Ngữ cười đắc ý, sau đó trực tiếp chui vào trong chăn, đưa lưng về phía hẳn, mặt ửng đỏ.

"Tiểu yêu tinh thật là, cứ thích giày vò người ta." Diệp Phục Thiên buồn bực, nữ nhân quả nhiên thù dai...

"Nàng nằm như vậy ta không thấy nàng." Diệp Phục Thiên lại lên tiếng, Hoa Giải Ngữ không để ý tới hẳn, nhưng sau một lát, vẫn chậm rãi quay lại đối diện hẳn, nói:

"Ở đây, không được phép lại gần nữa."

Nói rồi, nàng chậm rãi nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ.

Diệp Phục Thiên an tĩnh thưởng thức dung nhan hoàn mỹ gần trong gang tấc, cảm giác được sự ấm áp nhẹ nhàng.

Dường như trôi qua thật lâu, lúc Hoa Giải Ngữ mở mắt, phát hiện Diệp Phục Thiên vẫn nhìn nàng, không khỏi nhẹ giọng nói: "Ta không ngủ được."

"Ta đi đánh đàn cho nàng nghe nhé." Diệp Phục Thiên dịu dàng nói rồi ngồi dậy, một lát sau, bên ngoài có tiếng đàn vang lên.

An bình, hòa hợp.

Khúc đàn du dương uyển chuyển, lại tựa như ẩn chứa ái tình mông lung, như có nỗi niềm ly biệt thương cảm.

Đôi mắt đẹp Hoa Giải Ngữ nhắm lại, dần dần ngủ, nhưng trong lúc vô tình, hai hàng lệ trong suốt từ đôi mắt xinh đẹp chảy xuống, nhưng biểu cảm trên dung nhan hoàn mỹ vẫn ẩn chứa ý cười.

Thì ra, đây chính là tư vị tình yêu sao?

Sự ấm áp của mối tình đầu, sự rung động lúc nắm tay, sự đau lòng lúc ly biệt đánh thẳng vào nội tâm.

...

Lịch Thần Châu năm thứ một vạn, sáng sớm ngày đầu tiên.

Một con đại bàng đen đáp xuống học cung Thanh Châu, đợi bên ngoài biệt viện của Hoa Phong Lưu. Trong biệt viện, Hoa Giải Ngữ sửa soạn đơn giản, mặc váy dài màu xanh nhạt, như tiên tử hạ phàm, khuôn mặt của nàng luôn mang theo nụ cười, xinh đẹp không thể tả.

Đi tới cửa viện, nàng ngoái đầu nhìn lại cười, chỉ thấy thiếu niên vẫn đang đánh đàn, ánh mắt trong suốt nhìn hình bóng của nàng, hai người nhìn nhau cười, nỗi lòng không thể nói bằng lời.

Không có lời thề, không có hứa hẹn sông cạn đá mòn, chỉ có nụ cười, sau đó thiếu nữ tiêu sái đi đến bên cạnh đại bàng đen, cười gió bay lên, hóa thành điểm đen biến mất nơi chân trời.

Tiếng đàn của thiếu niên vẫn vang vọng, bên cạnh là hình bóng bạch y anh tuấn an tĩnh đứng đó, như một bức tranh.

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nguy Cơ Của Thành Thanh Châu

Tiếng đàn sầu muộn hồi lâu mới dừng lại, Diệp Phục Thiên thở dài một tiếng như rất thương cảm, yêu tinh đi rồi, thật sự cảm thấy trống trải.

"Chớ giả bộ, thành Thanh Châu vốn thuộc về phủ Đông Hải, thành Đông Hải lại là phủ thành của phủ Đông Hải, vượt biển là có thể đến, ta không tin con không biết." Hoa Phong Lưu nhìn đệ tử bên cạnh, nói:

"Con vốn nghĩ bước vào Vinh Diệu cảnh mới rời đi, với tốc độ tu hành của con, tối đa mấy tháng mà thôi, đừng nói với ta rằng trong lòng con không có ý nghĩ gì."

"Ừa..." Diệp Phục Thiên chớp mắt, nhìn Hoa Phong Lưu, nói:

"Lão sư, nếu người đã biết, có thể chữa cho con chút mặt mũi không, người vạch trần con như vậy sẽ khiến con có vẻ không thành thật."

"Tối hôm qua đã lừa đến mức nào rồi?" Hoa Phong Lưu như cười như không nhìn Diệp Phục Thiên.

Diệp Phục Thiên sầm mặt, cảm giác áp lực thật lớn, rốt cuộc đã hiểu điểm khác biệt giữa lão sư và “nhạc phụ”, tốc độ biến sắc quả thực không nên quá nhanh.

Thấy Diệp Phục Thiên lúng túng, Hoa Phong Lưu cười cười, nói: "Được rồi, về sau cứ an tâm ở đây tu hành cho đến khi đạt đến Vinh Diệu cảnh."

"Vâng, nhạc phụ đại nhân." Diệp Phục Thiên nháy mắt hiểu ra... Đây là thay yêu tinh trông coi hăn, xem ra nếu không tu hành đến Vinh Diệu cảnh, tự do sẽ bị mất, thật thâm hiểm.

"Miệng lưỡi trơn tru đấy." Hoa Phong Lưu cười nhìn hăn, nói:

"Mấy ngày này vừa lúc ta học được khúc đàn này, ta tự mình dạy con."

"Vâng." Diệp Phục Thiên gật đầu, lời nhạc phụ đại nhân nói, nào dám không nghe.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, đệ tử học cung Thanh Châu lần lượt quay lại học cung tu hành, Dư Sinh cũng tìm tới nơi đây. Có lúc Diệp Phục Thiên sẽ cùng Dư Sinh vào Thiên Yêu sơn rèn luyện, có lúc sẽ ở trong biệt viện tu hành, hoặc luyện đàn.

Ngày này, Diệp Phục Thiên ngồi trong đình đài nhắm mắt tu hành, đột nhiên lòng có xúc cảm, tâm niệm khê động, linh khí thuộc tính Hỏa trong trời đất như hóa thành thực chất, nở rộ ánh sáng màu đỏ.

Mặt trời chiếu rọi trên cơ thể, Diệp Phục Thiên vận Đại Tự Tại Quan Tướng Pháp, nhận ra linh khí trong trời đất bàng bạc, sau đó, hỏa diễm vô tận vọt tới đã không còn là linh khí thuộc tính Hỏa, mà là một thế giới hỏa diễm vờn quanh cơ thể Diệp Phục Thiên.

"Linh khí hóa thực." Cách đó không xa, Hoa Phong Lưu vừa lúc đi tới bên này, chứng kiến cảnh tượng biến hóa của Diệp Phục Thiên, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Diệp Phục Thiên mở mắt, thấp giọng cười nói: "Pháp sư Vinh Diệu cảnh."

"Lão sư." Thấy Hoa Phong Lưu đi tới, Diệp Phục Thiên cười nói.

"Kế tiếp sẽ chờ con đột phá cảnh võ đạo." Hoa Phong Lưu cười nói, sau đó đưa một phong thư cho Diệp Phục Thiên:

"Giải Ngữ gửi thư cho con."

"Thư yêu tinh viết?" Diệp Phục Thiên sáng mắt lên, nhận thư, sau đó mở ra.

Trên thư viết: "Tên háo sắc, lúc ta không có mặt không cho phép nói lời ngon ngọt với những nữ nhân khác, lần này vội vã rời đi, ta biết là âm ỨC cho chàng, nhưng ta đồng ý với chàng, khi chàng đến thành Đông Hải, ta có thể bồi thường khiến chàng mãn nguyện."

"Bồi thường khiến chàng mãn nguyện?" Đôi mắt Diệp Phục Thiên lóe sáng, trong đầu hiện lên dung nhan hoàn mỹ của yêu tinh cùng với một đêm nóng bỏng đó, thầm nghĩ hay là mình xuất phát luôn nhỉ?

Yêu tinh này rất hiểu mình, cảm dỗ này quả thực không thể nhẫn nhịn!

"Hồi âm thế nào?" Hoa Phong Lưu cười nhìn Diệp Phục Thiên.

"Lão sư, người sẽ không xem lén chứ?" Diệp Phục Thiên ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hoa Phong Lưu, không khỏi trờng mắt nói, bì thư có ghi phải do Diệp Phục Thiên tự mở.

"E hèm, sao con có thể nghĩ lão sư như vậy?" Hoa Phong Lưu nghiêm trang nói.

Diệp Phục Thiên hoài nghi nhìn ông, trong ánh mắt tràn đầy sự không tín nhiệm.

"Chim gửi thư vẫn còn ở đây, nếu con không có gì để nói thì ta có thể thả đi." Hoa Phong Lưu nói sang chuyện khác, Diệp Phục Thiên có chút buồn bực, quả thực, quá vô sỉ...

"Có hồi âm, yêu tinh, chờ ta, lão sư người giúp con gửi đi nhé." Diệp Phục Thiên rất thản nhiên nói, có nhạc phụ đại nhân trông coi, hã nào dám đáp bậy, nếu bộc bạch quá lỗ...

"Được." Hoa Phong Lưu cười rời đi, hình tượng sừng sừng trong lòng Diệp Phục Thiên bất giác sụp xuống.

"Đùng, đùng..." Bên ngoài có chấn động kịch liệt truyền đến, Diệp Phục Thiên chỉ cảm thấy mặt đất cũng hơi rung động. Sau một lát, hã thấy có một hình bóng chạy như điên tới, một tiếng vang thật lớn, chân Dư Sinh đạp xuống đất, mặt đất xuất hiện một vết nứt.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Phục Thiên thấy Dư Sinh như vậy, đương nhiên biết sự việc xảy ra có nguyên nhân.

"Có thú triều." Dư Sinh hướng về phía Diệp Phục Thiên nói.

Ánh mắt Diệp Phục Thiên đột nhiên trở nên sắc bén, sử sách ghi chép, trong lịch sử thành Thanh Châu phát sinh không ít đợt thú triều, mỗi một đợt thú triều mang lại cho thành Thanh Châu tai họa ngập đầu, không biết bao nhiêu người bỏ mạng. Cho đến ba trăm năm trước thiên hạ nhất thống, học cung Thanh Châu xây dựng dưới chân Thiên Yêu sơn cũng chính là để phòng bị yêu thú, nhưng may mắn chính là, ba trăm năm qua, thành Thanh Châu chưa từng xảy ra thú triều, thậm chí rất nhiều người cũng dần dần quên đi.

Thân hình Hoa Phong Lưu lóe lên, cũng hướng về phía bên này, ánh mắt nhìn Dư Sinh: "Dư Sinh, con chắc chắn?"

"Vâng." Dư Sinh nghiêm túc gật đầu nói:

"Hơn nữa, có thể là do người làm, con thấy có cường giả sai khiến yêu thú."

"Người làm?" Sắc mặt Hoa Phong Lưu và Diệp Phục Thiên đều cực kỳ khó coi, nếu là người làm, vậy thì đó quả là tội ác tà trời, nếu bày thú Thiên Yêu sơn bạo động xuất sơn, không biết sẽ có bao nhiêu người chết thảm.

"Ta thông báo cho học cung Thanh Châu, Phục Thiên, con đi tìm con gái của Tần Soái." Hoa Phong Lưu nói.

Diệp Phục Thiên gật đầu, trong tay Tần tướng quân nắm giữ quân đoàn Hắc Kỳ Lân, là thần bảo vệ thành Thanh Châu, chống lại ngoại lai xâm lấn, nhưng nếu là thú triều bạo phát, tất nhiên phải mượn lực lượng quân đoàn Hắc Kỳ Lân.

Còn Thành chủ ngược lại chẳng phải bền chắc, Thành chủ chính là người bên ngoài đến, nhận lệnh từ phủ Đông Hải, không phải gốc gác ở thành Thanh Châu, lúc nào cũng có thể rời đi.

Thân hình Hoa Phong Lưu lóe lên, trực tiếp rời khỏi.

"Chúng ta đi thôi." Diệp Phục Thiên nói với Dư Sinh, hai người rời khỏi biệt viện, đi đến nơi của kỵ sĩ đoàn thành Thanh Châu.

Đệ tử chính thức và đệ tử ngoại môn ở khu vực khác nhau, Võ Đạo cung và Thuật Pháp cung cũng có nơi tu hành độc lập riêng.

Kỵ sĩ đoàn Võ Đạo cung cư ngụ ở sườn núi, Diệp Phục Thiên và Dư Sinh đi tới nơi này lập tức hấp dẫn sự chú ý của không ít người. Trong những đệ tử chính thức, hai người bọn họ cực kỳ nổi danh, dù sao lúc học cung Hắc Diễm tới, học cung Thanh Châu có quá nhiều người chính mắt thấy trận chiến ấy.

"Mọi người có chuyện gì sao?" Có người nhìn thấy hai người, hỏi.

"Ta tìm Tần Y sư tử, sư huynh có biết tử ấy ở đâu không?" Diệp Phục Thiên hỏi.

"Có việc gấp ư?" Người nọ nhìn về phía Diệp Phục Thiên, nói:

"Dù sao người coi như đã rời khỏi học cung Thanh Châu, theo quy củ thì không thể vào bên trong."

"Vô cùng gấp." Diệp Phục Thiên nói.

Người nọ thấy Diệp Phục Thiên hết sức nghiêm túc không hề giống nói xạo, nhân tiện nói: "Tần Y đang luyện cười ngựa bắn cung ở thao trường, người đi tìm nàng đi."

"Đa tạ." Diệp Phục Thiên nói, sau đó đi nhanh về phía trước, có điều vào lúc này, có mấy bóng người đi tới chặn trước mặt bọn họ. Mạc Lam Sơn lạnh như băng nhìn Diệp Phục Thiên, nói:

"Hai người này đã rời khỏi học cung Thanh Châu, ai cho người để chúng đi?"

"Sư huynh." Người kia có chút xấu hổ.

"Các người có thể đi rồi." Mạc Lam Sơn nhìn về phía hai người Diệp Phục Thiên, nói.

"Ta tìm Tần Y có việc gấp, thành Thanh Châu có thể sẽ phát sinh thú triều." Diệp Phục Thiên nhớ rõ Mạc Lam Sơn, lúc hăn mới vừa thức tỉnh mệnh hồn, người này đến mời Dư Sinh gia nhập vào kỵ sĩ đoàn, sỉ nhục mình một trận. Một sư huynh Thuật Pháp cung nhắc nhở hăn, Mạc Lam Sơn thích Tần Y, bây giờ thấy hăn đến tìm Tần Y, e là trong lòng Mạc Lam Sơn rất khó chịu.

"Thành Thanh Châu hơn ba trăm năm chưa từng xảy ra thú triều, sao có thể đột nhiên xuất hiện mà không có một chút dấu hiệu, hơn nữa mặc dù thực sự xuất hiện, cũng không tới phiên người phát hiện trước, nếu người muốn gặp Tần Y, hãy tìm một cái cơ tốt hơn!" Mạc Lam Sơn lạnh băng đáp lại, hắn nói xấu Diệp Phục Thiên với Tần Y biết bao nhiêu lần, nhưng sau cùng sự thật cứ như vả vào mặt, thậm chí bởi vì chuyện này, Tần Y có chút ý kiến với hắn.

Càng không thể chịu đựng được là, Diệp Phục Thiên từng hai lần đùa bỡn Tần Y, thậm chí còn ôm...

"Ta không rảnh tranh luận với người, tránh ra." Diệp Phục Thiên hiếm khi nghiêm túc, Dư Sinh đã khẳng định kiên quyết như vậy chắc chắn không sai, nếu quả thật thú triều đột kích không có phòng bị, không biết sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng.

Mạc Lam Sơn bị Diệp Phục Thiên quát lớn như vậy, sắc mặt cũng cực kỳ lạnh lẽo, thầm nghĩ bởi vì trước đây Diệp Phục Thiên bị hắn sỉ nhục nên ghi hận trong lòng, muốn làm hắn khó chịu.

"Ta nghe nói Hoa Giải Ngữ đã rời khỏi thành Thanh Châu, quả nhiên, mặc dù biểu hiện thiên phú ưu tú, nhưng chung quy có chút chênh lệch thì không cách nào bù đắp, cho nên, người lại đời mục tiêu sao?" Mạc Lam Sơn châm chọc, cho rằng Diệp Phục Thiên không đuổi kịp Hoa Giải Ngữ, lại bắt đầu chú ý đến Tần Y.

"Đừng!" Dư Sinh tiến lên một bước, một luồng khí tức cuồng bạo vờn quanh thân. Người bên cạnh Mạc Lam Sơn đều nhíu mày, khí tức khí tức trên người cũng phóng ra, một người trong đó lạnh lùng nói:

"Mọi người tốt nhất hãy phân rõ đây là nơi nào, rồi mới quyết định có động thủ hay không."

Diệp Phục Thiên nhìn Mạc Lam Sơn không chớp, trong đôi mắt hiện lên sự lạnh lùng băng giá.

"Dư Sinh, có thể giải quyết không?" Diệp Phục Thiên nói.

"Không thành vấn đề." Dư Sinh gật đầu.

"Đánh!"

Diệp Phục Thiên chỉ đáp lại một chữ.

Tiếng nói vừa vang lên, sức mạnh tràn đầy tính bạo phát của Dư Sinh lập tức xông ra ngoài!

PHỤC THIÊN THỊ

Tịnh Vô Ngân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Diệp Thanh Đế

Lúc Dư Sinh bước ra, ánh sáng vàng óng bao phủ thân thể như phủ thêm một lớp áo giáp hoàng kim.

Ánh mắt đám người Mạc Lam Sơn đều có vẻ rất nặng nề, tay bọn họ cầm trường thương, lần lượt lao về phía Dư Sinh.

Dư Sinh đâm ra một quyền, không khí phát sinh tiếng nổ rền vang, quả đâm của hắn cũng là màu vàng trực tiếp đâm về phía trường thương. Trường thương đâm vào năm đâm của Dư Sinh phát sinh âm thanh “rắc rắc”, trực tiếp gãy đôi, có thể tưởng tượng được năm đâm bằng da bằng thịt ấy ẩn chứa sức mạnh khủng bố cỡ nào.

Diệp Phục Thiên tiếp tục đi về phía trước, lúc này không rảnh lãng phí thời gian với những kẻ ở đây.

Nhưng Mạc Lam Sơn tựa hồ không muốn buông tha, hắn né Dư Sinh, trường thương lóe lên tia lạnh nhắm đến hướng Diệp Phục Thiên.

Bước chân của Diệp Phục Thiên vẫn không hề dừng lại, thân thể chậm rãi bước nhanh, hai tay vươn ra. Trong chớp mắt, ánh sáng tia sét đáng sợ lóng lánh vây quanh thân thể.

Cùng với lúc bàn tay hắn vung ra, sấm sét bão táp kinh người bay thẳng đến Mạc Lam Sơn.

"Pháp thuật ly thể, pháp sư Vinh Diệu." Kỵ sĩ đoàn quan sát trận chiến run rẩy trong lòng, tốc độ tu hành quá mức yêu nghiệt mà!

Pháp sư chiến đấu với kị sĩ luôn có ưu thế tự nhiên, tuy Mạc Lam Sơn là kị sĩ Vinh Diệu ba sao nhưng cũng không thể khinh địch, nhất là khi người hấn đối mặt là Diệp Phục Thiên.

Trường thương lưu chuyển chiến ý đáng sợ, hóa thành ánh sáng trắng, sau đó trường thương của hấn chuyển động, chiến ý bao phủ toàn thân. Sấm chớp mưa bão pháp thuật oanh sát tới, nhưng thương pháp phòng ngự của Mạc Lam Sơn không lọt một hạt mưa.

Bước chân của Diệp Phục Thiên vẫn không dừng lại, không ngừng tới gần Mạc Lam Sơn. Thân là một pháp sư, lúc chiến đấu vốn dĩ phải giữ một khoảng cách với kị sĩ, nhưng hấn vẫn không để ý tới điểm này, có thể thấy được Diệp Phục Thiên tự tin thế nào.

"Cuồng vọng!" Mạc Lam Sơn khó chịu, sau đó hấn chứng kiến tay Diệp Phục Thiên chém xuống, gần như đồng thời, sức mạnh sấm sét đáng sợ hóa thành một tia chớp sáng chém vào lớp phòng ngự của hấn, trực tiếp phá vỡ từ trung tâm.

Pháp thuật, Thiên Lôi Trảm, tuy là pháp thuật của Thức Tĩnh cảnh, nhưng Diệp Phục Thiên thi triển với cảnh giới hiện nay, hội tụ sức mạnh sấm sét cường đại bạo phát, uy lực của nó vẫn là Vinh Diệu cảnh. Huống chi, Diệp Phục Thiên là pháp sư thiên mệnh, năng lực cảm nhận cũng siêu việt hơn người thường, uy lực pháp thuật phóng ra vốn mạnh hơn người cùng cảnh giới.

Tia chớp hủy diệt liên tục chém xuống, trường thương trong tay Mạc Lam Sơn run run, huyền hóa ra một ảo ảnh, chấn động trong sấm sét pháp thuật phía trước.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Diệp Phục Thiên như hóa thành ngọn lửa, ánh lửa trên người hấn điên cuồng tuôn ra, bao phủ về phía Mạc Lam Sơn,

pháp thuật Phần Tịch tiêu hao lượng lớn linh khí hỏa diễm nhưng lực hủy diệt cũng cực kỳ đáng sợ, thuộc về pháp thuật cận thân.

Sắc mặt Mạc Lam Sơn đại biến, điên cuồng kích phát linh khí trời đất bên trong cơ thể hóa thành tầng phòng ngự, như phủ thêm một lớp áo giáp ngăn cản pháp thuật Phần Tịch ăn mòn. Diệp Phục Thiên công kích nhanh đến nỗi hãn không kịp ứng phó, đây chính là sự đáng sợ của pháp sư sở hữu hai thuộc tính, có thể liên tục thi triển pháp thuật khác thuộc tính trong thời gian cực ngắn.

"Oành!" Một chưởng hung hăng đánh vào lớp phòng ngự yếu ớt trên đầu, Mạc Lam Sơn trực tiếp ngã xuống đất, máu tươi chảy đầm đìa, một cảnh đầy máu me bạo lực.

Diệp Phục Thiên trực tiếp vượt qua Mạc Lam Sơn, tiếp tục tiến lên, căn bản chẳng muốn liếc hãn một cái.

Người xem cuộc chiến đều mặc niệm cho Mạc Lam Sơn, tuy Diệp Phục Thiên không hề nói một lời sỉ nhục nào, nhưng hành động không thềm để ý càng làm cho người ta khó chịu.

Pháp sư, quả nhiên vẫn mạnh hơn người tu hành võ đạo, đương nhiên, bản thân Diệp Phục Thiên cũng không phải pháp sư bình thường.

Ở một diễn biến khác của cuộc chiến, Dư Sinh với sức một mình nháy mắt tiêu diệt mấy người tu hành võ đạo cảnh giới cao, bọn họ cảm giác có chút lộn xộn, Dư Sinh không sử dụng sức mạnh pháp thuật, hoàn toàn là võ lực thuần túy.

Hai người này, quái vật!

Diệp Phục Thiên đi tới thao trường, nhìn thấy Tần Y đang cười hắc kỳ lân luyện tập cười ngửa bả cung, Tần Y buộc tóc lên cao cùng với trang phục gọn nhẹ lúc này có tư thế hiên ngang, y phục ôm sát người làm nổi bật

dáng vóc mê người, giờ khắc này Diệp Phục Thiên lại không có tâm trạng thường thức, lên tiếng gọi: "Tần sư tử."

Tần Y nghe được tiếng gọi, quay lại nhìn Diệp Phục Thiên, lộ ra thần sắc nghi hoặc, lập tức điều khiển hắc kỳ lân chạy về phía Diệp Phục Thiên, từ rất xa Tần Y đã hỏi: "Sao lại tới đây?"

"Thiên Yêu sơn rất có khả năng sắp sửa bạo phát thú triều, sư tử hãy nhanh chóng thông báo cho Tần tướng quân!" Diệp Phục Thiên nói.

Đôi mắt đẹp của Tần Y sửng sốt, lập tức biến sắc, hai chân kẹp bụng hắc kỳ lân, lập tức phóng như bay, lúc đi ngang qua Diệp Phục Thiên, Tần Y hét: "Nhảy lên, vừa đi vừa nói!"

Diệp Phục Thiên sáng mắt lên, lập tức không do dự, thân thể tung về phía hắc kỳ lân đang phóng ra, thả người vững vàng rơi xuống sau lưng Tần Y.

"Chuyện gì xảy ra?" Tần Y có chút lo lắng, thú triều tuyệt đối là tai họa.

"Dư Sinh vẫn luôn lịch luyện ở Thiên Yêu sơn, gặp thú triều." Diệp Phục Thiên trả lời.

Vẻ mặt Tần Y nghiêm túc, nói: "Ôm lấy ta."

"A..." Diệp Phục Thiên sửng sốt một chút, sau đó cảm giác thân thể mất cân bằng, hắc kỳ lân trực tiếp bay lên trời. Hai tay Diệp Phục Thiên chỉ có thể ôm Tần Y phía trước, không khỏi cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ:

"Yêu tinh, thực sự không phải ta cố ý đâu..."

Nhiều người phía dưới ngẩng đầu nhìn lên thấy cảnh đó đều không thốt nên lời, tên vô sỉ khốn kiếp này lại được nữ nhân yêu thích? Đầu tiên là

Hoa Giải Ngữ, Hoa Giải Ngữ đi, bây giờ lại chạy tới làm phiền nữ thần Tần Y của bọn họ?

"Khốn kiếp!" Mạc Lam Sơn mới vừa hoàn hồn đã chứng kiến cảnh tượng như vậy.

"Bụp!" Chẳng biết lúc nào Dư Sinh lại quay về nên một chưởng lên mặt hấn, Mạc Lam Sơn đáng thương lại một lần nữa ngã sấp trên mặt đất.

Sau khi đánh ngã Mạc Lam Sơn, Dư Sinh nhìn thoáng qua Diệp Phục Thiên theo mỹ nhân rời đi trên không trung, rồi một mình trở về theo đường cũ, trong lòng oán trách, đúng là xấu xa thật!

Trên bầu trời thành Thanh Châu, hắc kỳ lân bay về hướng nào đó, tốc độ cực nhanh, gió thổi phần phật tấp vào mặt, động tác của hai người hơi ám muội, có điều lúc này họ không thèm để ý những việc này, chỉ muốn nhanh lên một chút đến nơi cần đến.

Có điều bọn họ còn chưa tới, đã thấy bầu trời xa xăm hoàn toàn đen sì, một đám hắc kỳ lân che khuất bầu trời mà đến. Thấy cảnh đó, mắt Diệp Phục Thiên sáng lên, chẳng lẽ, Tần Soái tướng quân đã nhận được tin tức?

Rất nhanh, song phương gặp nhau trên không trung, người cầm đầu nhìn thấy Tần Y, hơi nghi hoặc, gọi: "Tiểu thư."

"Mọi người đây là?" Tần Y cũng nghi hoặc.

"Thành Thanh Châu sắp bạo phát thú triều, chúng ta đang chạy tới Thiên Yêu sơn." Người nọ nói.

"Ta cũng chính là vì chuyện này mà đến, xem ra phụ thân đã biết rồi, ông ấy ở đâu?" Tần Y hỏi.

"Ở bờ hồ Thanh Châu, xử lý chút chuyện, chúng ta chạy tới trước."

"Ừ, mọi người mau đi đi, ta đi tìm phụ thân." Tần Y gật đầu, sau đó song phương mỗi người đi về phía trước, rất nhiều kỵ sĩ quân đoàn Hắc Kỳ Lân đều liếc nhìn Diệp Phục Thiên sau lưng Tần Y.

Bờ hồ Thanh Châu, bên ngoài một tử lâu, quân đoàn Hắc Kỳ Lân vây quanh, chớp mắt rất nhiều dân chúng hiếu kỳ tụ tập, Tần Soái tướng quân đích thân dẫn người bao vây tử lâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc Diệp Phục Thiên và Tần Y đến, đương nhiên thấy được tình huống của bên này. Bọn họ đi đến sau lưng Tần Soái, không có ý quấy rầy, chắc hẳn lúc này Tần Soái có chuyện phải xử lý.

Trong tử lâu, có một nhóm người chậm rãi đi ra, người cầm đầu là một thanh niên, lúc thấy đám người kia, Diệp Phục Thiên chau mày, hẳn đã gặp những người ở đây vào đêm giao thừa hôm đó, người cầm đầu chính là Hạ Phàm của phủ Đông Hải.

"Tần tướng quân muốn vào uống vài chén?" Hạ Phàm mỉm cười nhìn Tần Soái, trong ánh mắt lộ ra ý lười biếng, thái độ ngả ngớn.

"Là người của người làm?" Tần Soái lạnh băng hỏi.

"Ta không rõ Tần tướng quân đang nói gì." Hạ Phàm đưa bồn chén rượu trong tay, không nhìn Tần Soái.

"Yêu thú Thiên Yêu sơn bạo động, vì lòng tham của người, người sẵn lòng đẩy cả thành Thanh Châu vào nguy hiểm?" Tần Soái tiếp tục chất vấn.

"Ta đã nói rồi, không rõ người đang nói gì, còn nữa, hãy chú ý thái độ người nói chuyện với ta." Hạ Phàm híp mắt, thái độ cao ngạo không gì sánh được, dường như căn bản không để vào mắt thần bảo vệ thành Thanh Châu.

Lúc câu nói của Hạ Phàm thốt ra, bên cạnh hẳn có mấy thân hình đi về phía trước một bước, lập tức trời đất nổi lên uy lực cực mạnh.

"Phủ Thành chủ và Mộ Dung thương hội lại cùng nhau nhúng tay vào." Tần Soái nhìn về phía Vệ Phong và Mộ Dung Thu, ánh mắt sắc bén khiến hai người cúi đầu, không dám nhìn thẳng Tần Soái.

Ánh mắt của Tần Soái lại trở về trên người Hạ Phàm, lạnh lùng nói: "Người muốn lợi dụng thành Thanh Châu để mở đường cho dã tâm của người? Ta đã phái người đi khắp phủ Đông Hải phát tán tin tức, thành Thanh Châu có dấu tích của người đó."

Dứt lời, Tần Soái xoay người rời đi, sắc mặt Hạ Phàm chớp mắt trở nên cực kỳ khó coi, nhìn chòng chọc vào bóng lưng Tần Soái, trong đôi mắt có sát niệm.

Tần Soái cũng dám phá hư chuyện của hắn? Sau khi tìm được bí mật của Thiên Yêu sơn, hắn phái người trở về phủ Đông Hải, phụ thân bí mật phái cao thủ đến đây chính là vì không để người khác chú ý, vậy mà Tần Soái lại phát tán tin tức, tạo nên sự chấn động của các thế lực khắp nơi.

Chỉ là, Tần Soái đã sớm biết bí mật của Thiên Yêu sơn?

Tần Soái dẫn đầu quân đoàn Hắc Kỳ Lân trực tiếp bay lên trời, Tần Y mang theo Diệp Phục Thiên theo sát phía sau, đi tới bên cạnh Tần Soái.

"Cha, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Tần Y hỏi: "Những người kia là ai?"

"Nha đầu, thành Thanh Châu gặp nạn, cũng không biết sẽ phát sinh điều gì." Tần Soái nhìn về phía Tần Y nói:

"Thành Thanh Châu là một phần của phủ Đông Hải, vừa rồi kẻ đó tên là Hạ Phàm, đến từ phủ Đông Hải, chính là công tử Phủ chủ của phủ Đông Hải. Hắn tới thành Thanh Châu, ta vẫn luôn chú ý hắn, biết hắn phái người thâm nhập Thiên Yêu sơn tìm kiếm bí mật, không ngờ, thực sự hắn đã tìm được."

"Thiên Yêu sơn, bí mật?" Tần Y càng nghi ngờ thêm.

"Rất nhiều năm trước khi con còn chưa sinh ra, sư phụ của ta vẫn muốn diệt trừ đại yêu Thiên Yêu sơn, chấm dứt hậu hoạn, từng dẫn người thâm nhập vào đó, phải trả giá vô cùng thâm trọng. Sau đó, phát hiện nhiệm vụ này không thể hoàn thành, tuy nhiên, ông ấy tìm được một vết tích ở Thiên Yêu sơn." Tần Soái lộ ra ánh mắt hoài niệm, ánh nhìn mờ mịt, đến nay ông vẫn không quên được cảnh tượng chấn động năm đó.

"Nơi đó có gì?" Tần Y hỏi.

"Diệp Thanh Đế." Tần Soái nhìn Tần Y, thốt ra một cái tên cấm kỵ!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thiếu Niên Nơi Đây.

Chương 2: Ba Năm Tụ Khí

Chương 3: Một Ngày Ba Cảnh

Chương 4: Thái Dương Mệnh Hồ

Chương 5: Quyết Định Của Phong Tình Tuyệt

Chương 6: Rồng Ân Hiện

Chương 7: Khắc Lục Sư

Chương 8: Mọi Người Chú Ý

Chương 9: Thi Văn

Chương 10: Kinh Ngạc Tột Cùng

Chương 11: Yêu Tinh Hại Ta

Chương 12: Sư Huynh Đệ

Chương 13: Một Ngày Công Thành

Chương 14: Luận Chiến

Chương 15: Quá Ngông Cuồng

Chương 16: Tuổi Trẻ Khinh Cuồng

Chương 17: Ta Không Phục

Chương 18: Tần Tướng Quân

Chương 19: Dư Âm

Chương 20: Dẫn Sói Vào Nhà

Chương 21: Học Cung Hắc Diễm

Chương 22: Thiếu Niên Kiêu Ngạo

Chương 23: Rất Diệt Phục Thiên

Chương 24: Bá Đạo!

Chương 25: Tuyệt Đại Phong Hoa

Chương 26: Thiếu Niên Quạt Cường

Chương 27: Kề Vai

[Chương 28: Tính Khí Không Tốt Lắm](#)

[Chương 29: Hồn Cầm](#)

[Chương 30: Cầm Ma Họa Thánh](#)

[Chương 31: Nghĩa Phụ](#)

[Chương 32: Tình Yêu Chớm Nở](#)

[Chương 33: Ly Biệt](#)

[Chương 34: Nguyên Cơ Của Thành Thanh Châu](#)

[Chương 35: Diệt Thanh Đế](#)